AGATHA CHRISTIE

İskemlede Beş Ceset

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie _ İskemlede Beş Ceset

TÜRKÇESİ

GÖNÜL SUVEREN

DİŞÇİDE İŞLENEN CİNAYETE ŞUNLAR KARIŞMIŞTI:

Henry Morley Georgine Morley Relly

Gladys Nevili Amberiotis

MabelleSainsbury-Seale Alistair Blunt Julia Olivera Jane Olivera Helen Montressor Alfred Biggs Agnes Fletcher

: Dişçi. Mesleğinde ilerlemiş bir insandı.

: Henry'nin ablası. Kardeşinin ortağından hoşlanmıyordu.

: Henry'nin ortağı. İçkiye fazla düşkündü.

: Henry'nin sekreteri. Aslında işine bağlı bir kızdı.

: Hastalardan biri. Bir altın madeni bulduğundan emindi.

: Orta yaşlı bir kadın. Morley'in has-talarındandı.

: Ünlü bankacı. Esrarın çözülmesini istiyordu.

: Blunt'ın Amerikalı akrabası. Bir hayli paragözdü.

: Julia'nın kızı. Annesini hiç dinlemiyordu.

: Blunt'ın yakını. Çok gururlu bir kadındı.

: Morley'in uşağı. Biraz gerizekâlıy-dı.

: Orta hizmetçisi. Polisten çok korkuyordu.

Frank Carter Reginald Barnes Hovvard Raikes Sylvia Chapman Albert Chapman Japp

: Gladys'in sevgilisi. Yalancının, düzenbazın biriydi.

: Ufak tefek bir emekli. Aklı fikri casuslardaydı.

: Yakışıklı bir genç. Jane'le ilişkisi vardı.

: Orta yaşlı bir sarışın. Giyinip süslenmeye meraklıydı.

: Sylvia'nın kocası. İşi icabı evde fazla bulunamıyordu.

: Scotland Yard Başmüfettişi. Olayı basit görüyordu.

ve

HERCULE POİROT (Dişçiye gitmekten hiç hoşlanmıyordu!)

- 6-

HERCULE POİROTNUN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI:

• Tokalı rugan ayakkabılar...

•

Bir çift çorap...

•

Bir dedektif romanı...

•

Kısa bir konuşma...

•

Bir mektup...

•

Bir kürk sandığı...

•

Bir rastlantı...

•

İki tabanca...

•

Bir bahçıvan...

•

Bir iddia...

HERCULE POİROT'NUN ESRARI ÇÖZEBİLMESİ İÇİN ŞU SORULARI CEVAPLANDIRMASI GEREKİYORDU:

• Mabelle Sainsbury-Seale neredeydi?

• Sandıktaki ceset kimindi?

•

Morley hakikaten fazla dozda ilaç mı vermişti?

• Amberiotis neyin peşindeydi?

•

Sylvia Chapman kimdi?

•

İlk cinayet hangi saatte işlenmişti?

•

Carter'ın anlattığı hikâye doğru muydu?

• Yeni bahçıvanın maksadı neydi?

•

Raikes neden Blunt'un peşinde dolaşıyordu?

•

Poirot hakikaten ihtiyarlıyor muydu?

Bir, iki, ayakkabımın tokasını tak,

Üç, dört, kapıyı kapat,

Beş, altı, çomakları al,

Yedi, sekiz, onları düzgün koy,

Dokuz, on, besili bir tavuk,

On bir, on iki, insanlar incelemeli,

On üç, on dört, kızlar flört ediyor,

On beş, on altı, kızlar mutfakta,

On yedi, on sekiz, kızlar bekliyor,

On dokuz, yirmi, tabağım boşaldı

BİR, İKİ, AYAKKABIMIN TOKASINI TAK I

Sabah kahvaltıda Bay Morley'in keyfi hiç de yerinde olmamalıydı ki domuz pastırmasından şikâyet etti. Kahvenin niçin sıvı çamura benzediğini sordu.

Yulaflı bulamacın gitgide daha da kötü olduğunu açıkladı.

Bay Morley kısa boylu bir adamdı. Çenesinin biçiminden kavgaya meraklı, ağzının şeklinden azimli bir insan olduğu anlaşılıyordu.

Adamın evinin işlerine bakan ablası ise iriyarıydı. Kadın gardiyanları andırıyordu. Miss Georgina Morley, düşünceli bir

tavırla kardeşini süzdü ve sonra, "Banyonun suyu yine soğuk muydu?" diye sordu.

Bay Morley adeta istemeye istemeye, "Değildi," dedi. Beğenmediği kahveden bir ikinci fincan daha içerken asıl derdini açıkladı. "Bu kızların hepsi de birbirinin aynı! Havai, bencil, hiçbir zaman güvenilemeyecek insanlar."

Miss Morley soru sorar gibi, "Gladys?" dedi.

"Biraz önce haber aldım. Gladys'in teyzesine felç gelmiş. Onun için kalkıp Somerset'e gitmek zorunda kalmış."

Miss Georgina Morley, "Evet, bu sıkılıcak bir şey, şekerim," diye mırıldandı.

"Ama kızın ne suçu var?"

Bay Morley sıkıntılı sıkıntılı başını salladı. "Teyzesine felç geldiği bakalım doğru mu? Gladys'in bu hikâyeyi gezdiği o genç haytayla birlikte uydurmadığını nereden bilebilirim? O genç adam ahlaksızın biri! Herhalde Gladys'le bugün gezmeyi düşündüler."

"Ah, hayır, şekerim, Gladys'in böyle bir şey yapacağını hiç sanmam. Sen daima onun işine bağlı olduğunu söylerdin."

"Evet, evet."

"Çok zeki bir kız 'işini de seviyor,' derdin."

"Evet, evet, Georgina. Ama bütün bunlar o serseri ortaya çıkmadan önceydi.

Gladys son zamanlarda çok değişti. Gayet dalgın... Endişeli... Sinirli..."

Kadın derin derin içini çekti. "Henry, neticede genç kızlar âşık olurlar. Bunun çaresi de yoktur."

Bay Morley bağırdı. "Gladys, benim sekreterim! Âşık olmasının işini etkilemesine de izin vermemeli. Özellikle bugün çok çalışmak zorundayım. Birkaç önemli hasta gelecek. Çok sıkıcı bir durum bu."

"Evet, bunun çok kızılacak bir şey olduğundan eminim, Henry. Ha, aklıma gelmişken... Yeni aldığın çocuk ne âlemde?"

Henry Morley sıkıntılı sıkıntılı, "Şimdiye kadar tuttuklarımın en kötüsü," dedi.

"Bir tek hastanın adını bile doğru dürüst öğrenemiyor. Hem de çok kaba saba biri. Eğer düzelmezse onu kovmak ve yeniden birini bulmak zorunda kalacağım. Son zamanlarda eğitim düzenimiz çok bozuldu. Okullardan bir sürü gerize-kâlı çocuk mezun oluyor. Bırak anlattıklarını hatırlamayı, söylediklerinin bir tekini bile anlamıyorlar." Saatine bir göz attı. "Artık gitmeliyim. Sabah oldu. Üstelik Miss Sainsbury-Seale'i de bir araya sokmam lazım. Zira kadının dişi ağrıyor. Ona Reilly'i görmesini tavsiye ettim ama dinlemedi."

Georgina sadakatle, "Tabii dinlemez," dedi.

"Reilly işinin ehli bir adam... Çok iyi bir dişçi o. Bir sürü diploması da var."

Miss Morley, "Reilly'nin elleri titriyor," diye cevap verdi. "Bana kalırsa adam içiyor."

Kardeşi güldü. Keyfi yerine gelmişti. "Her zamanki gibi saat bir buçukta gelip bir sandviç yerim," dedi.

Savoy Oteli'nde Bay Amberiotis bir kürdanla dişlerini karıştırıyor ve kendi kendine gülüyordu.

Her şey yolundaydı.

Daima olduğu gibi şansı yine yardım etmişti ona. O budala, tavuğa benzeyen kadına söylediği birkaç dostça sözün karşılığını böyle fevkalade bir şekilde alması şaşılacak bir şeydi. Ah... "İyilik et, denize at," derlerdi. Neticede kendisi de iyi kalpli bir insandı. Ve cömertti. İlerde daha da cömert olabilecekti. Gözlerinin önünde güzel sahneler beliriyordu Bay Amberiotis'in.

Küçük Dimitri... Ufacık lokantasında didinip duran Constantopopolus... Onlara ne hoş sürprizler yapacaktı.

Kürdan dişin bir yerine geldi ve Bay Amboriotis irkildi. Gelecekle ilgili o pembe hayaller birdenbire kayboldu. Bunların yerini pek yakın bir gelecekle ilgili endişeler aldı. Adam, usulca diliyle dişini yokladı. Not defterini çıkararak baktı. "Saat 12 de. Qu-een Charlotte Sokağı, No. 58."

Amberiotis o eski sevinci yeniden duymaya çalıştı. Ama boşuna. Ufku daralmış ve birkaç kelime halini almıştı.

"Queen Charlotte Sokağı, No. 58 Saat 12 de."

South Kensington, Glengowrie Court Oteli'nde kahvaltı sona ermişti. Miss Sainsbury-Seale salonda oturmuş, Bayan Bo-litho'yla konuşuyordu. Yemekte yan yana masalarda oturuyorlardı. Miss Sainsbury-Seale otele geleli bir hafta olmuştu. İki kadın bir gün içinde birbirlerine ısınmışlar ve ahbaplığa başlamışlardı.

Miss Sainsbury-Seale, "Biliyor musunuz, şekerim," dedi. "Dişlerimin ağrısı gerçekten durdu. En ufak bir zonklama bile yok. Onun için doktora telefon..."

Bayan Bolitho, onun sözünü kesti. "Çocukluk etmeyin, şekerim. Dişçiye gidin de şu iş de bitsin." Bayan Bolitho otoriter tavırlı, kalın sesli, uzun boylu bir kadındı.

Miss Sainsbury-Seale ise kırkını geçmişti. Acayip bir sarıya boyadığı saçları karmakarışık ve kıvır kıvırdı. Elbiseleri biçimsiz fakat 'artistik' havalıydı.

Kelebek gözlüğü daima burnundan kayıyordu. Ve kadın çok gevezeydi.

Şimdi de üzgün üzgün, "Ama emin olun," diye mırıldanıyordu. "Dişim hiç ağrımıyor."

"Saçma. Bana dün gece sabaha kadar gözünüzü kırpmadığınızı söylediniz."

- 12-

"Orası öyle... Hakikaten uyumadım... Ama belki artık sinir öldü..."

Bay Bolitho kesin bir tavırla, "İyi ya," dedi. "O zaman dişçiye muhakkak gitmeniz lazım. Hepimiz de dişçiye gitmekten kurtulmaya çalışırız ama aslında korkaklıktır bu. İnsan kararını vermeli ve bu işi bitirmelidir."

Miss Sainsbury-Seale'in dilinin ucuna kadar geldi. Galiba kadın, isyan edecek ve, "Ama ağrıyan senin dişin değil," diye bağıracaktı. Sadece, "Herhalde haklısınız..." dedi. "Bay Morley de o kadar dikkatli bir doktor ki. İnsanın canını hiç yakmıyor."

IV

Yönetim Kurulu'nun toplantısı sona ermişti. Her şey yolundaydı. Raporlar iyiydi.

Bir ahenksizlik de olmamalıydı. Fakat hassas Bay Samuel Rotherstein'a başkanın halinde hafif bir değişiklik varmış gibi gelmişti.

Adam bir iki defa sert sert, hatta aksi aksi konuşmuştu. Hem de gereksiz yere.

Acaba başkanın gizli bir endişesi mi vardı? Fakat Rothers-tein gizli bir endişeyle Alistair Blunt arasında bir bağ kuramıyordu. Blunt o kadar sakin bir insandı ki. Son derecede normal bir adamdı o. Tam anlamıyla İngilizdi.

Tabii insanın karaciğeri bozulabilirdi... Bay Rotherstein'in karaciğeri zaman zaman ona rahatsızlık veriyordu. Ama Alista-ir'in o zamana kadar böyle bir şikâyette bulunduğunu hiç duymamıştı. Alistair Blunt'un sağlığı da kafası ve maliye konusundaki dehası kadar mükemmeldi. Onunki insanı rahatsız eden bir gürbüzlük de değildi. Alistair sağlıklıydı, işte o kadar.

Ama... yine de adamın halinde bir şeyler vardı. Başkan bir iki kez elini yüzüne götürmüştü. Elini çenesine destek yaparak

oturmuştu. Onun normal tavırları değildi bunlar. Ve bir iki defa da... evet, adeta dalıp gitmişti Alistair.

Toplantı salonundan çıkarak merdivenlerden indiler.

Rotherstein, "Nereye gideceksiniz," dedi. "Sizi oraya bırakabilirim."

Alistair Blunt gülümseyerek başını salladı. "Arabam bekliyor..." Saatine baktı.

"Şehre dönmeyeceğim." Bir an durdu. "Anlayacağınız dişçide randevurp var."

Esrar çözülmüştü.

Hercule Poirot, Oueen Charlotte Sokağı'nda taksiden indi. Şoföre parasını vererek 58 numaralı evin kapısını çaldı. Bir süre bekledi. Nihayet eşikte

heyecanlı tavırlı, kırmızı saçlı, çilli bir çocuk belirdi. Arkasına uşaklarınkine benzer bir ceket giymişti.

Hercule Poirot, "Bay Morley?" dedi. Gülünç bir umuda kapılmıştı Belçikalı. Belki Bay Morley'i bir yere çağırmışlardı... Veya hastalanmıştı adam... Ya da o gün hasta kabul etmiyordu... Ama her şey boştu.

Çocuk geri çekildi ve Hercule Poirot içeri girdi. Ve kapı Belçikalı dedektifin arkasından önlenmesi imkânsız felaketlere has o sessiz amansızlıkla kapandı.

Delikanlı, "Adınız, efendim?" dedi.

Poirot ismini söyledi. Çocuk sağdaki kapıyı açtı ve Belçikalı bekleme salonuna girdi.

Burası sadelik ve zevkle döşenmişti. Ama Hercule Poirot'ya anlatılamayacak kadar karanlık ve sıkıntılı gözüktü. Koltuklardan birinde uçuk yüzlü, dik bıyıklı, asker halli bir bey oturuyordu. Po-irot'ta zehirli bir böceği inceleyen bir insan tavrıyla baktı. Sanki. "Ah keşke yanımda flit pompası olsaydı," dermiş

gibi bir hali vardı.

Onu nefretle süzen Poirot, açıkçası, diye düşündü. Bazı İngilizler gayet tiksinti verici ve gülünç oluyorlar. Onların doğdukları an öldürülmeleri daha doğru olur.

Adam, Poirot'yu öfkeyle uzun uzun süzdükten sonra The Times'ı kaptı. Poirot'yu görmemek için koltuğunda yan dönerek gazeteyi okumaya başladı.

Poirot'da Punch adlı mizah dergisini aldı. Bunu başından sonuna kadar dikkatle okudu ama nüktelerden hiçbirini de komik bulmadı.

Genç uşak kapıda belirerek, "Albay Rrrovv-Bumby?" dedi.

Asker tavırlı bey kalkıp çıktı.

Poirot bu adı pek acayip bulmuştu. Hakikaten böyle bir isim olabilir mi, diye düşünürken kapı açılarak içeriye otuz yaşlarında kadar bir adam girdi.

Yeni gelen masanın yanında durarak huzursuzca dergilerin kapaklarına bakmaya başladı. Poirot yan gözle onu süzdü. Tiksinti verici ve tehlikeli bir genç.

Katil olması da ihtimal dahilinde... Görünürde genç adam Hercule Poirot'nun uzun meslek hayatı boyunca tutukladığı katillerden daha da katil halliydi.

Uşak kapıyı açarak havaya doğru, "Bay Peerer," dedi.

Poirot, onun kendisini kasdettiğini anlayarak ayağa kalktı. Çocuk onu holün arka tarafındaki bir asansöre götürerek ikinci kata çıkardı. Birlikte bir koridordan geçtiler ve küçük bir odaya girdiler. Delikanlı dipteki kapıya vurdu. Sonra cevap beklemeden bunu açarak Poirot'nun içeri girmesi için yana çekildi.

Bay Morley içerde profesyonelce bir zevkle lavaboda ellerini yıkıyordu.

En büyük adamların hayatlarında da bazı gurur kırıcı anlar olur. "Hiçbir uşak efendisini bir kahraman saymaz," derler. Buna şunu da eklemeli: "Pek az erkek dişçide kendisini kahraman sayabilir."

- 15-

Hercule Poirot da bu gerçeği acı bir şekilde anlıyordu.

Kendisini beğenmeye alışıktı. Hercule Poirot'uydu o. Birçok bakımlardan diğer insanlardan üstündü. Ama şu anda hiçbir şekilde kendisini üstün bulamıyordu.

Morali sıfıra inmişti. Alalade, endişeli bir insandı. Dişçi iskemlesinden korkan bir adam.

Bay Morley yıkanma işini bitirmişti. Şimdi dişçilere has o cesaret verici tavırlarla konuşuyordu. "Hava serin değil mi? Halbuki bu mevsimde sıcak olması lazım." Poirot'yı usulca o yere götürdü. İskemleye!

Hercule Poirot derin bir nefes aldı ve sandalyeye oturdu. Başını arkaya dayadı.

Bay Morley korkunç bir neşeyle, "Ah," dedi. "Rahat mısınız?"

Poirot adeta mezardan gelirmiş gibi bir etki yapan bir sesle rahat olduğunu söyledi.

Bay Morley küçük masasını döndürerek kendisine daha yaklaştırdı. Ufak aynasını aldı. Bir aleti yakaladı ve işe başlamaya hazırlandı.

Hercule Poirot koltuğun iki yanını sıkıca tuttu. Gözlerini kapattı ve ağzını açtı.

Bay Morley sordu. "Belirli bir derdiniz var mı?"

Hercule Poirot ağzı açıkken sesli harfleri söylemekte zorluk çektiği için biraz da güç anlaşılır bir şekilde belirli bir derdi olmadığını anlattı. Altı ayda bir kontrole geliyordu. Tabii yapılacak hiçbir şey olmayabilirdi.. Belçikalı, belki www.netevin.com

Bay Morley arkadaki ikinci dişin durumunu fark etmez, diye düşünüyordu. O

sızlamaya başlamıştı... Evet bu olabilirdi ama Poirot pek de sanmıyordu. Çünkü Henry Morley hakikaten çok iyi bir dişçiydi.

Bay Morley dişten dişe geçmeye başladı. Vuruyor, yokluyor ve o arada da mırıltıyla fikrini açıklıyordu. "Bu dolgu biraz aşınmaya başlamış... Ama ciddi bir şey yok. Diş etleriniz çok iyi durumda. Buna memnun oldum..." Birdenbire durakladı. "Bu biraz

hassas. Ağrıyor mu?... Hım... Hayret." Yoklama devam etti. Nihayet Bay Morley doğruldu. "Ciddi bir durum yok. Birkaç dolgu yapılacak. O yukardaki azı dişi de çürümeye başlamış... Bütün bu işleri bu sabah halledebileceğimizi sanıyorum."

Bir düğmeyi çevirdi. Birden uğultu başladı. Bay Morley aletini alarak buna adeta sevgi dolu bir dikkatle bir iğne taktı. Kısaca, "Siz bana yol gösterin,"

dedikten sonra o korkunç oyma işine başladı.

Poirot'nun bu izinden faydalanmasına, elini kaldırmasına, yüzünü buruşturmasına ve hatta bağırmasına lüzum kalmadı. Bay Morley tam anında durdu. Kısaca,

"Çalkalayın," dedi. Biraz ilaç sürdü. Yeni bir iğne seçerek işine devam etti.

Aslında Poirot'nun bundan çekinmesinin nedeni can acısı değil, dehşetti.

Daha sonra, Bay Morley dolguyu hazırlarken, tekrar konuşmaya başladılar.

Dişçi, "Bu sabah dolguyu kendim hazırlamak zorundayım," diye açıkladı. "Miss Nevili bir yere gitmek zorunda kaldı... Miss Gladys Nevill'i hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Tabii." Poirot yalan söyledi.

"Bir yakını hastalandığı için kalkıp gitmek zorunda kaldı. Çetin günlerde daima böyle olur zaten. Bu sabah iyice geciktim. Sizden önceki hasta randevuya geç geldi. Sıkıcı bir durum bu. Çünkü bu yüzden bütün randevular aksadı. Sonra araya bir hasta daha sokmak zorundayım. Zira dişi çok ağrıyor. Bu ihtimali düşünerek daima bir on beş dakikayı ayırırım. Ama tabii bu da işleri daha da sıkıştırır."

Bay Morley, dolguyu karıştırdığı küçük havanın içine baktı. "Size daima fark ettiğim bir şeyi açıklayacağım, Mösyö Poirot. Büyük adamlar, önemli kişiler daima zamanında geliyorlar. Sizi hiç bekletmiyorlar. Mesela kraliçe ve ailesi.

Dakikası dakikasına geliyorlar onlar. Büyük işadamları da öyle... Bu sabah yine çok önemli bir hastam var. Bay Alistair Blunt." Bay Morley'in sesinde zafer vardı adeta.

Ağzına pamuk parçaları sokulmuş olan Poirot anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Alistair Blunt! Son zamanlarda böyle isimler insanda heyecan uyandırıyorlardı.

Dükler, kontlar, başbakanlar değil. Hayır, Bay Alistair Blunt gibileri. Halk hemen hemen onun yüzünü hiç görmemişti. Arada sırada gazetelerde iki üç satırla Alistair Blunt'tan söz ediyordu. Öyle dikkati çekecek, renkli bir adam değildi o.

Alistair Blunt silik bir tipti ve İngiltere'deki en büyük bankanın başındaydı.

Son derece zengindi. Hükümetlere kısaca, "Evet," veya, "Hayır," diye cevap verecek durumdaydı. Sakin, sessiz bir hayat sürüyor, öyle toplantılarda nutuk çekmiyordu. Ama müthiş bir güce sahipti o da başka.

Bay Morley, Poirot'nun dişini doldururken adeta saygıyla, "Randevularına daima tam zamanında gelir," dedi. "Genellikle arabasını yollar ve bürosuna yürüyerek döner. Nazik, sessiz, iddiasız bir adam. Golfe meraklı, bahçesiyle ilgilenmekten hoşlanıyor. Onun Avrupa'nın yarısını satın alacak güçte olduğu insanın aklına bile gelmez. Halbuki sizin ve benim gibi bir adam o."

Poirot, Bay Morley'in kendisini onunla bir tutmasına bir an sinirledi. Bay Morley iyi bir dişçiydi. Ama Londra'da başka iyi dişçiler de vardı. Fakat...

Hercule Poirot bir taneydi.

Bay Morley, "Lütfen çalkalayın," dedi.

Sonra ikinci dişe geçti. "Biliyor musunuz, biz memlekette öyle fazla gürültü koparmaktan, alkışlayıp bağırmaktan hoşlanmıyoruz. Bildiğiniz gibi kraliçemiz gayet demokrattır. Tabii sizin gibi bir Fransız..."

"Ben Fransız değilim. Belçikalıyım..."

Bay Morley üzüntüyle başını salladı. "Cık cık cık... Oyuğun tamamıyla kuru olması lazım." Dişin üstüne amansızca sıcak hava sıktı. Sonra da, "Sizin

Belçikalı olduğunuzu bilmiyordum," diye devam etti. "Çok ilginç... Kral Leopold'un fevkalade bir insan oldu-

ğunu söylerlerdi... Ben krallık törelerine çok inanırım. Onları iyi yetiştiriyorlar. Mesela... karşılaştıkları kimselerin adlarını ve yüzlerini hatırlamaları şaşılacak bir şeydir. Tabii uygun bir şekilde yetiştirilmenin sonucu bu. Ama bazı insanların da buna ayrı bir kabiliyetleri vardır. Mesela benim. Açıkçası ben isimleri pek hatırlaya-mam. Ama gördüğüm hiçbir çehreyi de unutmam. Hayret edilecek bir şeydir bu. Örneğin geçen gün - gelen hastayı daha önce bir yerde görmüştüm. Adının benim için hiçbir anlamı yoktu. Fakat kendi kendime hemen, 'Ben sizi daha önce nerede görmüştüm?' diye sordum. Bunu henüz hatırlamış değilim... Ama hatırlayacağım... Bundan eminim... Lütfen ağzınızı tekrar çalkalayın."

Poirot bu isteği yerine getirdi. Bay Morley dikkatle hastasının ağzına baktı.

"Evet... Oldu sanırım... Şimdi ağzınızı kapayın... Ama yavaşça... Rahat mı?...

Bir yükseklik yok ya? Tekrar açın, lütfen. Evet, iyi oldu."

Masa dönerek uzaklaştı.

Hercule Poirot iskemleden indi. Hürdü artık.

"Eh, güle güle, Mösyö Poirot. Bizim evde birkaç katille karşılaşmamış olduğunuzu umarım."

Poirot güldü. "Yukarı çıkmadan önce bekleme salonundaki-lerin hepsi de bana katil gibi gözüktü. Ama belki şimdi onları başka türlü göreceğim."

"Evet, evet. 'Öncesi'yle 'sonrası' arasında büyük fark vardır. Ama ne olursa olsun artık biz dişçiler öyle kimsenin canını yakmıyoruz. Asansörü

getirteyim mi?"

"Hayır, hayır, merdivenden inerim."

"Nasıl isterseniz. Asansör tam merdivenin yanında."

Poirot dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kaparken yine lavabodan su şırıltısı gelmeye başlamıştı.

Belçikalı merdivenden inmeye başladı. Son sahanlığa eriştiği sırada Hindistan'dan geldiği anlaşılan albayın sokak kapısın-

dan çıktığını gördü. Tatlı tatlı, hoş bir adam, diye düşündü. Herhalde iyi bir nişancı. Bir sürü kapları vurmuş olduğundan eminim.

Şapkasıyla bastonunu almak için bekleme salonuna girdi. O huzursuz genç adam hâlâ oradaydı. Poirot buna biraz şaştı. Başka bir hasta ise bir koltuğa oturmuş

gazete okuyordu.

Poirot, yeni edindiği o şefkatle genç adamı süzdü. Yabancının hâlâ o öfkeli ve ateşli hali vardı. Sanki cinayet işlemeyi planlıyordu. Poirot adeta sevgiyle,

"Ama aslında o katil değil," dedi kendi kendine. "Herhalde biraz sonra bu genç de işkence sona erdiği için neşeyle merdivenden inecek. Mutlu mutlu gülümseye-cek ve kimsenin kötülüğünü de istemeyecek."

Küçük uşak içeri girdi. Ve kesin bir tavırla, "Bay Blunt," dedi.

Koltukta oturan adam gazetesini bırakarak kalktı. Orta boylu, orta yaşlı bir kimseydi. Ne şişmandı, ne zayıf. Sade fakat şık bir elbise giymişti.

Çocuğun peşi sıra odadan çıktı.

İngiltere'nin en zengin ve en güçlü adamlarından biriydi Blunt. Ama herkes gibi o da dişçiye gitmek zorunda kalıyordu. Ve muhakkak ki bu konuda herkesin hissettiklerini duyuyordu.

Hercule Poirot, şapkasıyla bastonunu alırken bunları düşünüyordu. Kapıya doğru giderken bir an omzunun üzerinden baktı. Sonra da şaşkın şaşkın, bu genç adamın dişi fena sancıyor galiba, diye düşündü.

Poirot holde aynanın önünde durarak bıyığını düzeltti. Bay Morley'in tedavisi sırasında biraz karışmıştı bıyığı. Belçikalı bu işi bitirdiği sırada asansör tekrar aşağıya indi. Küçük uşak ahenksiz bir şekilde ıslık çalarak hole çıktı.

Poirot'yu görünce birdenbire sustu. Koşup ön kapıyı açtı.

Tam o sırada evin önünde bir taksi durdu. Arka taraftan bir ayak uzandı. Poirot bu ayağı kibar bir ilgiyle süzdü. "Biçimli bir bilek... Çorap iyi cins... Evet, ayak güzel... Ama ayakkabı hoşuma gitmedi." Yepyeni rugan bir pabuçtu bu.

Koskocaman pırıltı-

lı bir tokası vardı. Belçikalı başını salladı. "İşte bu hiç sık değil... Tam bir taşralıya yakışacak bir şey."

Kadın taksiden indi. Fakat aynı anda diğer ayağı kapıya takıldı ve ıskarpinindeki toka koptu. Bu hafifçe şıngırdayarak kaldırıma yuvarlandı.

Poirot, nezaketle ileri doğru fırladı. Tokayı yerden aldı. Sonra bir reverans yaparak kadına uzattı.

Ah... Kadın kırkını aşmış, ellisine yaklaşmıştı. Altın çerçeveli kelebek gözlüğü vardı. Sarımsı kırçıl saçları karmakarışıktı. Elbiseleri ise berbattı. O iç sıkıcı 'artistik' yeşil renkteydi bunlar. Kadın, Poirot'ya teşekkür etti. Bunu yaparken de önce kelebek gözlüğünü, sonra da çantasını düşürdü.

Poirot'nun o çapkınca nezaketi kalmamıştı artık. Ama yine de terbiyeli terbiyeli düşenleri topladı.

Kadın 58 numaralı evin önündeki basamaklardan çıkarken, Poirot da bahşişi pek az bulduğu anlaşılan şoföre yaklaştı. "Boş musunuz?"

Şoför sıkıntılı sıkıntılı, "Ah," dedi. "Boşum ya..."

Hercule Poirot, "Ben de öyle," diye cevap verdi. "Boşum... Ve hürüm... Ve hiçbir derdim de yok." Şoförün kendisine büyük bir şüpheyle baktığını görünce ekledi.

"Hayır, dostum, sarhoş değilim. Anlayacağın dişçiden şimdi çıktım. Artık buraya altı ay uğramayacağım. Bunu düşündükçe içim içime sığmıyor."

ÜÇ, DÖRT, KAPIYI KAPAT

I

Saat üçe çeyrek kala telefon çaldı. Hercule Poirot bir koltuğa kurulmuş, memnun memnun öğleyin yediği nefis yemekleri hazmetmekle meşguldü. Telefon ça-

lınca da yerinden kımıldamadı. Sadık George'un gelip cevap vermesini bekledi.

George, "Bir dakika, efendim," diyerek alıcıyı indirirken Po-irot sordu. "Ee?"

"Başmüfettiş Japp, efendim."

"Ya?" Poirot reseptörü kulağına götürdü. "Ee, dostum nasılsınız bakalım?"

"Poirot, siz misiniz?"

"Tabii..."

"Duyduğuma göre bu sabah dişçiye gitmişsiniz. Öyle mi?"

Poirot mırıldandı. "Scotland Yard'da her şeyi biliyor!"

"Queen Charletto Sokağı'nda, 58 numarada oturan Morley adında bir dişçi miydi bu?"

"Evet." Poirot'nun sesi değişmişti. "Neden sordunuz?"

"Bu ziyaretiniz hakikaten dişlerinizle mi ilgiliydi? Yani oraya adamı korkutmaya filan gitmemiştiniz değil mi?"

"Tabii. Madem bilmek istiyorsunuz söyleyeyim: Morley üç dişimi doldurdu."

"Adam size nasıl gözüktü? Hali her zamanki gibi miydi?"

"Evet, öyle diyebilirim. Neden sordunuz?"

Japp'ın sesi sakin ve duygusuzdu. "Çünkü adam sizden kısa bir süre sonra kendisini vurdu."

"Ne?"

Japp çabucak, "Bu sizi şaşırttı mı?" dedi.'

"Açıkçası şaşırttı."

Japp, "Bu mesele beni de düşündürüyor," diye mırıldandı. "Sizinle konuşmak isterim. Herhalde buraya gelmeye razı ol-¦ mazsınız?"

"Siz şimdi neredesiniz?"

"Queen Charlotte Sokağı'nda."

Poirot, "Hemen geliyorum," dedi.

58 numaralı evin kapısını üniformalı bir polis açtı ve saygıyla, "Mösyö Poirot?"

dedi.

"Ta, kendisi."

"Başmüfettiş yukarda. İkinci katta... Orayı biliyor musunuz?"

Hercule Poirot, "Ben bu sabah buradaydım," diye cevap verdi.

Odada üç kişi vardı. Poirot içeri girerken Japp başını kaldırdı. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Cesedi kaldırıyoruz. Önce ölüyü görmek ister miydiniz?"

Elinde fotoğraf makinesiyle cesedin yanında diz çökmüş olan bir adam ayağa kalktı. Poirot ilerledi. Ölü şöminenin yakınında yatıyordu. Bay Morley sağlığındakinden pek de farklı değildi. Sağ şakağının hemen aşağısında kara bir

delik vardı. Yana doğru atmış olduğu hemen yakınında küçük bir tabanca duruyordu.

Poirot usulca başını salladı.

Japp, "Tamam," dedi. "Artık cesedi götürebilirsiniz."

Bay Morley'i alıp çıkardılar, Japp'la Poirot yalnız kaldılar. Başmüfettiş,

"Bütün formaliteler yerine getirildi," diye mırıldandı. "Parmakizleri filan alındı."

Poirot oturdu. "Anlatın bakalım."

Japp dudaklarını büzdü. "Morley intihar etmiş olabilir. Belki de hakikaten adam kendini vurdu. Tabancasının kabzasında sadece onun parmakizleri var. Ama ben yine de tam olarak emin değilim."

"itirazınız nedir?"

"Şey... Bir kere adamın intihar etmesi için ortada bir sebep yok gibi... Sağlığı yerindeymiş, iyi para kazanıyormuş. Bir derdi de yokmuş. Bir kadınla bir ilişki kurmamış." Japp bu sözünü ih-

tiyatla düzeltti. "Yani bildiğimiz kadarı bir kadınla ilişki kurmamış. Üzgün, sıkıntılı, her zamankinden farklı bir hali de yokmuş. İşte sizin ona ne söylediğinizi öğrenmeyi çok istememin bir sebebi de buydu. Morley'i bu sabah görmüştünüz. Bir şeyi fark edip etmediğinizi anlamak istiyordum."

Poirot başını salladı. "Hiçbir şeyi fark etmedim. Daha doğrusu adam gayet normaldi."

"Bu da durumu acayipleştiriyor, öyle değil mi? Sonra... insan tam iş sırasında intihar etmeyi pek düşünmez. Neden akşama kadar beklemesin? Normali de budur."

Poirot da aynı fikirde olduğunu açıkladı. "Olay ne zaman olmuş?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Kimse tabanca sesini duymamış. Ama pek duyamazlardı.

Koridorla bu oda arasında iki kapı var. Kapıların kenarlarına da çuha geçirilmiş. Herhalde dişçi sandalyesine oturan kurbanların feryatlarının duyulmaması için."

"Herhalde. Özellikle gaz verilen hastalar bir hayli gürültü ediyorlar."

"Doğru. Sonra, dışarda, sokakta trafik fazla. Onun için dışardan bir şey duymaları da imkânsız."

"Cesedi ne zaman bulmuşlar?"

"Bir buçuğa doğru... uşak Alfred Biggs bulmuş. Gördüğüm kadarı pek de zeki bir çocuk değil o. Anlaşılan Morley'in yarımda alacağı hasta fazla beklediği için söylenmeye başlamış. Çocuk biri on geçe yukarı çıkarak kapıya vurmuş. Cevap veren olmamış. Alfred de içeriye girmeye cesaret edememiş. Zira Mor-ley'den birkaç defa azar işitmiş. Yine bir hata

yapmaktan korku-yormuş. Tekrar aşağıya inmiş ve hasta da biri çeyrek geçe öfkeyle çıkıp gitmiş. Kadını suçlu bulmuyorum. Kırk beş dakika beklemiş o. Karnı da acıkmış olabilir."

"Kim bu kadın?"

Japp güldü. "Çocuğa sorarsan kadının adı Miss Shirty. Fakat randevu defterine baktık. Hastanın ismi Kirby'miş."

"Hastaların yukarıya çıkarılmış usulü nasılmış?"

"Morley, bir hastayı almaya hazır olduğu zaman şuradaki düğmeye başarmış. Çocuk da o zaman sırası gelen hastayı alıp yukarı çıkarırmış."

"Morley zili en son ne zaman çalmış?"

"On ikiyi beş geçe. Çocuk da beklemekte olan hastayı yukarı çıkarmış. Randevu defterine göre bu Savoy Oteli'nde kalan Bay Amberiotis adında biri."

Poirot hafifçe gülümsedi. "Uşağın bu adı ne hale soktuğunu duymak isterdim."

"Herhalde karmakarışık bir hale sokardı. Canımız gülmek isterse bunu kendisine sorarız."

Poirot, "Bay Amberiotis ne zaman ayrılmış buradan?"

"Çocuk onu geçirmemiş. Bu yüzden adamın ne zaman gittiğini bilmiyor...

Hastaların çoğu asansöre binmeden merdivenlerden iniyor ve ön kapıdan çıkıyorlarmış."

Poirot başını salladı.

Japp devam etti. "Ben Savoy Oteli'ne telefon ettim. Bay Amberiotis gayet kesin bir tavırla konuştu. Ön kapıyı kapatırken saatine bakmış. O sırada on

ikiyi yirmi beş geçiyormuş."

"O size önemli bir ipucu verebildi mi?"

"Hayır. Sadece dişçinin gayet normal ve sakin olduğunu söyledi."

Poirot, "Eh," dedi. "Durum anlaşılıyor. On ikiyi yirmi beş geceyle bir buçuk arasında bir şey olmuş... Herhalde olay saati on iki yirmi beşe daha yakın."

"Doğru. Çünkü aksi takdirde..."

"Bay. Çünkü aksi takdirde..."

"Evet, tamam. Doktor da aynı fikirde. O cesedi ikiyi yirmi geçe muayene etti.

Kesin bir şey söylemedi. Son zamanlarda po-

lis doktorları böyle bir şeye yanaşmıyorlar. Durumun insanların bünyesine göre değiştiğini iddia ediyorlar. Fakat doktor, Mor-ley'in saat birden sonra vurulmuş

olamayacağından emin. Hatta olayın daha önce olduğunu da düşünmüyor. Ama bundan daha kesin bir açıklamada bulunmuyor."

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı. "O halde -on ikiyi yirmi beş geçe bizim Bay Morley normal bir dişçiydi. Neşeli, nazik, usta. Ondan sonra? Ümitsizlik, ıstırap gibi hislerle kıvrandı ve intihar etti. Öyle mi?"

Japp, "Acayip bir olay bu," dedi. "Bunu itiraf etmek lazım."

"Tabanca Morley'in miymiş?"

"Hayır, değilmiş. Tabancası yokmuş onun. Hiçbir zaman da olmamış. Ablasının söylediğine göre evde hiç silah yokmuş. Çok evde yoktur zaten.

Ama tabii adam intihara karar verdiyse, gidip bir tabanca da satın alabilir. Eğer böyle bir şey yaptıysa bunu çok geçmeden öğreniriz."

Poirot sordu. "Sizi şüpheye düşüren başka bir şey var mı?"

Japp burnunu ovuşturdu. "Şey... Ölünün yatış şekli. Bir insanın yere öyle yığılamayacağını söyleyemem. Ama nedense cesedin yatışı yine de bir acayipti!

Halının üzerinde de bir iki iz vardı. Sanki bir şey bunun üzerinde sürüklenmiş

gibi."

"İşte bu çok ilgi çekici."

"Evet. Ama tabii bu o Allahın cezası çocuğun da işi olabilir. Bana uşak, Morley'in cesedini bulduğu zaman onu yerinden kaldırmaya çalışmış gibi de geliyor. Tabii o bunu kesinlikle reddediyor. Ama ölüyü bulduğu zaman fena halde korkmuş olduğu belli. İşte o böyle bir avanak. Daima hata yapıp azar işiten tiplerden. Böyleleri sonunda artık otomatik olarak yalan söylemeye başlarlar."

Poirot düşünceli bir tavırla etrafına bakındı. Kapının gerisindeki duvara takılı lavaboya, bunun diğer tarafındaki yüksek dos-

ya dolabına, pencerenin yakınındaki dişçi koltuğuna ve bunun etrafındaki aletlere, şömineye ve cesede baktı. Sonra gözleri şöminenin yakınındaki diğer kapıya doğru kaydı.

Japp onun bakışlarını izlemişti. "Orada küçük bir büro var." Kapıyı açtı.

Gerçekten dediği gibi küçük bir odaydı bu. İçeriye bir yazı masası, üzerinde ispirto lambasıyla çay takımı bulunan bir sehpa ve birkaç sandalye konulmuştu.

Buranın başka kapısı da yoktu.

Japp açıkladı. "Dişçinin sekreteri burada çalışırmış. Miss Nevili. Kızın bugün burada olmadığı anlaşılıyor."

Poirot'la göz göze geldiler. Belçikalı, "Bay Morley bana bundan söz etti," dedi.

"Bu da... ihtiyar aleyhinde bir nokta olamaz mı?"

"Yani kızı hileyle buradan uzaklaştırmalar mı demek istiyorsunuz?"

"Evet..."

Japp bir an cevap vermedi. Sonra, "Bu bir intihar olayı değilse," dedi. "O zaman adam bir cinayete kurban gitti. Ama neden? Bu çözüm yolu da hemen hemen diğeri kadar acayip. Morley'in sessiz, kimseye zararı olmayan bir tip olduğu anlaşılıyor. Onu kim öldürmek ister?"

Poirot, "Onu kim öldürmüş olabilir?" diye sordu.

Japp içini çekti. "Bunun cevabı: Herhangi bir kimse... Ablası yukarki kattan buraya inerek adamı vurmuş olabilir. Uşak ve hizmetçilerden biri de öyle. Belki katil ortağı Reilly. Belki de Alf-red denilen çocuk. Veya hastalardan biri." Bir an durdu. "Morley'i Amberiotis de öldürmüş olabilir. Bu işi en kolay o yapabilirdi."

Poirot başını salladı.

"Ama o zaman da cinayetin sebebini öğrenmemiz lazım."

"Tabii. Yine döndünüz dolaştınız ve başlangıçtaki noktaya geldiniz. Neden?

Amberiotis Savoy Oteli'nde kalıyormuş. Neden

zengin bir Yunanlı kimseye zararı dokunmayan bir dişçiyi vurmak istesin?"

"Bu bizi engelleyecek. Cinayet sebebi yani."

Poirot omzunu silkti. "Ölümün, sanatla hiç ilgisi olmayan bir şekilde yanlış

birini seçmiş olduğu anlaşılıyor. Esrarlı Yunanlı, Zengin Banker, Ünlü Dedektif!

Aslında bunlardan birinin vurulması daha normal gözükürdü. Çünkü esrarlı yabancılar casusluk işlerine karışmış olabilirler. Zengin bankerlerin, ölümünden faydalanarak yakınları bulunur. Ünlü dedektifler ise katiller için ciddi bir tehlike teşkil ederler."

Japp sıkıntılı sıkıntılı, "Halbuki zavallı Morley kimse için bir tehlike teşkil etmiyordu," diye mırıldandı.

"Acaba?"

Başmüfettiş hızla Belçikalıya doğru döndü. "Elinizde ne koz var?"

"Hiçbir şey yok. Ben bunu laf olsun diye söyledim." Poirot Japp'a Morley'in çehreleri unutmadığını söylediğini ve bir hastasından söz ettiğini anlattı.

Japp bunu pek önemsemedi. "Olabilir, olabilir... Ama pek de akla yakın geldi.

Belki katil kim olduğunun açıklamasını istemeyen biriydi. Bu sabah diğer hastaları gördünüz mü?"

Poirot mırıldandı. "Bekleme salonunda tam katile benzeyen genç bir adam vardı."

Japp şaşırdı. "Ne?"

Belçikalı güldü. "Dostum, buraya geldiğimiz zaman oldu bu. Sinirlerim gerilmiş, hayalim iyice çalışmaya başlamıştı. Aksiliğim de üstümdeydi. Bana her şey tehlikeli ve esrarlı gibi gözüküyordu. Bekleme salonu, hastalar ve hatta merdivenlerdeki halı bile. Aslında genç adamın dişi çok ağrıyordu sanırım. İşte o kadar!"

Japp, "Ben bu hali bilirim," dedi. "Ama yine de sizin katili soruştururuz. Bu olay ister intihar olsun, ister olmasın, herkesi in-

- 28-

celeyeceğiz... Bence ilk iş olarak Miss Morley'la tekrar konuşmalıyız. Ben onunla ancak bir iki kelime konuşabildim. Tabii bu olay kendini çok sarsmış ama o üzüntüyle kendinden geçiveren tiplerden de değil. Şimdi gidip onu görelim."

Uzun boylu, haşin suratlı Georgina Morley iki adamın anlattıklarını dinledi, onların sorularını cevaplandırdı. Kelimelere basa basa, "Kardeşimin intihar etmesi benim için inanılmayacak bir şey," dedi. "Hiç inanılmayacak bir şey."

Poirot, "Matmazel, diğer bir başka ihtimal olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Yani... cinayeti mi kastediyorsunuz?" Kadın bir an durdu sonra da ağır ağır,

"Evet," dedi. "Bu ikinci ihtimal de inanılacak gibi değil."

"Ama yine de olabilir, değil mi?"

"Hayır... Çünkü... ilk ihtimalden söz ederken ben bildiğim bir şey hakkında konuşuyorum. Yani kardeşimin halinden. Onun bir derdi olmadığını biliyordum.

Henry'nin kendisini öldürmesi için hiç sebep yoktu. Hiçbir sebep."

"Kendisini bu sabah, çalışmaya başlamadan önce görmüştünüz değil mi?"

"Evet... Kahvaltıda."

"Hali her zamanki gibi miydi? Üzüldüğü bir şey yok muydu?"

"Üzülmüştü ama sizin kasdettiğiniz anlamda değil. Daha doğrusu sinirlenmişti."

"Neden?"

"Çok yüklü bir gün bekliyordu onu. Yardımcısı ve sekreterini bir yere çağırmışlardı."

"Miss Nevill'i mi?"

"Evet."

"Miss NeviH'in görevleri neydi?"

"Mektuplara cevap vermek, randevu defterini tutmak, hastaların kartlarını hazırlayıp dosyalamak. Ayrıca kız aletleri sterlize eder, dolguyu hazırlar ve bunları Henry çalışırken ona verirdi."

"Miss Nevili, kardeşinizin yanında uzun bir süreden beri mi çalışıyordu?"

"Üç yıldan beri. Miss Nevili gayet güvenilir bir kızdır. Biz... ikimiz de onu severdik."

"Poirot, yanılmıyorsam Miss Nevill'i hasta bir akrabasının yanına çağırmışlardı," dedi. "Kardeşiniz bana böyle söyledi."

"Evet. Kıza bir telgraf gelmiş. Bunda, teyzesine inme indiği açıklanmıyormuş. O

da ilk trenlerden biriyle hemen Somertes'e gitmiş."

"Kardeşinizi de bu mu kızdırdı?"

"Şey... Evet..." Miss Morley'in sesinde hafif bir tereddüt vardı. Telaşla sözlerine devam etti. "Kardeşimin hissiz bir insan olduğunu sanmamalısınız.

Sadece o -bir an-"

"Evet, Miss Morley?"

"Gladys NeviH'in işi astığını düşündü, Henry. Ah! Çok rica ederim, beni yanlış

anlamayın. Gladys'in hiçbir zaman böyle bir şey yapmayacağından eminim. Bunu Henry'e de söyledim. Fakat mesele şu: Gladys biraz uygunsuz bir gençle nişanlandı. Bu olay Henry'i bir hayli sinirlendirdi. Bu sabah da bu gencin Gladys'i işi asmaya ikna etmiş olabileceğini düşündü."

"Bu mümkün müydü?"

"Hayır. Durumun böyle olmadığından eminim. Gladys işine çok düşkündür."

"Ama o genç adam kızı böyle bir şeye teşvik edebilirdi, değil mi?"

Miss Morley burun kıvırdı. "Evet, ondan böyle bir şey beklenebilirdi sanırım."

"Bu genç adam ne iş yapıyor? Sahi, adı nedir onun?"

"Carter. Frank Carter. Bir sigorta şirketinde çalışıyor sanırım. Daha doğrusu çalışıyordu. Birkaç hafta önce işten çıkarıldı. Yeni bir yer de bulamadı. Henry onun ahlaksızın biri olduğunu söylüyordu. Galiba bu bakımdan da haklıydı. Hatta Gladys biriktirdiği paranın bir kısmını da genç adama vermişti. Henry buna çok sinirlendi."

Japp sert bir sesle, "Kardeşiniz kızı nişanı bozması için ikna etmeye çalıştı mı?"

"Evet, çalıştı. Bunu gayet iyi biliyorum."

"O halde bu Frank Carter denilen genç, kardeşinize karşı büyük bir kin besliyordu."

Kadın, "Saçma," diye bağırdı. "Henry'i Frank Carter'in vurmuş olabileceğini düşünmeniz yersiz. Evet, Henry, Gladys'e genç Carter'le evlenmemesini tavsiye etti. Ama kız onu dinlemedi. Gladys, Carter'a budalacasma bağlı."

"Kardeşinize düşman olan başka biri var mıydı?"

Miss Marley başını salladı. "Hayır."

"Ortağı Bay Reilly'le iyi geçiniyor muydu?"

Georgina Morley acı acı, "Bir İrlandalıyla ne kadar geçinile-bilinirse," dedi.

"Henry de onunla o kadar geçiniyordu."

"Ne demek istiyorsunuz, Miss Morley?"

"İrlandalılar çok çabuk öfkeleniyorlar. Her türlü kavga da hoşlarına gidiyor.

Bay Reilly siyasi tartışmalara girişmeye bayılır."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Bay Reilly birçok bakımlardan memnunluk verici bir insan değil.

Fakat işinde çok usta. Daha doğrusu Henry böyle söylüyordu."

Japp ısrar etti. "Bay Reilly hangi bakımlardan memnunluk verici değil?"

Miss Morley durakladı sonra da hiddetle, "Adam fazla içiyor," diye cevap verdi.

"Ama rica ederim bu aramızda kalsın."

"Bu konuda kardeşinizle aralarında tartışma oldu mu?"

"Henry ona bir iki uyarıda bulundu. Miss Morley, sanki ders veriyormuş gibi sözlerine devam etti. Dişçilikte insanın elinin titrememesi lazımdır. Ve alkol kokan bir nefes de hastada güven uyandırmaz."

Japp da aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını eğdi. "Bize kardeşinizin mali durumu hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Henry'nin kazancı yerindeydi. Belirli bir miktarı da bankaya koymuştu. İkimizin de özel küçük bir geliri vardı. Bu bize babamızdan kalmıştı."

Japp hafifçe öksürerek mırıldandı. "Kardeşinizin vasiyetname yapıp yapmadığını herhalde bilmiyorsunuz?"

"Yaptı... Size bunun şartlarını da açıklayabilirim. Gladys Ne-vill'e yüz sterlin bırakıyordu. Servetinin geri kalan kısmı benim olacaktı."

"Anlıyorum. Şimdi..."

Kapıya şiddetle vuruldu. Sonra da aralıkta Alfred'in yüzü belirdi. Yerinden uğramış gözlerle Miss Moriey'in iki ziyaretçisini inceledikten sonra, "Miss Nevili," diye bağırdı. "O geri döndü. Fena halde de üzgün. Buraya gelip gelemeyeceğini soruyor."

Japp başını salladı. Georgina Morley, "Ona gelmesini söyle, Alfred," dedi.

"Pekâlâ..." Alfred gözden kayboldu.

Miss Morley içini çekti. "Bu çocuk insanı canından bezdiriyor."

IV

Gladys Nevili, yirmi sekiz yaşlarında, uzun boylu, sarışın, biraz da kansız cansız bir kızdı. Çok üzülmüş olmasına rağmen hemen zeki ve becerikli bir insan olduğunu ortaya koydu.

Japp, Henry Moriey'in kâğıtlarına bakmak bahanesiyle kızı Miss Moriey'in elinden kurtararak muayenehanenin yanındaki küçük büroya götürdü. Gladys durmadan tekrarlıyordu. "Buna inanamıyorum! Bay Moriey'in böyle bir şey yapmış olmasını aklım almıyor!" Genç kız ısrarla da adamın hiçbir derdi veya üzüntüsü olmadığı da açıkladı.

Sonra Japp sorguya başladı. "Sizi bugün telgrafla çağırmışlar sanırım, Miss Nevili..."

Kız, başmüfettişin sözünü kesti. "Evet! Ve haince bir şakadan da başka bir şey değilmiş. İnsanların böyle şeyler yapabilmeleri çok acı. Ben böyle düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsunuz, Miss Nevili?" "Ne demek isteyeceğim? Teyzemin hiçbir şeyi yok. Hatta sağlığı her zamankinden daha da iyi. Benim birdenbire çıkagelmeme de bir anlam veremedi.Tabii ben çok sevindim... ama öfkelendim de.

Bana öyle telgraf çeksinler! Beni iyice endişelendirsinler!" "Telgraf yanınızda mı, Miss Nevili?" "Onu istasyonda attım sanırım. Bunda sadece, 'Dün gece teyzene inme indi. Lütfen hemen gel', yazılıydı."

"Şey..." Japp usulca öksürdü. "Telgrafı arkadaşınız Bay Car-ter'in çekmediğinden emin misiniz?"

"Frank'ın çekmediğinden mi? O böyle bir şeyi neden yapsın? Hayır, müfettiş bey.

İkimiz de böyle bir şey yapmayız." Gerçekten öfkelenmiş gibiydi. Japon onu yatıştırmakta bir hayli zorluk çekti. Ama o sabahki hastalarla ilgili sorular kızın o eski sakin ve becerikli haline kavuşmasını sağladı.

"Onların hepsi de burada, defterde yazılı. Herhalde defteri gördünüz bile.

Onların çoğunu biliyorum. Saat onda... Bayan Somes. Ona yeni protez yapılıyordu.

On buçukta... Lady Grant. Kendisi yaşlıca bir hanımdır, Landovvnes alanında oturur. On bir de Mösyö Hercule Poirot. Kendisi düzenli gelir... A, tabii o sizsiniz. Affedersiniz, Mösyö Poirot. Fakat o kadar sarsıldım ki! On bir buçukta... Bay Alistair Blunt. O bildiğiniz gibi ünlü bir banker. Onun işi azdı.

Çünkü Bay Morley geçen kez dolguyu hazırlamıştı. Sonra Miss Sainbury-Seale. O

buraya telefon etti. Dişi çok ağrıdığı için Bay Morley kendisini araya sıkıştırmaya karar verdi. Fazla geveze bir kadın o. Hiç susmuyor. Üstelik ukala.

Sonra on iki de... Bay Amberiotis. O yeni bir hastaydı. Randevuyu Savoy Oteli'nden aldı. Bay Morley'e birçok yabancı gelirdi. Sonra yarımda... Miss Kirby. O buraya VVorthington'dan geliyor."

Poirot sordu. "Ben buraya geldiğim zaman bekleme salonunda uzun boylu, asker tavırlı bir bey vardı. O kimdi acaba?"

"Herhalde Bay Reilly'nin hastalarından biri. Size onun listesini getireyim mi?"

"Teşekkür ederiz, Miss Nevili."

Genç kız bir iki dakika sonra döndüğü zaman elinde Bay Morley'inkine benzer bir defter vardı. Okumaya başladı. "Saat onda... Betty Heath. Bu

dokuz yaşında küçük bir kız. Saat on birde... Albay Abercrombie."

Poirot mırıldandı. "Abercrombie. Demek adı buymuş!" "On bir buçukta... Bay Hovvard Raikes. On iki de... Bay Bar-nes. Bu sabahki hastalar bu kadar. Tabii Bay Reilly'nin hastası Bay Morley'in ki kadar çok değildi."

"Bize Bay Reilly'nin hastaları hakkında da bilgi verebilir misiniz?"

"Albay Abercrombie, Bay Reilly'nin en eski hastalarından biridir. Bayan Heath'in bütün çocukları da Bay Reilly'e gelirler. Si-

ze Bay Raikes ve Bay Barnes hakkında bir şey söyleyemeyeceğim. Ama bu isimleri duyduğumu da sanıyorum. Zira telefona ben cevap veriyorum..."

Japp, "Biz bunu Bay Reilly'den de öğrenebiliriz," dedi. "Onu, mümkün olduğu kadar çabuk görmek istiyorum."

Miss Nevili çıktı. Başmüfettiş Poirot'ya döndü. "Bay Morley'in hastalarının hepsi de eskiden beri buraya geiiyorlarmış. Amberiotis dışında. Biraz sonra Bay Amberiotis'le ilgi çekici bir konuşma yapacağım. Zaten Morley'i en son gören o.

Adamın Morley'i hayatta bıraktığından iyice emin olmalıyız."

Poirot başını sallayarak, ağır ağır, "Yine de cinayet sebebini açığa çıkarmamız gerek," dedi.

"Biliyorum. Bu bakımdan bir hayli zorluk da çekeceğiz. Fakat Yard'da Amberiotis'in dosyası olabilir." Sert sert ekledi. "Çok düşünceli bir haliniz var, Poirot."

"Bir şeyi anlamaya çalışıyordum da."

"Neymiş o?"

"Neden Başmüfettiş Japp?" Poirot hafifçe gülümsüyordu.

"Efendim?"

"'Neden Başmüfettiş Japp?' dedim. "Sizin gibi önemli bir memuru böyle intihar vakalarına yollarlar mı?"

"Açıkçası o sırada yakınlarda bir yerdeydim. VVigmore So-kağı'nda...

Lavenham'da. Orada çok zekice dolandırıcılıklar olmuştu. Bana oraya telefon ederek, buraya gelmemi söylediler."

"Fakat neden size telefon ettiler?"

"Ah, o mu? Basit bir şey... Bunun sebebi: Alistair Blunt. Bölge müfettişi, Blunt'un bu sabah burada olduğunu öğrenir öğrenmez hemen Yard'a telefon etti. Bu memlekette biz Bay Blunt gibi kimseleri koruruz."

"Yani... Adamın ortadan kaldırılmasını tercih eden kimseler mi var?"

"Olmaz olur mu? Türlü guruplar var. Şimdiki hükümeti Blunt'la gurubu destekliyor. Sağlam muhafazakâr bir maliye. İşte onun için kalkıp buraya geldim.

Bu sabah, Blunt aleyhinde bir şeyler hazırlanmış olabilirdi. Bizimkiler bu meselenin iyice incelenmesini istiyorlar!"

Poirot başını salladı. "Ben de bunu tahmin etmiştim. Bu yüzden..." Ellerini mübalağalı bir tavırla salladı. "Bana planda bir aksaklık olmuş gibi de geliyor.

Belki asıl kurban Alistair Blunt'tı. Böyle olması da lazımdı... Yoksa bu bir başlangıç mı? Bir çeşit kampanyanın başlangıcı? Burnuma..." Havayı kokladı.

"Para kokusu geliyor. Milyonların kokusu."

Japp, "Sizinki tahmin ama," dedi.

"Bence zavallı Morley bu oyunda sadece küçük bir 'pi-yon'du. Belki adam bir şey biliyordu. Veya Blunt'a bir şey söyledi. Ya da birileri onun Blunt'a bir şey söylemesinden korkuyorlardı..." Gladys Nevill'in odaya girmesi üzerine sustu.

Kız, "Bay Reilly diş çekiyor," dedi. "Fakat on dakika sonra serbest kalacakmış.

Sizce uygun mu?"

Japp uygun olduğunu söyledi. "Ben bu arada tekrar Alf-red'le bir konuşayım."

Alfred'in kalbinde türlü hisler çarpışıyordu. Endişe, zevk ve olanlardan sorumlu tutulma korkusu! Bay Morley'in yanına gireli daha on beş gün olmuştu. Bu iki hafta süresince her şeyi, hiçbir değişiklik göstermeden, azim ve sebatla ters ve yanlış yapmıştı. Devamlı azar işitmek yüzünden kendine olan güvenini de yitirmişti.

Alfred bir soruya cevap olarak, "Belki her zamankinden biraz daha aksiydi,"

dedi. "Başka hatırladığım bir şey yok. Bay Morley'in kendi kendisini öldüreceği hiç aklıma gelmezdi."

Poirot söze karıştı. "Bu sabah hakkında bütün hatırlayabildiklerini bile anlatmalısın. Sen şu anda önemli bir tanıksın. Söyleyeceklerinin bize çok büyük faydası olabilir."

\

Kıpkırmızı kesilen Alfred göğsünü şişirdi. Japp'a sabah olanları daha önce kısaca anlatmıştı. Şimdi kendisini önemli buluyor ve bu yüzden de büyük memnunluk duyuyordu. "Size her şeyi açıklayabilirim. Siz sadece sorun."

"Önce... Bu sabah acayip bir şey oldu mu?" Alfred bir an düşündü, sonra da adeta üzüntüyle, "Olduğunu söyleyemem," dedi. "Durum her zamanki gibiydi." "Evet, hiç yabancı geldi mi?" "Hayır, efendim." "Yabancı hasta da gelmedi mi?"

"Ben sizin hastaları kastettiğinizi anlamamıştım... Randevusu olmayan hiç kimse gelmedi. Hepsinin de adı defterde yazılıydı."

Japp başını salladı.

Poirot sordu. "Biri ön kapıdan içeri girebilir miydi?" "Hayır, giremezdi. Bunu yapabilmesi için anahtarı olması gerekirdi."

"Fakat evden kolaylıkla çıkabilirdi... Öyle değil mi?" "Ah, tabii... Tokmağı çevir ve dışarı çık. Kapıyı da arkandan çek. Çoğu böyle yapıyor zaten. Ben sırası gelen hastayı asansörle yukarı çıkarırken, onlar merdivenden inip gidiyorlar. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Şimdi bize bu sabah kimin ilk geldiğini ve ondan sonraki hastaları anlat bakalım. Adlarını hatırlayamazsan onları tarif et."

Alfred bir süre düşündü. "Küçük bir kızla bir hanım... Bay Reilly'nin hastalarıydılar onlar. Sonra Bay Morley'in bir hastası. Kadının adı ya Soap'du ya da böyle bir şey." Poirot, "Tamam," dedi. "Devam et." "Sonra yine yaşlı bir kadın. Pek kibardı. Bir Daimler marka arabayla geldi. O dışarı çıkarken içeriye uzun boylu, asker tavır-

.

lı bir bey girdi. Onun arkasından da siz geldiniz." Poirot'ya bakarak kafasını salladı.

"Tamam..."

"Ondan sonra Amerikalı bey..."

Japp çabucak atıldı. "Amerikalı mı?"

"Evet, efendim. Genç bir bey. O muhakkak Amerikalıydı. Bunu konuşmasından anladım. Hem de erken geldi. Halbuki randevusu on bir buçuktaydı. Üstelik randevusunu da beklemedi."

Japp bağırdı. "Efendim, efendim?"

"Randevu saatini beklemeyip gitti o. Bay Reilly on bir buçukta zili çaldığı zaman Amerikalıyı almaya gittim. Aslında biraz daha geçti sanırım. Belki on ikiye yirmi vardı. Baktım adam salonda yok. Herhalde korktu ve kurtuluşu kaçmakta buldu." Bilgiç bir tavırla ekledi. "Bazen hastalar böyle yapıyorlar."

Poirot, "O halde Amerikalı benden hemen sonra çıktı," dedi.

"Tamam, efendim. Siz, ben Rolls'la gelen kibar beyi yukarı çıkardıktan sonra gittiniz. Ah, ne güzel arabaydı o... Bay Blunt'ın arabası. Onun randevusu on bir buçuktaydı. Sonra aşağıya inerek sizi geçirdim ve gelen hanım hastayı karşıladım. Miss Some Beryl Seal gibi bir adı vardı onun. Şey... Açıkçası ben o arada çabucak mutfağa inmiştim. Çay içip çörek yemek için. Ben oradayken Bay Reilly'nin zili çaldı. Onun üzerine yukarı çıktım. Dediğim gibi Amerikalı kaçmıştı. Gidip Bay Reilly'e söyledim. O biraz küfretti. Onun âdeti böyledir."

Poirot, "Devam et," dedi.

"Durun bakayım, ondan sonra ne oldu? Ah, evet, Bay Mor-ley o Seal adlı kadın için zili çaldı. Ben kadını asansörle çıkarırken, kibar bey aşağıya inerek gitti. Ben tekrar aşağıya koştum. O sırada iki bey geldi. Biri kısa boyluydu.

Sesi kapı gıcırtısından farksızdı. Adını hatırlayamayacağım. Bay Reilly'e gelmişti o. Diğer şişman yabancı bey ise Bay Morley'e."

"Miss Seal içerde fazla kalmadı. Ancak on beş dakika. Onu geçirdim ve sonra da yabancı beyi yukarı çıkardım. Diğer beyi ise gelir gelmez Bay Reilly'nin yanına götürmüştüm."

Japp, "Bay Amberiotis'in, yani o yabancı beyin gittiğini görmedin değil mi?"

diye sordu.

"Hayır, efendim. Gördüğümü söyleyemem. Herhalde o kendi kendine çıktı. O iki beyin de gittiklerini görmedim."

"On ikiden itibaren neredeydin?"

"Ben daima asansörde otururum, efendim. Kapının veya zillerden birinin çalmasını beklerim."

Poirot, "Herhalde o sırada bir şey okuyordun," dedi.

Alfred yine kızardı. "Bu kötü bir şey değH ki, efendim. O arada başka bir işim olmuyor."

"Tabii. Ne okuyordun bakayım?"

"On Bir Kırk Beşte Ölüm'ü, efendim. Bu bir Amerikan dedektif romanı. Şahane bir şey, efendim, şahane! Gangsterlerle ilgili."

Poirot hafifçe güldü. "Oturduğun yerden ön kapının kapandığını duyabiliyor musun?"

"Yani birinin dışarı çıktığını mı? Duyabileceğimi sanmıyorum, efendim. Yani...

Bunu fark edemem. Çünkü asansör holün dibinde ve köşenin arkasında. Kapı zili hemen bunun arkasında çalıyor. Muayenetıanelerdeki ziller de öyle. Onları duymamak imkânsız."

Poirot başını salladı.

Japp, "Ondan sonra-ne^oldu?" diye sordu.

Alfred yine hatırlayabilmek için kaşlarını çattı. "Geride bir tek hanım kalmıştı. Miss Shirty. Bay Morley'in zil çalmasını bekledim. Ama oradan ses seda çıkmadı. Saat birde beklemekten sıkılan hanım öfkelendi."

"Daha önce yukarı çıkıp Bay Morley'in hazır olup olmadığına bakmak aklına gelmedi mi?"

Alfred kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır, efendim. Böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim! Neticede son bey yukarda olabilirdi. Ben daima zilin çalmasını beklemek zorundaydım. Tabii Bay Morley'in kendini vurduğunu bilseydim...".Alfred heyecanla içini çekti.

Poirot, "Zil, hasta daha aşağıya inmeden mi çalardı?" diye sordu. "Yoksa bunun tersi mi olurdu?"

"Bu duruma bağlıydı. Ekseri hasta merdivenlerden indikten sonra zil çalardı.

Bazen hasta asansöre binerdi. O vakit de ben onu aşağıya indirirken zilin çaldığını duyardım. Ama kesin bir kural yoktu. Bazen Bay Morley birkaç dakika sonra zile basardı. Fakat acelesi varsa o vakit de hasta odadan çıkar çıkmaz zil çalardı."

"Anlıyorum..." Poirot bir an durdu sonra sözlerine devam etti. "Bay Morley'in intihar etmesi seni şaşırttı mı, Alfred?"

"Beynimden vurulmuşa döndüm. Onun kendisini öldürmesi için hiçbir sebep yoktu ki! Ah!" Aifred'in gözleri irileşerek, yuvar-laklaştı. "Ayyyy... Adam bir cinayete mi kurban gitti yoksa?"

Japp konuşmadan Belçikalı atıldı. "Öyle olsaydı... Buna daha az mı şaşardın?"

"Bilmem ki, efendim. Bay Morley'i öldürmeyi neden istesinler? Neticede o...

şey... o gayet alelade bir beydi... O gerçekten bir cinayete mi kurban gitti, efendim?"

Poirot ciddi ciddi, "Her ihtimali göz önüne almak zorundayız," dedi. "İşte onun için sana çok önemli bir tanık olduğunu ve bu sabah olan her şeyi hatırlaman gerektiğini söyledim."

Kelimelere basa basa konuşmuştu. Alfred hafızasını canlandırmak için müthiş bir güçle kaşlarını çattı. "Aklıma başka bir şey gelmiyor, efendim. Hiçbir şey gelmiyor." Aifred'in sesi üzgündü.

"Pekâlâ, Alfred. Bu sabah eve hastalardan başka hiç kimsenin gelmediğinden emin misin?"

"Hiç yabancı gelmedi, efendim. Miss Nevill'in sevgilisi uğradı tabii. Onun burada olmadığını anlayınca da fena halde kızdı."

Japp çabucak, "Bu ne zaman oldu?" dedi.

"On ikiden sonra... Kendisine Miss Nevill'in o gün gelmeyeceğini söyleyince fena bozuldu. Bekleyip, Bay Morley'i göreceğini söyledi. Ona Bay Morley'in yemek saatine kadar çalışacağını açıkladım. Fakat o, 'Zararı yok, ben beklerim,' diye cevap verdi."

Poirot sordu. "Peki, bekledi mi?"

Aifred'in gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. "Ah,... işte bunu unutmuştum! O

bekleme salonuna girdi. Ama daha sonra baktığım zaman orada değildi. Herhalde beklemekten sıkıldı ve başka bir gün gelmeye karar verdi."

Alfred odadan çıkınca Japp öfkeyle, "Bu çocuğa cinayetten söz etmek akıllıca bir şey miydi?" diye homurdandı.

Poirot omzunu silkti. "Evet... ben böyle düşünüyorum. Bu onu heyecanlandırdı.

Yanılmıyorsam gördüğü veya işittiği şeyleri hatırlayacaktır. Burada olan her şeyi daha kolaylıkla fark etmeye başlayacaktır."

"Öyle de olsa bunun çabucak etrafa yayılmasını istemeyiz."

"Dostum, yayılmayacak. Alfred dedektif romanları okuyor. Alfred cinayete âşık.

Aifred'in ağzından kaçırdığı her söz çocuğun esrarlı olay aşkına verilecektir."

"Şey... Belki de siz haklısınız, Poirot. Şimdi gidip Bay Re-illy'nin anlatacaklarını dinleyelim."

Bay Reilly'nin muayenehanesiyle bürosu birinci kattaydı. Bunlar da yukardakiler kadar genişti ama daha loştu. Eşyalarla o kadar lüks değildi.

Bay Morley'in ortağı uzun boylu, esmer, genç bir adamdı. Siyah saçları karışık bir halde alnına düşüyordu. Sesi tatlı, bakışları zekiydi.

Japp kendisini tanıttıktan sonra, "Sizin bu olayı bir dereceye kadar aydınlatacağınızı umuyoruz, Bay Reilly," dedi.

Genç adam, "Umutlarımız boşa çıkacak o halde," diye cevap vterdi. "Çünkü ben bu olayı aydınlatacak durumda değilim. Size yalnız şunu söyleyebilirim: Henry Morley dünyada intihar edecek bir insan değildir. Ben böyle bir şey yapabilirdim belki ama Henry, asla!"

Poirot sordu. "Siz neden yapabilirdiniz?"

Reilly, "Çünkü derdim başımdan aşkın," dedi. "Bir kere para derdim var.

Masraflarımı bir türlü gelirime göre ayarlıyamıyorum. Fakat Morley dikkatli bir adamdı. Onun borcu veya para derdi olmadığını öğreneceğinizden eminim."

Japp mırıldandı. "Aşk maceraları?"

"Morley'in mi? Onun o yönden hayatın zevkini çıkardığı yoktu! Zavallı, ablasının idaresindeydi."

Japp, Reilly'e o sabah gördüğü hastaları sordu.

"Ah, bence hepsi de dürüst ve namuslu insanlar. Küçük Betty Heath, şirin br çocuk. Bütün aile sırayla bana geliyor zaten. Albay Abercrombie de eski hastalarımdandır."

Japp sordu. "Ya Bay Howard Raikes?"

Reilly neşeyle güldü. "Randevusunu beklemeyip giden mi? O daha önce bana hiç gelmedi. Kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana telefon etti ve özellikle bu sabah için randevu istedi."

"Sizi nereden aradı?"

"Holborn Palace Oteli'nden. Amerikalı olduğunu sanırım."

"Alfred de öyle söyledi."

Bay Reilly, "Alfred'in bunu bilmesi lazım," dedi. "Bizim Alfred filmlere çok meraklıdır."

"Ya diğer hastanız?"

"Barnes mi? Acayip, ufak tefek, dakik bir adamdır. Emekli bir memur. Ealing'de oturuyor."

Japp bir an durdu. "Bize Miss Nevili hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Bay Reilly kaşlarını kaldırdı. "Şu güzel sarışın sekreter hakkında mı? Boş yere meraklanıyorsunuz, dostum. Morley'le aralarında hiçbir şey yoktu. Bundan eminim."

Japp hafifçe kızardı. "Ben böyle bir şey söylemek istemedim ki."

Reilly, "Kabahat bende," dedi. "Ben fesatın biriyimdir. Kusuruma bakmayın. Sizin işin içinde bir kadın parmağı olup olmadığını anlamaya çalıştığınızı sandım.

Malum ya: Cherchez lafem-me!" Poirot'ya bakarak ekledi. "Sizin dilinizden konuştuğum için özür dilerim. Aksanım ne fevkalade değil mi? İşte rahibeler tarafından eğitilmenin sonucu bu."

Onun bu kayıtsızca gevezelikleri Japp'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Kızın nişanlısı hakkında bir şey biliyor musunuz? Anladığıma göre adı Carter'miş. Frank Carter."

Reilly, "Morley, Frank Carter'i hiç beğenmiyordu," dedi. "Hatta Miss Nevill'in onu reddetmesi için de uğraştı."

"Bu Carter'i kızdırmış olabilir."

Bay Reilly neşeyle cevap verdi. "Herhalde onu çok kızdırdı." Bir an durdu, sonra da ekledi. "Affedersiniz ama... sizn soruşturduğunuz bir intihar vakası...

Cinayet değil."

Japp bağırdı. "Eğer bu bir cinayet olsaydı, bize bu konuda yardım edebiir miydiniz?"

"Ben mi? Yok canım. Açıkçası ben Georgina'nın katledilmesini tercih ederdim. Her şey de itidalli davranılmasmı isteyen iç sıkıcı kadınlardan o. Korkarım Georgina ahlak konularına çok önem veriyor. Tabii ben çabucak yukarı çıkıp, Henry'i vurabilirdim. Ama böyle bir şey yapmadım. Zaten kimse Morley'i öldürmeyi istemezdi. Fakat diğer taraftan onun intihar etmesini de aklım almıyor." Sonra değişik bir sesle ekledi. "Açıkçası bu olaya

çok üzüldüm... Siz benim konuşmalarıma aldırmayın. Sadece sinir bu. Aslında ben Morley'i çok severdim. Onu çok arayacağım."

Japp telefonu kapattı. Poirot'ya dönerken yüzünde haşin bir ifade vardı. "Bay Amberiotis kendisini pek iyi hissetmiyormuş. Bu gün kimseyi görmemeyi tercih edecekmiş. Ama o beni görecek. Elimden de kaçamayacak! Savoy'da bir adamım var.

Amberiotis kaçmaya kalktığı takdirde onun peşine takılacak."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Morley'i Amberi-otis'in vurduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum... ama Morley'i en son gören o. Ve adam yeni bir hastaymış. Onun anlattığı hikâyeye göre on ikiyi yirmi beş geçe Morley hayattaymış. Bu doğru olabilir. Ama olmayabilir de. Eğer Morley gerçekten hayatta idiyse, o zaman daha sonra ne olduğunu anlamaya çalışmamız gerekecek. Morley'in ondan sonraki randevusuna daha beş dakika varmış. O beş dakika içersinde biri içeri girip Morley'i gördü mü? Mesela.. Carter? Veya Reilly? Ne oldu o sırada? Ama saat yarımda veya hiç olmazsa on ikiyi otuz beş geçe Morley ölmüştü. Yoksa zile basardı ya da aşağıya, Miss Kirby'e haber yollayarak kendisini göremeyeceğini bildirirdi. Hayır, adam ya öldürüldü ya da biri kendisine bir şey söyledi. Bu Morley'i altüst etti ve adam kendisini vurdu. Morley'in bu sabah gördüğü bütün hastalarla konuşacağım. Belki onlardan birine bir şey söylemiştir. Bu da bzim için iyi bir ipucu olabilir."

Saatine bir göz attı. "Bay Alistair Blunt bana dördü çeyrek geçe benimle birkaç dakika görüşebileceğini söyledi. Önce ona gidelim. Blunt'ın evi Chelsea Embankment'te. Ondan sonra Am-beriotis'e giderken şu Miss Sainbusry-Seale denilen kadına da uğrarız. Yunanlı dostumuzla görüşmeden önce yeteri kadar bilgi toplamayı istiyorum. Ondan sonra da sizin katile benzettiğiniz Amerikalıyla bir iki laf edeceğim."

Poirot başını salladı. "Onun derdi cinayet değil, diş ağrısıy-dı."

"Ne olursa olsun, o Bay Raikes'i bir görelim. Hareketleri bir acayipmiş onun.

Miss NevilPin telgrafını, teyzesini ve sevgilisini de inceleyeceğiz. Kısacası herkesi ve her şeyi soruşturacağız!"

Alistair Blunt halkın karşısına pek çıkmazdı. Belki de bunun sebebi çok sessiz ve kalabalığa karışmaktan hoşlanmayan biri olmasıydı. Veya belki de yıllarca krallıktan ziyade kraliçenin eşliğini yapmış olmasıydı.

Rebecca Arnholt Sanseverato İngiltere'ye geldiği zaman düşkırıklığına uğramış, kırk beş yaşında bir kadındı. İki taraftan da çok zengin bir ailenin kızıydı.

Annesi Avrupalı ünlü Rothers-tein'lardandı. Babası ise Amerika'daki büyük bankerler yetiştiren Arnholt'lardandı. Rebecca Arnholt iki ağabeysiyle bir kuzininin korkunç bir uçak kazasında ölmesi üzerine büyük bir servetin tek vârisi haline gelmişti. Ünlü Avrupalı bir aristokratla evlendi: Prens Filipe di Sanseverato. Üç yıl sonra kocasını boşayarak, çocuğunu da yanına aldı. Çirkin bir hayat süren nazik fakat ahlaksız kocasıyla geçirdiği evlilik hayatı bir cehennemden farksızdı. Birkaç yıl sonra tek çocuğu da öldü.

Çektiği ıstıraplar yüzünden kalbi acı anılarla dolan Rebecca Arnholt o müthiş

kafasını maliye işlerine verdi. Bu işe olan kabiliyetini ailesinden almıştı.

Babasıyla bankacılık alanında çalışmaya başladı.

Adamın ölümünden sonra kadın o büyük servetiyle mali alanda güçlü bir insan olarak çalışmaya devam etti. Nihayet Londra'ya geldi. Ve Londra bankasındaki küçük ortaklardan birini muhtelif

vesikalarla birlikte kadını görmek üzere Claridge Oteli'ne yolladılar. Altı ay sonra bütün dünya Rebecca Sanseverato'nun Alistair Blunt'la evlenmek üzere

olduğunu öğrenerek hayretler içinde kaldı. Zira damat gelinden hemen hemen yirmi yaş küçüktü.

Tabii bu haber o bilinen nükteler ve tebessümlerle karşılandı. Arkadaşları,

"Doğrusu Rebecca erkekler konusunda aptal," dediler. "Onun düzelmesi de imkânsız. Önce Sanseverato... Şimdi de bu genç adam. Tabii Alistair Blunt'ın Rebecca'yla sırf onun parası için evlendiği muhakkak. Kadın ikinci defa bir felaketle karşılaşacak." Ama sonradan herkesi şaşırtan bir şey oldu. Evlilik başarılı bir şekilde devam etti. Alistair Blunt'ın Rebec-ca'nın paralarını başka kadınlara harcayacağını söyleyenlerin yanıldıkları anlaşıldı. Adam-karısına bağlıydı. Hatta Rebecca'nın on yıl sonra ölmesi bile Alistair Blunt'ın durumunu değiştirmedi. Kadının o büyük serveti ona kalmıştı. Adamın artık gezip tozmaya başlayacağı, yeniden evleneceği sanılıyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Alistair Blunt yine eskisi gibi sessiz ve sakin bir hayat sürüyordu. Adamın mali alandaki dehası karısınınkinden az değildi. Kararları ve işleri sağlamdı. Dürüstlüğü şüphe götürmezdi. Blunt, sırf yeteneği ve becerikliliği sayesinde o geniş Arnholt ve Rotherstein ilişkilerini yönetimine almıştı.

Alistair Blunt sosyete hayatına pek karışmıyordu. Kent'te ve Norfolk'da bir evi vardı. Hafta sonlarını orada geçiriyordu. Ama öyle neşeli partiler vererek değil, sakin birkaç arkadaşıyla buluşarak. Golftan hoşlanıyordu, fena bir oyuncu sayılmazdı. Bahçeye meraklıydı.

işte Başmüfettiş Japp'le Hercule Poirot, biraz eski model bir taksinin içinde sarsıla sarsıla bu adamı görmeye gidiyorlardı şimdi.

Gotik Ev, Chelsea Embankment'ın en ünlü binalarından biriydi. Evin içi pahalı bir sadelikle, lüks bir şekilde döşenmişti. Konak modern değildi ama pek rahattı.

Alistair Blunt onları bekletmedi. Hemen iki arkadaşın yanına gitti. "Başmüfettiş

Japp?"

Japp ilerledi ve Hercule Poirot'yu tanıştırdı.

Blunt, Belçikalıya ilgiyle baktı. "Adınızı biliyorum tabii Mösyö Poirot. Ve muhakkak ki... son zamanlarda... bir yerde..." Durarak kaşlarını çattı.

Poirot, "Bu sabah, mösyö," dedi. "Zavallı Bay Morley'in bekleme salonunda karşılaştık."

Alistair Blunt'ın yüzü aydınlandı. "Ah, tabii ya! Sizi bir yerde görmüş

olduğumdan emindim." Japp'a döndü. "Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

Zavallı Morley'in öldüğünü duyunca çok üzüldüm."

"Şaşırdınız mı, Bay Blunt?"

"Çok şaşırdım. Tabii onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Ama doğrusu onun intihar edeceği hiç aklıma gelmezdi."

"Bu sabah keyfi de, sağlığı da yerinde miydi?"

"Evet... Öyle sanıyorum." Alistair Blunt sustu. Sonra da adeta çocuksu denilecek bir tebessümle ekledi. "Size doğrusunu söyleyeyim. Dişçiye

gitmek konusunda pek korkağım ben. Ve özellikle insanın dişini oydukları o aletten nefret ediyorum.

İşte bu yüzden pek fazla bir şeyin farkına varmadım. Yani tedavi sona erinceye kadar. Kalktığım zaman eski halimi almıştım. Mor-ley de o sırada bana gayet normal gözüktü. Neşeli ve çalışkan bir adam..."

"Ona sık sık gider miydiniz?"

"Bugünkü üçüncü veya dördüncü gidişimdi sanırım. Geçen yıla kadar dişlerimden rahatsızlığım yoktu. Ama galiba artık çürümeye başladılar."

Hercule Poirot sordu. "Bay Morley'i size kim tavsiye etmişti?"

Blunt hatırlamak için kaşlarını çattı. "Durun bakayım... Dişim sızlıyordu...

Biri bana Queen Charkotte Sokağı'ndaki Dr.

Morley'in çok iyi bir dişçi olduğunu söyledi... Hayır, bunun kim olduğunu söylemeyeceğim. Çok üzgünüm."

Poirot, "Hatırlarsanız, bize bildirirsiniz değil mi?" dedi.

Alistair Blunt ona merakla baktı. "Tabii bildiririm. Neden? Bu önemli mi?"

Poirot, "Bana çok önemliymiş gibi geliyor," diye cevap verdi.

Kapının önündeki basamaklardan inerlerken kaldırımın kenarında bir araba durdu.

Spor bir otomobildi bu. Direksiyonu iyice alçak olduğu için insanın adeta sürünerek indiği modellerden biri.

Şimdi de arabadan inmeye çalışan genç kız sanki sadece kol ve bacaktan meydana gelmiş gibi duruyordu. Japp'le Poirot sokakta ilerlerken o da

kendisini nihayet direksiyondan kurtarabildi. Bir an kaldırımda durarak iki adamın arkasından baktı. Sonra da birdenbire olanca sesiyle, "Hey!" diye bağırdı.

Kızın onlara seslendiğini fark etmeyen Japp'le Poirot dönmediler bile. Genç kız tekrar haykırdı. "Hey! Size söylüyorum!"

İki arkadaş durdular ve merakla dönüp baktılar. Kız onlara doğru ilerledi. Hâlâ sadece kol ve bacaklardan meydana gelmiş gibi bir etki yapıyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Yüzündeki canlılık ve zeki ifade, aslında güzel olmadığını gizliyordu.

Esmerdi. Cildi güneşten de iyice yanmıştı.

Kız, Poirot'ya, "Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi. "Siz şu dedektif Hercule Poirot'sunuz!" Sesi kalın ve tatlıydı. İngiliz-ceyi hafif bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Poirot, "Emrinizdeyim, matmazel," diye cevap verdi.

Kızın gözleri Belçikalının arkadaşına doğru kaydı.

Poirot, "Başmüfettiş Japp," dedi.

Genç kızın gözleri, sanki korkmuş gibi irileşti. "Burada ne işiniz vardı?" Kesik kesik soluk alıyordu. "Alistair dayıya bir şey... bir şey olmadı ya?"

- 48-

Poirot hemen atıldı. "Bu nereden aklınıza geldi, matmazel?"

"Bir şey olmadı mı? O, işte bu çok iyi."

Japp, Poirot'nun sorusunu genişletti. "Neden Bay Blunt'ın başına bir şey geldiğini sandınız, miss..." Soru sorarmış gibi durdu.

"Olivera. Jane Olivera." Kız hafifçe güldü. Ama bunun yapma olduğu o kadar belliydi ki. "Kapının önünde beliren dedektifler insana tavan arasında bombaların patladığı fikrini veriyor. Öyle değil mi?"

"Allahtan Bay Blunt'ın hiçbir şeyi yok, Miss Olivera."

Kız, Poirot'ya baktı. "Alistair dayı sizi bir iş için mi çağırdı?"

Japp, "Biz ona uğradık, Miss Olivera," dedi. "Bu sabahki intihar olayı hakkında kendisiyle biraz görüşmek istedik."

Jane Olivera bağırdı. "İntihar olayı mı? Kim intihar etti? Nerede?"

"Oueen Charlotte Sokağı'nda, 58 numarada muayenehanesi olan Bay Morley adında bir dişçi."

Jane Olivera ifadesiz bir sesle, "Oh..." diye mırıldandı. "Oh..." Kaşlarını çatmış dalgın dalgın ileriye doğru bakıyordu. Sonra birdenbire, "Ama bu saçma"

diye bağırdı. Topuklarının üzerinde dönerek, iki adama da, "Allahaısmarladık,"

demeden onların yanından ayrıldı. Gotik Ev'in basamaklarından hızla çıkarak, kapıyı anahtarla açtı ve çabucak içeri girdi.

Japp, onun arkasından bakıyordu. "Ne acayip sözdü o."

Poirot sakin sakin fikrini açıkladı. "İlginç bir laftı."

Japp kendisini toplayarak saatine baktı. Ve yaklaşan bir taksiye işaret etti.

"Eh, Savoy'a gitmeden önce Miss Sainsbury-Sea-le'e uğrayabileceğiz."

Miss Sainsbury-Seale, Glengovvrie Court Oteli'nin loş salonunda oturmuş çay içiyordu. Sivil bir polis memurunun yanına

gelmesi onu heyecanlandırmıştı. Japp bu heyecanının zevkli bir şey olduğunu da fark etti. Poirot ise üzüntüyle onun ayakkabısının tokasını dikmemiş olduğunu düşünüyordu.

Miss Sainsbury-Seale etrafına bakınarak titrek bir sesle, "Özel bir şekilde konuşabilmek için nereye gideceğimizi bilmiyorum, memur bey," dedi. "Pek zor bu... Tam çay zamanı. Ama belki çay içersiniz., ve... ve... arkadaşınızda..."

Japp, "Çay istemem, madam," dedi. "Bu da... Mösyö Hercu-le Poirot."

Miss Sainsbury-Seale, "Sahi mi?" diye sordu. "O halde belki... ikiniz de... çay içmeyeceğinizden emin misiniz? Öyle mi? Peki... Şey... Büyük salonu bir deneyelim. Ama orası da oldukça dolu oluyor... Hah, işte bu köşe boş... Şu girintili yer... Oradakiler kalkıyorlar. O köşeye gidelim mi?"

Onları herkesten oldukça uzak olan bölmedeki bir çift koltukla büyük kanapeye doğru götürdü. Poirot ve Japp, kadının peşinden gidiyorlardı. Belçikalı Miss Sainbury-Seale'in ilerlerken düşürdüğü eşarp ve mendili yerden aldı. Bunları kadına verdi.

"Ah, çok teşekkür ederim... Ne de dikkatsizim! Şimdi, müfettiş bey... hayır, siz başmüfettişsiniz değil mi? Artık bana her istediğinizi sorabilirsiniz. Bu olay pek üzücü bir şey. Zavallı adamcağız... herhalde bir derdi vardı... Ah, çok sıkıntılı bir devre geçiriyoruz."

"Bay Morley sizi tedavi ettiği sırada endişeli miydi?"

"Şey..." Miss Sainsbury-Seale düşündü. Sonra da istemeye istemeye, "Açıkçası öyle olduğunu söyleyemem," diye cevap verdi. "Ama herhalde

öyle de olsaydı o şartlar altında bunu pek fark edemezdim. Anlayacağınız ben korkağın biriyim."

Miss Sainsbury-Seale kıkır kıkır gülerek kuş yuvasına benzeyen buklelerini düzeltti.

"Siz oradayken bekleme salonunda başka kimler vardı?"

"Durun bakayım... Ben içeriye girdiğim sırada salonda sadece genç bir adam vardı. Dişi çok ağrıyordu sanırım. Zira kendi kendisine söyleniyordu. Adeta çıldırmış gibi bir hali vardı. Durmadan dergilerin sayfalarını karıştırıyordu.

Sonra birdenbire yerinden fırlayarak dışarı çıktı. Evet, diş ağrısı iyice şiddetlenmişti sanırım."

"Odadan çıktıktan sonra evden ayrıldı mı dersiniz?"

"Hiç bilmiyorum. Bana sanki artık beklemeye dayanamaya-cakmış, hemen dişçiyi görmek niyetindeymiş gibi geldi. Ama gittiği Bay Morley olamazdı. Zira birkaç dakika sonra uşak gelerek beni yukarıya, Bay Morley'in yanına çıkardı."

"Evden ayrılmadan önce tekrar bekleme salonuna girdiniz mi?"

"Hayır. Zira Bay Morley'in odasında saçlarımı düzeltmiş ve şapkamı giymiştim."

Miss Sainsbury-Seale bu konuyu beğenmişe benziyordu. "Bazıları şapkalarını aşağıda, bekleme salonunda çıkarırlar. Ama ben hiçbir zaman öyle yapmam. Böyle davranan bir arkadaşımın başına çok sıkıcı bir şey geldi. Bekleme odasında yepyeni şapkasını çıkararak dikkatle bir sandalyeye koydu. Geri döndüğü zaman şapkanın üstünde bir çocuk oturuyordu. Yamyassı olmuştu bu. Şapka mahvolmuştu tabii! Berbat haldeydi."

Poirot nazik nazik, "Felaket," dedi.

Miss Sainsbury-Seale sanki hüküm veriyormuş gibi, "Ben çocuğun annesini suçlu buluyorum," diye bağırdı. "Annelerin çocuklarına göz kulak olmaları lazımdır. O

küçücük yavrucukların kötü bir niyetleri yoktur. Ama onları gözden kaçırmamak gerekir."

Japp, "Demek Oueen Charlotte Sokağı 58 numarada fark ettiğiniz diğer hasta o dişi ağrayan genç adam," dedi.

"Ben Bay Morley'in yanına çıkarken bir bey merdivenlerden inerek dışarı çıktı.

Ah, şimdi hatırladım. Ben eve eriştiğim sırada pek acayip halli bir yabancı kapıdan çıktı."

Japp öksürdü.

^^|

Poirot vekarla, "O bendim, madam," diye açıkladı.

"Allahım!" Miss Sainsbury-Seale gözlerini kısarak Belçikalıya baktı. "Gerçekten öyle. Kusuruma bakmayın... İmpermetro-bum çok fazla... Burası da çok karanlık değil mi?" Anlaşılmaz bir şey mırıldanmaya başladı. Aslında ben gördüğüm kimselerin yüzlerini çok iyi hatırlamakla övünürüm. Ama buranın ışığı pek az.

Öyle değil mi? Bu korkunç hatamı affedin."

Kadını yatıştırdılar. Japp, Bay Morley size -mesela-bu sabah çok sıkıcı bir konuşma yapacağını söylemedi mi? Veya buna benzer bir şey?"

"Hayır, hayır. Söylemediğinden eminim."

"O, Amberiotis adlı bir hastadan da söz etmedi mi?"

"Hayır, hayır. O pek bir şey söylemedi. Sadece... dişçilerin malûm sözlerini tekrarladı."

Poirot'nun aklından çabucak şu sözler geçti. Lütfen çalkalayın. Biraz daha açın lütfen. Şimdi usulca kapatın.

Japp'ın kısa bir sorusu Miss Sainsbury-Seale'in bütün hayatını anlatmasına sebep oldu.

Kadın altı ay önce Hindistan'dan İngiltere'ye gelmişti. Muhtelif otellerde ve pansiyonlarda oturmuş ve sonunda Glengovvrie Court'a yerleşmişti. Burayı, eve

benzediği için çok seviyordu. Hindistan'da daha ziyade Kalküta'da oturmuştu.

Orada yardım işlerinde çalışmış ve ayrıca hitabet dersleri de vermişti.

"Saf, iyi telaffuz edilen İngilizce çok önemli, müfettiş bey. Anlayacağınız..."

Miss Sainsbury-Seale gevrek gevrek güldü, "...genç kızlığımda tiyatro aktrisiydim. Ah, küçük rollere çıkıyordum tabii. Taşra şehirlerinde... Fakat büyük hevesim vardı. Sonra turneye çıktım... Dünyayı dolaştım. Shakespeare, Bernard Shaw." İçini çekti. "Biz zavallı kadınlar kalplerimizin ihanetine uğrarız. Biz kalplerimizin esiriyiz. İçimden gelen sese uyarak, çabucak evlendim. Ne yazık ki, hemen ayrıldık. Beni fena halde kandırmıştı. Kızlık adımı aldım. Bir arkadaşım büyük bir iyilikte

bulunarak bana az bir sermaye verdi. Ve ben de böylece hitabet okulu açtım.

Amatör bir tiyatro gurubu kurulmasına yardım ettim. Size hakkımızda çıkan eleştirileri göstermeliyim."

Başmüfettiş Japp bunun ne tehlikeli bir şey olacağını biliyordu. Kadının yanından zor kaçtı. Miss Sainsbury-Seale'in son sözleri şu oldu: "Belki

gazetelerde ismim çıkar... Yani... Resmi soruşturmada bulunacağım tabii. Adımın doğru yazılmasına dikkat etmelisiniz. İsmim Mabelle... Mabelle Sainsbury-Seale."

Japp takside içini çekerek alnındaki terleri sildi. "Gerekirse kadının geçmişini kolaylıkla inceleyebiliriz. Tabii anlattıkları boydan boya yalansa, o başka. Ama sanmıyorum."

Poirot başını salladı. "Yalancılar ne bu kadar saçmalarlar, ne de fazla ayrıntılara girerler."

Japp devam etti. "Poirot, ben gitgide daha da emin olmaya başlıyorum. Bu bir intihar olayı değil."

"Cinayetin sebebi?"

"Şu ara bunu tahmin edemiyoruz. Belki de Morley vaktiyle Amberiotis'in kızını baştan çıkardı."

Poirot cevap vermedi. Hayalinde Bay Morley'i genç kızları baştan çıkaran bir çapkın rolünde canlandırmaya çalışıyor, bunu da başaramıyordu.

Savoy Oteli'nin önünde taksiden indiler. Japp resepsiyona giderek Bay Amberiotis'i sordu.

Kâtip biraz da garip bir tavırla onlara baktı. "Bay Amberiotis mi? Özür dilerim, fakat onu göremezsiniz."

Japp öfkeyle homurdandı. "Öyle bir görürüm ki." Adamı bir kenara çekerek kimliğini gösterdi.

Kâtip, "Anlamadınız," dedi. "Bay Amberiotis yarım saat önce öldü."

Hercule Pofrot'ya sanki bir kapı yavaşça fakat kesinlikle kapanmış gibi geldi.

BEŞ, ALTI, ÇOMAKLARI AL

I

Japp yirmi dört saat sonra Hercule Poirot'ya telefon etti. Sesi acıydı.

"Telaşımız boşunaymış!"

"Ne demek istiyorsunuz, dostum?"

"Morley kesinlikle intihar etmiş. Bunun sebebini de biliyoruz artık."

"Neymiş bu sebep?"

"Amberiotis'in ölümüyle ilgili doktor raporunu biraz önce aldım. Adam fazla dozda adrenalin ve novociane yüzünden ölmüş. Anladığıma göre bu Amberiotis'in kalbini etkilemiş ve adam fenalaşmış. O zavallı dün akşamüzeri kendisini iyi hissetmediğini söylediği zaman gerçeği açıklıyormuş. İşte böyle; adrenalin'le novicaine'i dişçiler diş etine zerk ederler. Anestezi için Morley bir hata yaparak, fazla dozda ilaç kullanmış. Amberiotis gittikten sonra yaptığını anlamış ve çıkacak rezalete dayanamayacağını düşünerek kendisini vurmuş."

Poirot sordu. "Kendisinde olmadığı bilinen bir tabancayla mı?"

"Belki de adamın yine de tabancası vardı. Akrabaların her şeyi bilmeleri şart değildir ki. Bilmedikleri şeyleri duysanız, şaşarsınız."

"Evet, bu doğru."

Japp, "işte böyle," diye tekrarladı. "Bütün olay böylece gayet mantıklı bir şekilde açıklanmış oluyor."

Poirot, "Dostum," dedi. "Açıkçası bu beni pek tatmin etmedi. Evet, bazı hastaların anesteziye karşı kötü tepki gösterdikleri oluyor. Ama bu ilacı

kullanan doktor veya dişçilerin işi intihara kadar vardırdıkları görülmüş şey değil."

"Evet ama sizin bahsettiğiniz ilacın normal dozda kullanıldığı vakalar. Böyle durumlarda hiç kimse doktoru suçlu bulmaz. Ölüme sebep olan hastanın bünyesinin özelliğidir. Fakat bu vakada Morley'in dozu fazla kaçırdığı kesin. Henüz tam miktarı bilmiyorlar. Miktar analizi yüzyıllarca sürüyor adeta. Ama ilacın normal dozdan fazla olduğu muhakkak. Bundan da Morley'in hata yapmış olduğu anlaşılıyor."

Poirot, "Öyle de olsa," diye cevap verdi. "Bu yine de bir hata. Bir suç sayılmaz."

"Ama bu Morley'in meslek hayatının sonu demekti. Hiç kimse biraz dalgın olduğu için öldürücü dozda zehir veren bir dişçiye gitmez ki."

"Evet, bunun garip bir şey olduğunu ben de itiraf ediyorum."

"Böyle şeyler oluyor... Morley hassas bir adamdı. Olacakları düşündü ve dayanamadı..."

Poirot hâlâ itiraz ediyordu. "Fakat adam bir intihar mektubu bırakmaz mıydı? Ne yaptığını açıklamaz mıydı? Hareketinin sebep olacağı rezalete dayanamayacağını bildirmez miydi? Özellikle ablasına bir pusula yazmaz mıydı?"

"Hayır. Anladığıma göre Morley birdenbire ne yaptığını fark etti. Dehşete kapılarak, işi çabucak sona erdirdi."

Poirot cevap vermedi.

Japp, "Biliyorum, dostum," dedi. "Siz bir olayın peşine düştünüz mü, bunun muhakkak bir cinayet vakası olmasını istersiniz! Bu kez size ipucunu ben verdim.

Bunu itiraf da ediyorum. Ama ben bir hata yapmışım. Bunu da söylüyorum."

Poirot, "Ben yine de olayın başka bir izahı olabileceğine inanıyorum," diye mırıldandı.

"İnsan bir sürü izah tarzı bulabilir. Bunları ben de düşündüm ama hiçbiri de akla yakın değil. Hayır, bence Morley bir hata yaptı. Neticede dün sabah işi başından aşkındı... İşte burada bı-

rakmak zorundayız, Poirot. Müdürle konuştum. O da aynı fikirde."

Belçikalı içini çekti. "Anlıyorum... Anlıyorum..." Japp adeta şefkatle, "Neler hissettiğinizi biliyorum," dedi. "Ama her seferinde de şöyle güzel, esrarlı bir cinayet olayıyla karşılaşamazsınız ki. Haydi, Allahaısmarladık. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Telefonu kapattı.

Hercule Poirot, zarif, modern yazı masasının başında oturuyordu. Modern eşyalardan hoşlanıyordu o. Bunların dört köşeli ve sağlam oluşları, antikaların yumuşak çizgilerinden daha hoşuna gidiyordu.

Masada, önünde duran kâğıda intizamla başlıklar atılmış, altlarına fikirler sıralanmıştı. Bazılarının yanındaysa soru işaretleri vardı.

"Amberiotis. Casusluk. İngiltere'ye bu maksatla mı gelmişti? Geçen yıl Hindistan'daymış. Huzursuzluklar ve ayaklanmalar sırasında bir komünist ajanı olabilir.

Frank Carter? Morley onun uygunsuz bir genç olduğunu düşünüyormuş. Son zamanlarda işinden atılmış. Neden?

Hovvard Raikes?

"'Fakat bu saçma!'???"

Hercule Poirot, sanki bir soru sorarmış gibi başını hafifçe yana doğru eğmişti.

Kâğıda bir şeyler daha yazdı.

Bay Barnes?

Morley'in bürosu? Halıdaki izler. İhtimaller."

Belçikalı bu son satırı bir süre süzdü. Sonra ayağa kalkarak şapkasıyla bastonunu istedi. Evden çıktı.

III

Hercule Poirot kırk beş dakika sonra Bay Barnes'ın evinin kapısından içeriye giriyordu. Belçikalıyı küçük, düzgün bir yemek odasına aldılar. Bir iki dakika sonra da Bay Barnes onun yanına geldi. Muzip bakışlı, saçları iyice dökülmüş, ufak tefek bir adamdı Bay Barnes. Gözlüğünün üzerinden misafirine bakarken, bir taraftan da Poirot'un hizmetçiye vermiş olduğu kartı elinde çeviriyordu.

Hafif, gıcırtılı, çatlak bir sesle, "Siz, Mösyö Poirot, ha?" dedi. "Bana şeref verdiniz."

Poirot kibar kibar, "Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için bağışlayın beni,"

diye cevap verdi.

Bay Barnes, "Ne rahatsızlığı?" dedi. "Ayrıca en uygun zamanı da seçmişsiniz.

Yediye çeyrek var. Aradıklarınızı bu saatte evlerinde kolaylıkla bulabilirsiniz." Elini salladı. "Otursanıza Mösyö Poirot. Sizinle konuşacak çok şeyimiz olduğundan eminim. Herhalde Queen Charlotte Sokağı olayı için geldiniz?"

Poirot başını salladı. "İyi bildiniz... Ama bunu nasıl tahmin ettiniz?"

Bay Barnes, "Ben içişleri bakanlığından emekliye ayrılalı epey oldu," dedi. "Ama henüz tam anlamıyla bunamış da değilim. Eğer işin içinde bir gizlilik varsa, herhalde polisten faydalanmamaları daha doğru olur. Çünkü polisin işe girişmesi bütün dikkatleri olaya çeker."

"Bir soru daha soracağım. Neden işin içinde bir gizlilik olduğunu düşünüyorsunuz?"

Barnes, "Sizce yok mu? diye sordu. "Eğer yoksa bile... bence yine de olmalı."

ileri doğru eğilerek gözlüğüyle koltuğun dirsek dayanılacak yerine vurdu. "Gizli servis işlerinde o önemsiz ajanları değil de baştakileri ele geçirmeyi istersiniz. Ama bunu yapabilmek için de önemsiz ajanları ürkütmemeye çalışırsınız."

Hercule Poirot, "Bay Barnes," dedi. "Sizin benden daha bilgili olduğunuz anlaşılıyor."

Beriki, "Hiçbir şey bildiğim yok," diye cevap verdi. "Ben sadece bazı olayları birbirleriyle birleştirdim."

"Bu olaylar nedir?"

Barnes hemen, "Amberiotis'in orada olması," diye cevap verdi. "Bekleme salonunda bir iki dakika onun karşısında oturduğumu unutuyorsunuz. O beni tanımıyordu. Ben dikkati çekmeyen bir insanımdır. Bazen işe de yarar bu. Ama ben Amberiotis'i biliyordum. Onun burada ne işler çevirmeye çalıştığını da tahmin edebilirdim."

"Yani?"

Bay Barnes'in gözlerindeki muzipçe pırıltı daha da belirli bir hal aldı. "Biz İngilizler iç sıkıcı insanlarız. Fazla muhafazakârız anlayacağınız. Durmadan homurdanıyoruz ama aslında demokrasimizden vazgeçmeye hiç niyetimiz yok. İşte durmadan didinip çalışan yabancı ajanları düşkırıklığına da uğratan bu. Onun için zayıf tarafımızı arıyorlar. İngiltere'yi altüst etmek, -iyice altüst etmek için maliyesine el atmak lazım. Ama bu işin başında da Alis-tair Blunt gibi adamlar oldu mu bunu başaramazsın." Bay Barnes bir an durdu. "Blunt, özel hayatında faturalarını daima ödeyen ve gelirine göre geçinen bir adam. Yılda iki pens veya iki milyar gelirinin olması da durumu

değiştirmez. O böyle bir adam işte. Onun için de Blunt, bir memleketin de aynı şeyi yapabileceğini düşünüyor.

Öyle pahalı deneylere taraftar değil. 'Yeryüzünde Cennet' hayalleri için telaşla para harcanılmasını da istemiyor. İşte bu yüzden bazı kimseler Blunt'ın ortadan kaldırılmasını istiyorlar."

Poirot, "Ah," dedi.

Bay Barnes başını salladı. "Evet, ben neden söz ettiğimi biliyorum. Bazı guruplar Blunt'ı öldürmek niyetindeler. Bunu kesin-

likle biliyorum. Ve bana kalırsa dün sabah az kalsın Blunt'ı ortadan kaldırmayı da başarıyorlardı. Bu daha önce de denendi. Yani bu usul, demek istiyorum.

Tanınmış üç kişiyi bu şekilde ortadan kaldırdılar. Birinde anestezi mütehassısı hata yaptı. Hasta ameliyat masasında öldü. İkincisi aile doktorunun zamanında fark edemediği adı pek duyulmamış bir hastalıktan can verdi. Üçüncüsünde ise güya hasta çocuğunu doktora yetiştirmeye çalışan endişeli bir anne kazara adamı çiğnedi. Kadın mahkemede hıçkıra hıçkıra ağladı ve jüri de kendisini beraat ettirdi." Bay Barnes bir an sustu. "Ölümlerin hepsi de normal gözüktü. Ama bu üç kişinin ölümüne yardımcı olan kimselerin mali durumları düzeldi. Anestezi mütehassısının şimdi birinci sınıf modern bir laboratuvarı var. Aile doktoru iş]

bıraktı. Güzel bir yat ve deniz kenarında bir villa aldı. Kadının ise koskocaman bahçeli bir köşkü var. Çocuklarını da en iyi okullarda okutuyor." Başını ağır www.netevin.com

ağır salladı. "Her meslekte ve her kesimde zayıf insanlar bulunur. Onları kandırırlar. Ama bu vakada Morley zayıf, kandırılacak bir insan değildi."

Hercule Poirot, "Meselenin böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

Bay Barnes, "Tabii," diye cevap verdi. "Büyüklere sokulmak kolay değildir.

Onları oldukça iyi bir şekilde korurlar. Arabayla cinayet işlemek tehlikelidir ve bu her zaman da başarılı olamaz. Ama bir dişçinin sandalyesine oturmuş olan bir adam bir dereceye kadar savunmasızdır." Gözlüklerini silerek taktı. "İşte benim teorim bu. Morley onların istedikleri işi yapmadı. Ama artık bu konuda bazı şeyleri öğrenmişti. Bu yüzden onlar da adamı ortadan kaldırdılar."

Poirot tekrarladı. "Onlar?"

"Onlardan kastım bu işin arkasındaki organizasyon. Ama tabii cinayeti bir kişi işledi."

- 59-

"Kim?"

Bay Barnes, "Bir tahminde bulunabilirim," dedi. "Ama bu yanlış olabilir."

Poirot usulca mırıldandı. "Reilly?"

"Tabii! En akla yakın olan o. Bence adamlar Morley'den cinayet işlemesini istemediler. Onun bütün yapacağı Blunt'ı son anda ortağına bırakmak olacaktı.

Birdenbire hastalandığını iddia edecekti herhalde. Blunt'ı Reilly öldürecekti.

Ve olaydan yine üzülecek bir kaza olarak söz edilecekti. Ünlü banker ölecek...

bahtsız genç dişçi mahkemede ıstırapla kıvranacaktı. Ve sonunda da hafif bir cezayla yakasını kurtaracaktı. Tabii daha sonra dişçilikten vaz geçecek, bir yere giderek orada zengin hayatı sürmeye başlayacaktı." Bay Barnes, Poirot'ya baktı. "Hayalimin geniş olduğunu sanmayın. Böyle şeyler oluyor."

"Evet, evet, böyle şeyler olduğunu biliyorum."

Bay Barnes yanındaki masada duran kapağı fazla renkli bir kitaba vurdu. "Bol bol bu casus romanlarından okuyorum. Bazıları akla hayale sığacak şeyler değiller.

Ama işin garibi gerçek vakalardan daha acayip de sayılmazlar. Tabii bu romanlarda güzel casuslar, bozuk bir aksanla konuşan esmer yabancılar, gangsterler, organizasyonlar ve büyük reisler var! Bildiğin bazı şeylerin kitap halinde yazılması beni utandırırdı. Kimse bir an bile onların olabileceğine inanmazdı."

Poirot, "Bu olayda Amberiotis'in rolü neydi sizce?" diye sordu.

"Bunu kesinlikle söyleyemem. Belki de suçu onun üzerine yıkacaklardı. Zira Amberiotis çoğu zaman iki tarafa da birden çalışırdı. Bu sefer onu tuzağa düşürmeye hazırlanıyorlardı sanırım. Ama bütün bunlar sadece bir fikir."

Hercule Poirot, "Bu düşüncelerinizin bir an doğru olduğunu kabul edelim," dedi.

"Sizce bundan sonra ne olacak?"

Bay Barnes burnunu ovuşturdu. "Blunt'ı öldürmeyi yeniden deneyecekler. Ah, evet.

Bir deneme daha yapacaklar. Zaman az. Herhalde Blunt'ın koruyucuları var. Artık katillerin çok dikkatli davranmaları gerekiyor. Katili elinde tabancayla bir ağacın arkasına dikecek de değiller. Öyle kaba yollara başvurmayacaklar.

İlgililere söyleyin, asıl saygı uyandıran kimselere dikkat etsinler. Akrabalar, eski hizmetkârlar, ilaç hazırlayan eczacı kalfası, Blunt'a porto satan şarap tüccarı. Alistair Blunt'ı ortadan kaldırmanın değeri milyonlar eder. Ve bazı insanlar yılda hatırı sayılır bir gelir için çok şey de yaparlar."

"Blunt'ı ortadan kaldırana o kadar çok para mı verecekler?" "Sandığımızdan daha da çok..."

Poirot bir süre konuşmadı. Sonra da, "Daha başlangıçta Reilly'den şüphelendim,"

dedi.

"İrlandalı olduğu için mi? IRA'yı mı kasdediyorsunuz?" "Hayır, hayır. O kadar da değil. Yalnız halının üzerinde bazı izler vardı. Sanki ceset sürüklenmiş gibi.

Fakat Morley'i hasta vursaydı, bunu muayenehanede yapardı. O zaman da cesedin yerini değiştirmeye lüzum kalmazdı. İşte bu yüzden daha

başlangıçta Morley'in muayenehanede değil de, yandaki odada, büroda vurulduğunu düşündüm. Tabii bu da Morley'in katilinin hastalarından değil, evin içinden biri olduğunu gösterir."

Bay Barnes takdirle, "Fevkalade," dedi. Hercule Poirot ayağa kalkarak elini uzattı. "Teşekkür ederim. Bana büyük yardımda bulundunuz."

IV

Poirot eve dönerken Glengovvrie Court Oteli'ne uğradı. Ve bunun sonucu olarak da ertesi sabah çok erkenden Japp'a telefon etti.

"Günaydın, dostum. Resmi soruşturma bugün değil mi?"

"Evet. Siz de gelecek misiniz?"

"Sanmıyorum."

"Herhalde sizin için ilginç bir şey değil bu."

"Miss Sainsbury-Seale de tanık olarak bulunacak mı?"

"Güzel Mabelle mi? Adını neden doğru dürüst Mabel diye yazmıyor bilmem ki? O

kadın çok sinirime dokunuyor! Hayır, onu tanık olarak çağırtmayacağım. Buna hiç gerek yok."

"Ondan ses seda çıkmadı mı?"

"Yo... Neden çıksın?"

Poirot, "Benimki sadece merak," dedi. "Yalnız size bir haberim var. Belki bu ilginizi çeker. Miss Sainsbury-Seale iki gece önce yemek zamanına doğru otelden çıkıp gitmiş ve bir daha da geri dönmemiş."

"Ne? Kadın kaçmış mı?"

"Olabilir..."

"Ama neden kaçsın? Aslında o şüphe edilecek bir kimse de değil. Bütün anlattıkları da doğru. Kalküta'ya onun hakkında telgraf çektim. Tabii bunu Amberiotis'in ölüm sebebini öğrenmeden önce yaptım. Yoksa bu zahmete katlanmazdım. Dün Kalküta'dan cevap geldi. Oradakiler kadını yıllardan beri tanıyorlar. Hayatı hakkında söyledikleri doğru. Sadece o evlenme konusunu çok kısa geçmişti. Mabelle Sainsbury-Seale aslında bir Hindu öğrenciyle evlenmiş.

Sonra delikanlının daha birçok ilişkisi olduğunu farketmiş. Onun üzerine yine kızlık adını alarak kendisini hayır işlerine vermiş. Anlayacağınız iç sıkıcı bir yaratık. Ama cinayete karışacak bir tip de değil. Fakat siz şimdi kadının kaçmış

olduğunu söylüyorsunuz." Japp bir an durdu. Sonra da kararsızca sözlerine devam etti. "Belki de otelden bıktı... Bu olabilir."

Poirot, "Kadının bütün eşyaları otelde,' dedi. "Yanına hiçbir şey almamış."

Japp küfürü bastı. "Ne zaman gitmiş?"

"Yediye çeyrek kala."

"Oteldekiler ne diyor?"

"Hepsi de çok endişelenmişler. Kadın müdüre ne yapacağını şaşırmış durumdaydı?"

"Neden durumu polise haber vermemişler?"

"Dostum, bir kadın geceyi dışarda geçirebilir. Ama ertesi sabah otele döndüğü zaman işe polisin karıştırılmış olduğunu öğrenince de bundan hiç memnun kalmaz.

Tabii Miss Sainsbury-Seale'in görünüşü onun çapkınlığa gidebileceği fikrini gülünçleş-tiriyor, o da başka. Müdüre bir kaza olmasından korkarak hastanelere telefon etmiş. Ben uğradığım sırada da polise baş vurup vurmamayı düşünüyormuş.

Ona sorumluluğu üzerime alacağımı ve sıkı ağızlı bir polis memurundan yardım isteyeceğimi söyledim."

"Sıkı ağızlı polis memuru dediğiniz benim galiba?"

"Tabii."

Japp inledi. "Pekâlâ. Resmi soruşturmadan sonra sizinle otelde buluşalım."

Otel müdüresini beklerlerken Japp homurdanıp duruyordu. "Bu kadın da neden ortadan kayboldu bilmem ki?"

"Bunun çok garip olduğunu itiraf etmelisiniz."

Daha fazla konuşamadılar. Otelin müdüresi Bayan Harrison yanlarına gelmişti.

Geveze neredeyse ağlayacaktı. Miss Sainsbury-Seale için çok endişeleniyordu.

Zavallının başına ne gelmiş olabilirdi? Bayan Harrison sırayla felaketleri sıraladı. Hafıza kaybı, ani hastalık, emoraji, araba kazası, saldırıya uğramak, soyulmak...

Bay Harrison nihayet nefessiz kalarak durakladı. "O kadar iyi bir kadındı ki.

Burada da pek rahat ve memnundu."

Japp'in isteği üzerine onları kayıp kadının kaldığı temiz ve tertipli odaya götürdü. Elbiseler dolaba asılmıştı. Katlanmış olan gecelik ve sabahlık yatağın üzerine konulmuştu. Bir köşede de Miss Sainsbury-Seale'in küçük

iki bavulu duruyordu. Tuvalet masasının altına ise ayakkabılar dizilmişti. Poirot, gece

ayakkabılarının gündüz giyilenlerden bir numara küçük olduğunu fark etti. Belki bunun sebebi nasırdı, belki de güzel gözükme isteği. Belçikalı, acaba Miss Sainsbury-Seale sokağa çıkmadan önce ayakkabısının tokasını dikme fırsatını bulabildi mi, diye düşündü. "Bulduğunu umarım. Kılıkta pejmürdelik daima sinirime dokunur."

Japp tuvalet masasının çekmecesindeki bazı mektupları inceliyordu. Hercule Poirot konsolun çekmecesini usulca çekti. Sonra da, "Miss Sainsbury-Seale yün çamaşıra meraklıymış," diyerek bunu tekrar kapattı. Diğer çekmecede ise çoraplar vardı.

Japp, "Bir şey bulabildiniz mi, Poirot?" dedi.

Poirot üzüntüyle bir çift çorabı salladı. "Büyük boy. En ucuz cinsden."

Japp, "Antikacıda paha biçmiyorsunuz, dostum," diye cevap verdi. "Burada Hindistan'dan gelme iki mektup var. Hiçbir fatura yok. Bizim Mabelle Sainsbury-Seale dürüst bir kadınmış."

Poirot hüzünle, "Ama giyim konusunda hiç zevki yokmuş," diye mırıldandı.

Japp iki ay önce gelmiş olan bir mektuptaki adresi alıyordu. "Herhalde şık giyinmenin günah olduğunu düşünüyordu..." Sonra ekledi. "Bu kimseler kadın hakkında bir şey biliyorlardır belki. Hampstead'de oturuyorlar. Mektuptan çok samimi oldukları anlaşılıyor."

Otelde başka bir şey öğrenemediler. Sadece Miss Sainsbury-Seale'in o gece heyecanlı veya üzüntülü olmadığı açıklandı onlara. Ayrıca kadının gece otele döneceği de anlaşılıyordu.

-64-

Zira holde arkadaşı Bay Bolitho'nun yanından geçerken ona, "Akşam yemeğinden sonra size bahsettiğim o 'Pasyan' oyununu göstereceğim."

Bundan başka müşteriler otelde yemek yemeyecekleri zaman bunu resepsiyona haber veriyorlardı. Miss Sainsbury-Seale büyük bir şey de yapmamıştı. Bundan da kadının yedi buçukla sekiz buçuk arası yemeye yetişmek niyetinde olduğu sonucu çıkıyordu.

Ama kadın yemeğe yetişmemişti. Otelden Cromvell Soka-ğı'na çıkmış ve ortadan kaybolmuştu.

Japp'le Poirot, Hampstead'deki adrese de gittiler. Adams'lar neşeli ve şirin bir aileydiler. Miss Sainsbury-Seale'i de tanıyorlardı ama kadını Paskalyadan beri görmemişlerdi.

Geriye bir kaza ihtimali kalıyordu. Ama çok geçmeden bu ümit de ortadan kalktı.

Hiçbir hastaneye Miss Sainsbury-Seale tipinde bir yaralı alınmamıştı.

Mabelle uçup gitmişti sanki.

Poirot ertesi sabah Holborn Palace Oteli'ne giderek Bay Howard Raikes'i sordu.

Ona Bay Raikes'in de akşam sokağa çıktığını ve bir daha da dönmediğini söyleselerdi buna hiç şaşmayacaktı.

Fakat genç adam oteldeydi ve kahvaltı ediyordu.

Kahvaltı arasında Poirot'nun karşısına dikilmesi Bay Ho-ward Raikes'in hiç de hoşuna gitmedi. Genç adam, Belçikalının hatırladığı gibi pek de katile benzemiyordu artık. Ama yine de korkutucu bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Davetsiz misafire bakarak, kaba kaba, "Ne oluyor?" dedi.

"İzninizle..." Poirot başka bir masadan bir sandalye çekti.

Bay Raikes, "Bana aldırmayın," diye homurdandı. "Buraya yerleşin ve keyfinize bakın."

Poirot gülümseyerek bu isteği yerine getirdi.

Bay Raikes sert sert, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Beni hatırlamıyor musunuz, Bay Raikes?"

"Sizi ilk defa bugün görüyorum."

"Yanılıyorsunuz. Üç gün kadar önce benimle-bir odada en aşağı beş dakika oturdunuz."

"Allanın belası bir partide karşılaştığım her davetliyi hatırlayamam."

Poirot, "Sizinle bir partide karşılaşmadık," diye düzeltti. "Karşılaştığımız yer bir dişçinin bekleme salonuydu."

Genç adamın gözlerinde acayip bir ifade belirip kayboldu. Tavırları değişti. O

şüpheciliğin yerini ihtiyat almıştı şimdi. Po-irot'yu dikkatle süzüyordu. "Ee?"

Belçikalı cevap vermeden önce Raikes'i iyice inceledi. "Gerçekten tehlikeli bir tip. Aç ifadeli ince bir yüzü var. Çenesinin biçimi saldırgan bir insan olduğunu gösteriyor. Gözlerinden bir fanatik olduğu anlaşılıyor. Ama. tabii

kadınlar bu yüzü beğenebilirler. "Raikes'in kılık kıyafeti pek de iyi değildi. Kahvaltısını, Po-irot'nun anlamlı bulduğu kayıtsızca bir iştahla yiyordu.

Belçikalı kararını verdi. "Birtakım fikirleri olan vahşi bir kurt."

Raikes haşin bir sesle, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Buraya gelmenizin sebebi nedir?"

"Ziyaretim sizi rahatsız mı ediyor?"

"Kim olduğunuzu bile bilmiyorum."

"Özür dilerim." Poirot çabucak kartlarından birini çıkararak masanın üzerinden uzattı.

Raikes'in yüzünde yine ifade belirip kayboldu. Korku değildi bu. Korkudan daha saldırganca bir histi. Sonra bunu öfke iz-

ledi. Raikes, kartı Poirot'ya fırlattı. "Demek siz o dedektifsiniz? Sizden söz edildiğini işitmiştim."

Hercule Poirot alçakgönüllükle, "Çok kişi işitmiştir," diye cevap verdi.

"Siz özel dedektifsiniz... Şu pahalılardan. Paraları bol olan kimselerin, o iğrenç canlarını kurtarmak için tuttukları hafiyelerden."

Poirot, "Kahvenizi için," dedi. "Soğuyacak." Şefkat ve otoriteyle konuşmuştu.

Raikes ona hayretle baktı. "Ne biçim böceksiniz siz?" Poirot, "Bu memleketin kahvesi zaten kötüdür," diye ekledi. Raikes heyecanla bağırdı. "Evet öyle!" "Bir de soğursa hiç içilmeyecek bir hal alır." Genç adam öne doğru eğildi.

"Maksadınız nedir? Niçin buraya geldiniz?"

Poirot omzunu silkti. "Sizi görmek istedim."

Raikes şüpheyle, "Öyle mi?" dedi. Gözleri kısılmıştı. "Eğer para peşindeyseniz, yanlış kapı çaldınız. Bizim guruptakiler istedikleri şeyi satın alacak durumda değiller. En iyisi siz aylığınızı ödeyen o adama dönün."

Poirot içini çekti. "Şu ana kadar kimse bana para vermiş değil."

Raikes alay etti. "Yok canım."

Belçikalı, "Doğru söylüyorum," diye cevap verdi. "Boş yere değerli zamanımı harcıyorum. Ama merakımı da gidermem lazım."

"Herhalde geçen gün de o Allanın cezası dişçide de merakınızı gideriyordunuz."

Poirot başını salladı. "Bir insanın bir dişçinin bekleme salonunda bulunmasıın en normal sebebini unutuyorsunuz. Dişlerime baktırmaya gitmiştim."

"Öyle mi?" Raikes'in sesi şüphe ve aşağı görme doluydu. "Dişlerinize baktıracaktınız demek?" "Tabii."

"Kusuruma bakmayın ama size inanmıyorum." "Peki ben size dişçide ne yaptığınızı sorabilir miyim? Bay

Raikes?"

Genç adam birdenbire güldü. "Tamam! Ben de dişlerime baktırmaya gitmiştim." "Dişiniz mi ağrıyordu?" "Evet öyle, babacığım." "Ama buna rağmen dişlerinize baktırmadan çıkıp gittiniz."

Ee, ne olmuş? O benim bileceğim bir şey." Raikes bir an durdu. Sonra da hiddetle bağırdı. "Ah, bütün bu söz düellosunun ne faydası var? Siz oraya o ünlü zengini korumaya gitmiştiniz. Ona bir şey olmadı ki. Öyle değil mi? O pek değerli Bay Alistair Blunt'ınızın burnu bile kanamadı. Beni hiçbir şeyle suçlayamazsınız."

Poirot, "Bekleme salonundan birdenbire fırladığınızı hatırlıyoruz," dedi.

"Oradan nereye gittiniz?"

"Evden çıktım tabii."

"Ah..." Belçikalı gözlerini tavana dikti. "Ama kimse evden çıktığınızı görmemiş."

"Bu önemli mi?"

"Olabilir. Kısa bir süre sonra o evde biri öldü. Bunu unutmamalısınız."

Raikes kayıtsızca, "Ah, şu dişçiyi kasdediyorsunuz," diye mırıldandı.

"Evet, o dişçiyi kasdediyorum." Poirot'nun sesi sertleşmişti.

Raikes ise ona hayretle bakıyordu. "Cinayeti benim üzerime yıkmaya mı çalışıyorsunuz? Oyununuz bu mu? Ama bunu yapamayacaksınız. Biraz önce dünkü resmi soruşturmayla ilgili ha-

berleri okudum. O zavallı anestezinin dozunu kaçırdığı için bir hastasını öldürmüş. Bu yüzden de intihar etmiş."

Poirot aldırmadı bile. "Evden söylediğiniz zaman çıktığınızı gerçekten ispat edebilir misiniz? Saat on ikiyle bir arası nerede olduğunuza tanıklık edebilecek kimseler var mı?"

Berikinin gözleri kısıldı. "Demek cinayeti benim üzerime yıkmaya çalışıyorsunuz?

Herhalde sizi bu işe Blunt teşvik etti?"

Belçikalı içini çekti. "Kusura bakmayın ama size inanmıyorum. Siz Blunt'ın özel hafiyesisiniz." Masanın üzerinden eğildi. Yüzü allak bullaktı. "Ama onu kurtaramayacaksınız. Blunt'ın ortadan kalkması lazım. Hem kendisinin, hem de temsil ettiği şeylerin silinmesi gerekiyor. Dünyayı bir örümcek ağı

gibi saran bankerler ağır ağır süpürülecek. Blunt, ilerlemeye engel oluyor. Onun için de yolun üzerinden kaldırılacak. Yepyeni bir dünya yaratılacak! Yepyeni bir dünya!"

Poirot içini çekerek kalktı. "Sizin bir idealist olduğunuz anlaşılıyor, Bay Raikes." "Ee, ne olmuş?"

"Siz, bir dişçinin ölümüne aldırmayacak kadar fazla idealistsiniz."

Raikes küçümser bir tavırla, "Aşağılık bir dişçinin ölümü bu kadar önemli mi?"

dedi.

Hercule Poirot başını salladı. "Sizin için değil belki. Ama benim için çok önemli. İşte aramızdaki fark da bu."

VI

Poirot eve döndüğü zaman uşağı George ona kendisini bir hanımın beklediğini haber verdi. "Şey... Biraz endişeli biri o, efendim."

Misafir adını vermediği için Poirot bazı tahminlerde bulundu. Ama yanılmıştı.

İçeriye girdiği zaman ziyaretçisinin Morley'in sekreteri Gladys Nevili olduğunu gördü. Genç kız endişeyle oturduğu ka-napeden fırladı.

"Ah, Mösyö Poirot, sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bilmem buraya kadar gelmek cesaretini de nasıl buldum? Korkarım benim pek cüretli bir insan olduğumu düşüneceksiniz. Tabii zamanınızı almayı da istemiyorum. İşi başından aşkın bir insan için zamanın ne kadar değerli olduğunu bilirim. Ama çok üzgündüm... Fakat korkarım sizi boş yere rahatsız ettiğimi düşüneceksiniz..."

Poirot, İngilizleri iyi tanırdı. Bundan faydalandı ve bir çay içmelerini söyledi. Miss Nevili tam umduğu tepkiyi gösterdi.

"Ah, çok naziksiniz, Mösyö Poirot. Tabii kahvaltıdan kalkalı çok olmadı ama...

İnsan daima çay içebilir. Öyle değil mi?"

Poirot hiç çay içmese de olurdu. Ama hemen yalana baş vurarak kızın sözlerini onayladı. Kısa bir süre sonra Miss NeviH'le çay tepsisinin başında karşılıklı oturuyorlardı.

Çayın etkisiyle kendisini toplayan Gladys Nevili, "Sizden özür dilemem lazım,"

dedi. "Ama açıkçası dünkü resmi soruşturma beni çok sarstı."

Belçikalı şefkatle mırıldandı. "Bundan eminim."

"Benim tanıklık etmem sözkonusu değildi. Ama birinin Miss Morley'le oraya kadar gitmesi lazım geldiğini düşündüm. Bay Re-illy de oradaydı tabii. Ama bir kadının yardımı başka olurdu. Bundan başka Miss Morley, Bay Reilly'den hiç hoşlanmaz.

Onun için Miss Moriey'le gitmek görevinin bana düştüğünü düşündüm."

Poirot kıza cesaret vermek ister gibi, "Çok iyisiniz," dedi.

"Hayır, hayır. Bu sadece benim görevimdi. Anlayacağınız uzun bir süreden beri Bay Morley'in yanında çalışıyordum... O

olay beni ç"ok sarstı... Tabii resmi soruşturma daha da fenalaşmama sebep oldu..."

"Gerekli bir formalite o."

Miss Nevili heyecanla öne doğru eğildi. "Bütün bunlar yanlış, Mösyö Poirot.

Gerçekten; hepsi de yanlış."

"Yanlış olan nedir, matmazel?"

"Onların iddia ettikleri gibi olamaz. Diş etine iğne yaparken fazla dozda ilaç verdiğini iddia ediyorlar."

"Siz böyle olamayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Ben bundan eminim. Arada sırada hastalar tepki gösterirler. Ama bunun sebebi fizyolojik bakımdan uygun olmamalarıdır. Kalpleri normal değildir. Ama fazla

«dozda ilaç verilmesinin pek ender görüldüğünden eminim. Zira bir dişçi uygun dozla ilaç vermeye o kadar alışır ki artık otomatik bir hal alır. Yani otomatik olarak uygun dozda ilacı enjekte eder."

Poirot takdirle başını salladı. "Evet, ben de böyle düşündüm."

"Zaten çok standardize edilmiş bir şeydir bu. Neticede bu iş değişik miktarlarda ilaç yapan bir eczacının durumuna benzemez."

Poirot sordu. "Bunu resmi soruşturmada açıklamak için izin istemediniz mi?"

Gladys Nevili kararsız bir tavırla ellerini ovuşturuyordu. Nihayet, "Hayır,"

diye bağırdı. "Anlayacağınız durumu daha da kötü bir hale sokmayı istemedim.

Tabii ben Bay Morley'in böyle bir şey yapamayacağını biliyordum. Fakat ben konuştuğum takdirde diğerleri o zaman Bay Morley'in fazla dozu bilerek isteyerek verdiğini düşünebilirlerdi1."

Poirot yine başını salladı.

Gladys Nevili, "İşte bu yüzden kalkıp size geldim, Mösyö Poirot," dedi. "Çünkü sizinle konuştuğum için iş resmiyete dökül-

meyecek. Fakat birinin anlattıkları hikâyenin ne kadar inanılmayacak bir şey olduğunu bilmesi lazım!"

Poirot, "Kimse bilmeyi istemiyor," diye cevap verdi.

Genç kız ona hayretle baktı.

Poirot, "O gün sizi Somerset'e çağıran telgraf hakkında ek bilgi istiyorum,"

diye açıkladı.

"Açıkçası o konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum, Mösyö Poirot. Çok acayip bir şey bu. Telgrafı beni çok iyi bilen birinin yollamış olması gerekir. Hem beni, hem teyzemi, onun nerede oturduğunu..."

"Evet. Telgrafı sanki çok samimi arkadaşlarınızdan biri çekmiş gibi... Veya sizinle aynı evde oturan ve sizi çok iyi tanıyan bir kimse."

"Arkadaşlarımdan hiçbiri böyle bir şey yapmazlar, Mösyö Poirot."

"Sizin bu konuda hiçbir fikriniz yok mu?"

Kız durakladı. "Önceleri -Bay Morley'in kendisini vurduğunu öğrendiğim zaman,-

'Acaba telgrafı o mu çekti?' dedim."

"Yani sizi düşündüğü için evden uzaklaştırmaya çalıştı. Öyle mi?"

Gladys Nevili başını salladı. "Ama bu da acayip yine. O sabah intiharı düşünmüş

olsa bile yine de garip. Çok tuhaf. Frank -şu arkadaşım- önce bu konuda pek gülünç davrandı. Beni, o gün başka biriyle gezmeye gitmeyi istemekle suçladı.

Sanki böyle bir şey yaparmışım gibi."

"Hayatınızda başka biri var mı?"

Miss Nevili kızardı. "Hayır, yok tabii. Fakat Frank son zamanlarda çok değişti.

Suratlı ve kıskanç. Tabii aslında bunun sebebi işten çıkarılması ve yeni bir yer de bulamamasıydı. Tembel tembel oturmak bir erkek için çok kötü bir şey. Frank için çok endişeleniyordum."

- 72-

"Sizin o gün Londra'dan ayrılmış olduğunuzu öğrenince çok sarsılmış sanırım?"

"Evet. Zira o sabah bana fevkalade bir iş bulduğunu haber vermeye gelmiş.

Haftada on sterlin alacakmış. Durumu bana müjdelemek için sabırsızlanmış. Bana kalırsa Frank, Bay Morley'in de bunu duymasını istiyordu. Bay Morley'in onu beğenmemesi Frank'ı çok yaralamıştı. Bay Morley'in kendisi aleyhinde bana etki yapmaya çalıştığından şüpheleniyordu."

"Bu doğruydu tabii. Öyle değil mi?"

"Şey... Bir bakıma. Tabii Frank birçok iyi işten çıktı. Başkalarının,

'sabatkâr,' diyebilecekleri bir tip değil o. Ama artık durum değişecek. Bir kadın bir erkeği çok etkileyebilir, değil mi, Mösyö Poirot? Bu erkek kadının kendisinden çok şey beklediğini anlarsa onun idealindeki gibi bir insan olmaya çalışır."

Poirot içini çekti ama tartışmaya da kalkmadı. Birçok kadının aynı iddiada bulunduklarına, aşkın kurtarıcı gücüne inandıklarına tanık olmuştu. Belki binde bir böyle oluyordu.

Belçikalı, "Arkadaşınızla tanışmayı isterdim," diye mırıldandı.

"Onu sizinle tanıştırmak benim de çok hoşuma gider, Mösyö Poirot. Ama şu arada o sadece pazarları boş. Bütün haftayı dışarda geçirdi."

"Ah, yeni işe başladı demek? Peki nasıl bir şey bu?"

"Tam anlamıyla bilmiyorum. Sekreterle ilgili bir şey sanırım. Veya bir memuriyet. Sadece bir şey olduğu takdirde Frank'ın Londra adresine mektup yazmam gerektiğini biliyorum. Bunları oradan ona yollayacaklar."

"Bu biraz garip değil mi?"

"Şey... Ben de öyle düşündüm. Fakat Frank son zamanlarda böyle şeylerin sık sık yapıldığını söylüyor."

Poirot bir süre sessizce kıza baktı. "Yarın pazar değil mi?

Yarın ikiniz de benimle yemek yer misiniz? Logan'da. O acı olayı ikinizle de konuşmak istiyorum."

"Şey... Çok teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Ben... evet, sizinle yemek yemek ikimizin de pek hoşuna gidecek."

VII

Frank Carter orta boylu, sarışın bir gençti. Uzun fakat gösterişli bir elbise giymişti. Gözleri biraz birbirine yakındı. Sıkıldığı zaman bakışlarını kaçırıyor, çabucak sağa sola kaydırıyordu.

Biraz düşmanca ve şüpheci bir hali vardı? "Sizinle yemek yemek şerefine erişeceğimizden hiç haberim yoktu, Mösyö Poirot, Gladys bana bu konuda bir şey söylemedi." Kıza öfkeyle baktı bir an.

Poirot gülümsedi. "Bunu daha dün kararlaştırdık. Bay Mor-ley'in ölümü Miss NeviH'i çok sarsmıştı. Kafa kafaya verdiğimiz takdirde..."

Frank Carter kaba bir tavırla onun sözünü kesti. "Morley'in ölümü? Morley'in ölümünden gına geldi! Onu neden unutmuyorsun, Gladys? Bence

adamın öyle insancıl bir tarafı yoktu."

"Ah, Frank böyle söylememelisin. Neticede o bana yüz sterlin de bırakmış.

Bununla ilgili mektubu dün gece aldım."

Frank istemeye istemeye itiraf etti. "Bu çok güzel. Ama aslında bu da bir şey mi? Neticede adam seni esir gibi çalıştırdı ve o dolgun tedavi ücretlerini de kendi cebine indirdi."

"Tabii tedavi ücreti alacaktı. Ama bana da çok iyi aylık veriyordu."

"Bence aylığın hiç de fazla değildi. Sen çok alçakgönüllüsün, kızım. Seni istismar etmelerine de göz yumuyorsun. Bildiğin gibi adam benden vazgeçmen için elinden geleni yaptı."

"O durumu anlamıyordu."

"Pekâlâ anlıyordu. Adam öldü artık. Yoksa ben ona hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim!"

Poirot usulca sordu. "Bay Morley'in öldüğü gün de ona çatmak için eve gitmişsiniz sanırım."

Frank Carter öfkeyle bağırdı. "Kim söyledi bunu?"

"Eve gittiniz değil mi?"

"Bundan ne çıkar? Ben, Giadys'i görecektim."

"Size Miss Nevill'in evde olmadığını söylediler değil mi?"

"Evet. Tabii bu da şüphelenmeme sebep oldu. O kızıl saçlı ahmağı bekleyip, Morley'le konuşacağımı söyledim. Ama bir süreden beri Giadys'i aleyhime döndürmeye çalışıyordu. Morley'e parasız, işsiz hayatının biri olmadığımı açıklayacaktım. Çok iyi iş bulduğumu, artık Gladys'in istifasını vererek, çeyizini hazırlamasının zamanının geldiğini bildirecektim."

"Ama bunları ona söyleyemediniz sanırım?"

"Hayır. O karanlık küfü yerde beklemekten sıkıldım. Evden çıktım."

"Kaçta?"

"Hatırlamıyorum."

"O halde... eve ne zaman varmıştınız?"

"Bilmiyorum. On ikiyi biraz geçe sanırım."

"Orada ne kadar kaldınız? Yarım saat? Bundan daha fazla? Daha az?"

"Bilmiyorum, dedim ya. Ben daima saate bakan adamlardan değilim."

"Siz oradayken bekleme salonunda başka biri var mıydı?"

"Ben içeri girdiğim zaman şişko adamın biri bir köşede oturuyordu. Ama orada fazla kalmadı. O çıkınca ben yalnız başıma oturdum."

"O halde evden yarımdan önce ayrıldınız. Zira tam yarımda bir kadın hasta gelmiş."

"Herhalde... Orası sinirime dokunmuştu."

Poirot genç adamı düşünceli bir tavırla süzdü. Frank Carter, meydan okurmuş gibi konuşmasına rağmen yine de endişeliydi. Belçikalı dostça bir tavırla, "Miss Nevili şansınızın yardım ettiğini söyledi," dedi. "Fevkalade bir iş

bulmuşsunuz."

"Aylık çok dolgun."

"Haftada on sterlin alacakmışsınız."

"Öyle. Fena sayılmaz değil mi? İstediğim takdirde fevkalade işler bulabileceğimi gösterir bu."

"Hakikaten öyle. İş yorucu değil ya?"

Frank Carter kısaca, "Fena değil," dedi.

"İlgi çekici bir şey mi bari?"

"Ah, evet, çok ilgi çekici. Sahi, iş dediniz de aklıma geldi. Siz özel dedektiflerin çalışma tarzları daima ilgimi çeker. Ama herhalde artık Scherlock Holmes usulü izler yok. Çoğu zaman boşanma davaları için delil topluyorsunuz sanırım."

"Boşanmalar beni ilgilendirmez."

"Sahi mi? O halde nasıl geçiniyorsunuz?"

"Bu bakımdan bir sıkıntım yok, dostum."

Gladys Nevili atıldı. "Fakat siz dedektiflerin en ünlülerinden-siniz. Öyle değil mi? Bay Morley de böyle söylerdi. Yani siz kraliyet ailesinin, içişleri bakanlığının veya düşeslerin yardıma çağırdığı kimselerdensiniz."

Poirot, kıza gülümsedi. "İltifat ediyorsunuz..."

VIII

Poirot tenha sokaklardan evine doğru giderken çok düşünceliydi. Eve varır varmaz Japp'e telefon etti.

"Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, dostum. Fakat Gladys Neviü'e gelen telgrafı araştırdınız mı?"

"Hâlâ o konuyla mı ilgileniyorsunuz? Evet, telgrafı araştırdık. Hakikaten öyle bir telgraf çekilmiş. Kıza zekice bir oyun yapmışlar. Teyzesi Sorrierset'te Richbourne'da oturuyormuş. Telgraf ise Richbam'dan verilmiş. Londra'nın bir semtinden yani."

Hercule Poirot takdirle, "Evet, zekice bir hile bu," dedi. "Çok zekice. Telgrafı alan bunun verildiği yerin adresine bir göz attığı zaman Richbarn ona Richbourne gibi gözükecekti." Bir an durdu. "Japp biliyor musun ben ne düşünüyorum?"

"Ne?"

"Bu işte kafalı birinin parmağı olduğu belli."

"Hercule Poirot olayın cinayet olmasını istiyor. Onun için de olay bir cinayettir."

"Telgrafı nasıl izah edebilirsiniz?"

"Bir rastlantı. Biri kıza şaka yaptı."

"Neden yapsın?"

"Aman, Poirot, insanlar her şeyi neden yaparlar? Şaka, alay. Telgrafı çeken münasebetsizin biriymiş. İşte o kadar."

"Ve birinin şaka yapmaya karar verdiği gün Morley de yanlışlıkla fazla dozda ilaç zerketmiş."

"Sebep ve netice diye bir şey vardır. Miss Nevili yanında olmadığı için Morley her zamankinden daha fazla koşuşmak zorunda kaldı. Bu yüzden de hata yaptı."

"Bu yine de beni tatmin etmiyor."

"Herhalde. Fakat düşüncelerinizin sîzi nereye götürdüğünün farkında değil misiniz? Biri Miss Nevill'i oradan uzaklaştırdı, diyelim. O halde bu Morley'in kendisiydi. O zaman da Morley Amberiotis'i kazara değil, bilerek öldürdü."

Poirot sesini çıkarmadı.

Japp, "Görüyorsunuz ya?" dedi.

Nihayet Poirot, "Peki, Miss Sainsbury-Seale'in kaybolması olayı ne olacak?" diye sordu.

"Kaybolan güzel... Biz hâlâ o olayı araştırıyoruz. O kadının bir yerde olduğu muhakkak. İnsan sokağa çıkıp sonra da ortadan kaybolmaz."

"Ama kadın bunu başarmış işte."

"Şimdiki halde öyle. Ama Miss Sainsbury-Seale'in ölü veya diri bir yerde olması gerekmez mi? Ayrıca, onun öldüğünü de sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü öldürülmüş olsaydı cesedini şimdiye kadar bulurduk."

"Ah, Japp'cığım, cesetlerin daima hemencecik ortaya çıkmaları âdetten midir?"

"Herhalde kadının öldürüldüğünü ve parça parça edilmiş cesedini bir taş ocağında bulacağımızı ima ediyorsunuz?"

"Dostum, neticede bulunamayan bir sürü kayıp insan var."

"Bunlardan pek azı bulunamıyor, dostum. Evet birçok kadın ortadan kaybolur ama biz ekseri eninde sonunda onları buluyoruz. Ve tabii bu olayların onda dokuzunun sebebi seks. Kadınlar bir erkekle bir yere kaçmış oluyorlar. Fakat Mabelle'in böyle bir şey yaptığını sanmıyorum. Ya siz?"

Poirot ihtiyatla, "Böyle şeyler belli olmaz," diye cevap verdi. "Ama pek sanmıyorum. Demek kadını bulacağınızdan eminsiniz?"

"Bulacağız ya. Gazetelere ilan vereceğiz. BBC'den de yardım istedik."

Poirot, "Ah," dedi. "Herhalde bir sonuç alınır."

"Endişelenmeyin, dostum. Kaybolan güzeli sizin için bulacağız. Hem de yünlü iç çamaşırlarıyla birlikte." Telefonu kapattı.

George her zamanki gibi sessizce odaya girmişti. Küçük bir masaya dumanları tüten kakao dolu bir ibrik ve şekerli bisküvileri koydu. "Başka bir emriniz var mı, efendim?"

"Aklım çok karışık, Georges."

"Öyle mi, efendim? Buna çok üzüldüm."

Poirot fincanına kakao doldurarak bunu düşünceli düşünceli karıştırdı. "Dişçimin öldüğünden herhalde haberin var, Georges."

"Bay Morley'in ölümünden mi, efendim? Çok üzücü bir olay bu. Anladığıma göre kendisini vurmuş o."

"Herkes öyle düşünüyor. Kendisini vurmadıysa o zaman bir cinayete kurban gitti demektir."

"Evet, efendim."

"Şimdi... eğer cinayete kurban gittiyse, katil kim?"

"Tabii, efendim."

"Şimdi bana ne düşündüğünü söyle, Georges."

Uşak düşündü. Ve nihayet, "Aklıma şu geliyor, efendim," diye başladı.

"Evet, Georges?"

"Dişlerinize baktırmak için başka bir mütehassıs bulmak zorunda kalacaksınız, efendim."

Poirot, "Fevkaladesin, Georges," dedi. "Bak işin bu yönü hiç aklıma gelmemişti."

George memnun bir tavırla odadan çıktı. Belçikalı ise kakaosunu yudumlayarak, olayları, o gün dişçiye gelmiş olan kimseleri düşünmeye başladı. Bu insanlardan biri katildi muhakkak ki...

IX

George, "Bir hanım telefonda sizinle konuşmak istiyor, efendim," dedi.

Poirot bir hafta önce misafiri konusunda yanlış tahminde bulunmuştu. Ama bu seferki tahmini doğru çıktı. Kızın sesini hemen tanıdı Belçikalı.

"Mösyö Hercule Poirot."

"Evet, benim."

"Ben Jane Olivera'yım. Bay Alistair Blunt'ın yeğeni."

"Evet, Miss Olivera?"

"Acaba Gotik Ev'e gelebilir misiniz? Bilmeniz gereken bir şey var da."

"Tabii. Hangi saat uygun?"

"Altı buçukta gelin lütfen."

"Peki. Orada olacağım."

"Ş-şey... İşinize engel olmadığımı umarım." Kızın otoriter sesi titremeye başlamıştı.

"Hayır, hayır. Ben de telefonunuzu bekliyordum." Poirot telefonu çabucak kapattı. Gülümsüyordu. "Jane Olivera beni oraya çağırmak için ne bahane buldu acaba?"

Poirot, Gotik Ev'e erişince onu hemen büyük kütüphaneye götürdüler. Bunun pencereleri nehre bakıyordu. Alistair Blunt, yazı masasının başında oturuyor, dalgın dalgın kâğıt bıçağıyla oynuyordu. Kadın akrabalarının dırdırından bıkmış

erkeklere özgü o hafifçe yorgun hal vardı onda.

Jane Olivera şöminenin önünde duruyordu. Poirot içeri girdiği sırada tombul, orta yaşlı bir kadın aksi aksi söylenmekteydi.

"Bu konuda benim hislerim de dikkate alınmalı, Alistair."

"Evet, Julia. Tabii, tabii." Kadını yatıştırmak için bu sözleri söyleyen Alistair Blunt, Poirot'yıı karşılamak amacıyla ayağa kalkmıştı.

Kadın ekledi. "Eğer korkunç şeylerden söz edecekseniz, ben odadan çıkayım."

Jane Olivera, "Ben senin yerinde olsam, gerçekten çıkardım, anne," dedi.

Bayan Julia Olivera, Poirot'ya bakmaya bile tenezzül etmeyerek kurşunla dışarı çıktı.

- 80 -

Alistair Blunt, "Gelmek nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim, Mösyö Poirot," diye mırıldandı. "Miss Olivera'yla tanışıyordunuz sanırım. Sizi o çağırttı..."

Jane birdenbire, "Bu mesele gazetelerin yazdığı o kaybolan kadınla ilgili,"

dedi. "Miss Bilmem ne Seale'le."

"Miss Sainsbury-Seale'le mi?"

"Evet. Bu pek iddialı bir isim. Zaten bu adı bu yüzden hatırladım. Olayı Mösyö Poirot'ya ben mi anlatayım, Alistair dayı? Yoksa bu işi siz mi yaparsınız?"

"Bu senin hikâyen, yavrum."

Jane tekrar Belçikalıya döndü. "Aslında bu hiç önemli olmayabilir. Ama meseleyi bilmeniz lazım geldiğini düşündüm."

"Evet?"

"Alistair dayımın son dişçiye gidişindeydi. Geçen günü kas-detmiyorum.

Bahsettiğim olay üç ay önce oldu. Ben de Rolls'a binerek onunla birlikte Oueen Chariotte Sokağı'na gittim. Araba beni Regents Park'daki arkadaşlarıma bırakacak, sonra da dönerek Alistair dayıyı alacaktı. 58 numaralı evin önünde durduk. Alistair dayı indi. Tam o sırada evden bir kadın çıktı. Karmakarışık saçlı, artistik kılıkta, orta yaşlı bir kadın. Hemen dayımın üzerine atıldı ve..." Jane'in sesi yapmacıklı, tiz bir çığlık halini aldı. "Ah, Bay Blunt, beni hatırlayamadığınızdan eminim!' dedi. "Tabii dayımın yüzünden kadının kim olduğunu hiç bilmediğini anladım..."

Alistair Blunt içini çekti. "Bu konuda çok unutkanım. Herkes bana daima aynı şeyi söylüyor..."

Jane devam etti. "Alistair dayı o meşhur tavırlarını takındı. Ben onları çok iyi bilirim. Şöyle nazik ve candan tavırlar. Ama bunlar bir bebeği bile kandırmaz.

Kimseyi inandıramayacak kadar dostça bir sesle, "Ah... şey,... tabii,' dedi. O

korkunç kadın yine bağırdı. 'Ben sizin karınızın en samimi arkadaşıydım!"

Alistair Blunt daha da sıkıntılı bir sesle, "Ekseri bunu da söylerler," diye mırıldandı. Üzüntüyle hafifçe gülümsüyordu. "Böyle konuşmaların sonu daima aynıdır. Şu veya bu kuruma yardım. O sefer de yakamı beş sterlinle kurtardım.

Ucuza geldi bu. Zenana misyonuna bağışta mı bulundum, ne?"

"Kadın, karınızı gerçekten tanıyor muydu?"

"Miss Sainsbury-Seale'in Zenana misyonuyla ilgilenmesi beni düşündürdü. Eğer karımı tanıdıysa, herhalde bu Hindistan'da oldu. On yıl kadar önce oraya gitmiştik. Ama tabii kadın Rebec-ca'nın en samimi arkadaşı olamazdı. Öyle olsaydı bunu bilirdim. Herhalde Rebecca'yla bir kere bir toplantıda karşılaşmıştı."

Jane Olivera, "Onun Rebecca yengeyle hiç tanışmadığından eminim," dedi. "Bence kadın sizinle konuşmak için bunu bahane etti."

Alistair Blunt hoşgörüyle başını salladı. "Bu da olabilir."

Jane bağırdı. "Kadının sizinle tanışmaya kalkışması bence pek acayipti, dayı."

Poirot sordu. "Miss Sainsbury-Seale ondan sonra sizi görmeye çalışmadı mı?"

Blunt, "Hayır," dedi. "Ben de kadını unuttum gitti. Hatta onun adını bile unutmuştum. Sonra Jane onun ismini gazetede okudu..."

"Mösyö Poirot'nun bunu bilmesi gerektiğini düşündüm." Ja-ne'in sesi de hiç insanı kandıracak gibi değildi."

Poirot nazik nazik, "Teşekkür ederim, matmazel," dedi. "Zamanınızı fazla almayayım, Bay Blunt. Çok işiniz olduğunu biliyorum."

Jane hemen atıldı. "Ben sizi geçireyim."

Belçikalı bıyık altından usulca güldü.

Aşağıda Jane birdenbire durdu. "Buraya gelin."

Holdeki küçük odalardan birine girdiler.

Genç kız dönerek Poirot'nun karşısına dikildi. "Sizi aradığım zaman bana telefonumu beklediğinizi söylediniz. Bu sözlerle neyi kasdediyordunuz?"

Poirot gülümseyerek ellerini açtı. "Yine bunu, matmazel. Telefonunuzu bekliyordum. Ve siz de beni aradınız."

"Yani... size Sainsbury-Seale denilen kadın için telefon edeceğimi biliyordunuz, öyle mi?"

Poirot başını salladı. "O sadece bir bahaneydi. Lüzumu olsaydı başka bir şey uyduracaktınız."

Jane, "Size neden telefon edecekmişim!" diye bağırdı.

"Miss Sainsbury-Seale'le ilgili o ufacık, önemsiz bilgiyi bana neden verecek milsiniz? Niçin Scotland Yard'a baş vurmadınız matmazel? Normali bu olmaz mıydı?"

"Pekâlâ, Bay Bilgiç. Şimdi bana neler bildiğinizi söyleyin."

"Geçen gün Holborn Palace Oteli'ne gittiğimi öğrendiğinizden beri benimle ilgilendiğinizi biliyorum."

Kız öyle bembeyaz kesildi ki, Belçikalı şaşırdı. Jane'in yanık teninin öyle yeşilimsi bir renk alacağı aklına bile gelmemişti.

Belçikalı usulca, sakin sakin sözlerine devam etti. "Bugün buraya gelmemi istediniz. Çünkü ağzımdan laf almak niyetin-deydiniz. Bay Hovvard Raikes konusunda tabii."

Jane Olivera, "O da kimmiş?" dedi. Ama bu yalanı da başarılı olamadı.

Poirot, "Ağzımdan laf almaya çalışmanıza hiç gerek yok, matmazel," dedi. "Size bildiklerimi anlatacağım. Daha doğrusu tahmin ettiklerimi. Başmüfettiş Japp'la buraya ilk geldiğimiz gün bizi görünce şaşırdınız... Telaşlandınız. Dayınızın başına bir şey geldiğini sandınız. Bunun sebebi neydi?"

"Dayım başına türlü şey gelebilecek bir insan. Bir gün kendisine postayla bomba yolladılar. Çoğu zaman tehdit mektupları da alıyor."

Poirot konuşmasına devam etti. 'Başmüfettiş siz Bay Mor-ley adlı bir dişçinin vurulduğunu söyledi. Belki buna verdiğiniz cevabı

hatırlayacaksınız. 'Fakat bu gülünç' dediniz."

Jane dudağını ısırdı. "Öyle mi? Amma da acayip sözler söylemişim."

"Bu sözleriniz gerçekten acayipti matmazel. Ve bunlar sizin Bay Morley adında bir dişçi olduğunu bildiğinizi... bir olay beklediğinizi ortaya koyuyordu. Adama bir şey olmasını değil ama evinde bir olay çıkmasını..."

"Kendi kendinize masal anlatmaktan hoşlanıyorsunuz değil mi?"

Poirot aldfrmadı bile. "Bay Morley'in evinde bir şey olmasını bekliyor, daha doğrusu bundan korkuyordunuz. Dayınıza bir şey olmasından çekiniyordunuz. Eğer öyleyse... Bizim haberimiz olmayan bir şeyi biliyorsunuz demektir... Geçenlerde, o gün Bay Morley'in evine gelen kimseleri düşündüm. Ve sizinle ilişkisi olabilecek tek kişiyi tahmin ettim. O genç Amerikalı Bay Ho-ward Raikes'di bu."

"Bu tıpkı seri piyeslere benziyor değil mi? Bundan sonraki heyecanlı kısımda ne var?"

"Kalkıp Bay Hovvard Raikes'e gittim. O tehlikeli fakat çekici bir genç adam..."

Poirot anlamlı anlamlı sustu.

Jane düşünceli bir tavırla, "Hakikaten öyle, değil mi?" diye mırıldandı.

"Pekâlâ! Siz kazandınız! O gün ödüm patladı!" Kız öne doğru eğildi. "Size meseleyi anlatacağım, Mösyö Poirot. Siz insanın oyalayabileceği bir adam değilsiniz. Etrafta dolaşıp sırlarımı ortaya çıkarmanızı istemem. Onun yerine ben her şeyi anlatacağım. Hovvard Raikes denilen o adama âşığım. Onun için çıldırıyorum. Annem beni onun etkisinden kurtarmak için alıp buraya getirdi. Hem bu yüzden Londra'ya getirdi beni, hem de Alistair dayımın benden hoşlanarak ilerde servetinin bir kısmını bana bırakacağını umduğu için..." Bir an durdu.

"Annemle Alistair

dayı evlilik dolayısıyla akrabalar. Annemin annesi... Yani büyükannem Rebecca Arnholt'un kız kardeşiymiş aslında. Ama ben ondan yenge diye bahsediyorum.

Alistair'i de dayı, diye çağırıyorum. Alistair dayımın yakın akrabası yok. Onun için de annem onun servetini bize bırakmaması için bir sebep göremiyor. Ayrıca dayımdan bol bol para sızdırdığını da söylemeliyim."

"Gördüğünüz gibi sizinle açık açık konuşuyorum, Mösyö Poirot. İşte biz böyle insanlarız. Halbuki kendi paramız da var. Bol gelirimiz. Hovvard'a göre lüzumsuz denilecek kadar bol paramız var. Ama tabii Alistair dayımın yanında solda sıfır kalıyoruz." Kız bir an durdu. Sonra da elini hiddetle koltuğunun yanına vurdu.

"Bilmem derdimi size nasıl anlatacağım? İnanarak büyüdüğüm her şeye düşman Hovvard. Onlardan iğreniyor ve hepsini de ortadan kaldırmayı istiyor. Bazen ben de onun gibi düşünmüyor değilim. Alistair dayımı seviyorum mesela. Ama bazen o da sinirime dokunuyor. O kadar iç sıkıcı bir insan ki. Tam bir ingiliz. Gayet ihtiyatlı ve muhafazakâr."

"Siz de Bay Raikes'in fikirlerini kabul ediyorsunuz galiba?"

"Bazen ediyorum... Bazen da etmiyorum... Hovvard guru-bundakilerin en çılgını..." Jane içini çekerek sustu.

Poirot usulca sordu. "Bay Hovvard Raikes, neden o gün dişçiden randevu aldı?"

"Çünkü ben onun Alistair dayıyla tanışmasını istiyordum. Bu işi başka türlü nasıl başaracağımı da bilmiyordum. Hovvard, Alistair dayı hakkında öyle acı şeyler söylüyordu ki. Kalbi adeta... Nefret doluydu. Alistair dayıyı gördüğü...

Onun aslında ne kadar müşfik ve iddiasız bir insan olduğunu anladığını takdirde, düşüncelerinin değişeceğini umuyordum... Onları burada tanıştıra-mazdım... Zira annem her şeyi mahvederdi."

Poirot, "Fakat o planı yaptıktan sonra korkmaya başladınız sanırım," dedi:

- 85-

Genç kızın gözleri irileşti. Şimdi renkleri de daha koyu duruyordu. "Evet...

Çünkü... Çünkü... Bazan Hovvard kendisini kaybediyor adeta. O... o..."

Hercule Poirot, "Kestirmeden gitmek istiyor," diye tamamladı. "Bazı kimseleri ortadan kaldırmayı..."

Jane Olivera haykırdı. "Susun! Söylemeyin!"

YEDİ, SEKİZ, ONLARI DÜZGÜN KOY

I

Günler geçti. Bay Morley öleli bir ay olmuştu. Miss Sains-bury-Seale'den hâlâ bir haber yoktu.

Bu konu Japp'i gitgide daha da öfkelendiriyordu. "Allah kahretsin! Bu kadının bir yerde olması lazım, Poirot!"

"Orası muhakkak, dostum."

"Bu kadın ya öldü ya da hayatta. Öldüyse cesedi nerede? Mesela... diyelim ki kadın intihar etti..."

"Bir intihar vakası daha mı?"

"Yind başlamayalım. Siz hâlâ Morley'in öldürüldüğünü söylüyorsunuz. Bense onun intihar ettiğine inanıyofum."

"Tabancanın nereden alındığını bulamadınız değil mi?"

"Hayır. Yabancı malı o."

"Bu da çok tuhaf değil mi?"

"Sizin kastettiğiniz anlamda değil. Morley de Avrupa'ya gitmiş. Ablasıyla birlikte bir kurvazyere katılmışlar. İngiltere'de herkes kurvazyere katılıyor.

Adam tabancayı uğradıkları bir yerde almış olabilir. Çok kimse memleketten uzaktayken bir silah almayı tercih ediyor. Böylece hayatın pek tehlikeli olduğunu düşünüyorlar." Bir an durdu. "Konuyu değiştirmeyin. Ne diyordum?..

Evet, farz edelim ki o Allanın cezası kadın intihar etti. Mesela... Kendisini nehre attı. Cesedi şimdiye kadar kıyıya vururdu. Cinayet için de aynı şeyi söyleyebiliriz."

"Ama bacağına bir taş bağlamış ve kendisini Thames'e öyle atmışlardır."

"Lime house'daki bir mahzenden tabii. Kadın yazarların dedektif romanlarını fazla okuyorsunuz galiba."

"Biliyorum, biliyorum... Bu sözleri söylerken kızarıyorum."

"Kadını da dünyaya kol atmış bir çete ortadan kaldırdı tabii."

Poirot içini çekti. "Bana son zamanlarda gerçekten böyle çetelerin olduğunu söylediler."

"Kim söyledi bunu?"

"Bay Reginald Barnes."

Japp mırıldandı. "Belki bu konuda bir fikri vardır. İçişlerin-deyken

'Yabancılar' bürosundaydı."

"Siz aynı fikirde değil misiniz?"

"Bu benim konum dahilinde değil. Ah, evet, böyle şeyler var. Ama ekseri onlar etkisiz kalıyorlar."

Kısa bir sessizlik oldu. Poirot bıyığını burup duruyordu.

Japp, "Biraz bilgi daha edindik," dedi. "Kadın Hindistan'dan buraya Amberiotis'le aynı gemide gelmiş. Ama adam birinci mevkideymiş, Mabelle ise ikincide. Onun için bu bakımdan önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Fakat Savoy'daki garsonlardan biri kadının adamın ölümünden bir hafta önce otelde onunla yemek yediğini sanıyor."

"O halde onların aralarında bir ilişki vardı."

"Olabilir ama pek sanmıyorum. Hayır kurumlarında çalışan kadının kirli işlere girişmeyeceğinden eminim."

"Amberiotis kirli işlere karışmış mı ki?"

"Tabii. Avrupa'daki bazı dostlarımızla sıkı ilişkiler kurmuş. Casusluk yani."

"Bundan emin misiniz?"

"Evet. Tabii Amberiotis işin kirli tarafını kendisi yapmıyormuş. Aslında onu katiyen tutuklayamazdık. Organizasyon kuruyor, haberleri topluyormuş. Onun görevi buymuş." Japp bir an durdu. "Ama bunun Sainsbury-Seale konusunda bize hiç faydası yok. Kadın bu işe karışmış olamaz."

"Onun Hindistan'da yaşadığını unutmayın. Geçen yıl orada hayli kargaşalık oldu."

"Amberiotis ve dürüst Miss Sainsbury-Seale. Onların iş arkadaşı olduklarına inanamam."

"Miss Sainsbury-Seale'in, Bay Alistair Blunt'ın karısının samimi arkadaşlarından olduğunu biliyor muydunuz?"

"Kim demiş? Buna inanmam. Onlar aynı sınıftan insanlar değiller."

"Kadın bunu kendisi söylemiş."

"Kime?"

"Bay Alistair Blunt'a."

"Ha! Şu mesele! Herhalde adam bu ağızlara çoktan alışmıştır. Poirot, yani Amberiotis'in kadından bu şekilde faydalandığını mı kasdediyorsunuz? Ama bu bir işe yaramazdı ki. Blunt bir bağışta bulunarak bizim Mabelle'i başından savardı.

Kadını hafta sonunu geçirmeye filan davet etmezdi. Blunt, o kadar tecrübesiz de değil."

Bu sözler o kadar doğruydu ki, Poirot, "Evet, orası öyle," demekten başka çare bulamadı.

Japp, Sainsbury-Seale olayını özetlemeye devam etti. "Belki de kadının cesedini deli bir bilgin asit dolu bir kazana attı. Romancılar bu usulden de pek hoşlanırlar! Ama bana inanın, hepsi saçma bunların. Eğer kadın öldüyse, o zaman cesedini usulca bir yere gömdüler demektir."

"Mesela nereye?"

"Evet, nereye? Kadın Londra'da kayboldu. Burada hiç bahçe yok. Yani bu işe uygun bir bahçe. Bize lazım olan şöyle ıssız bir yerde bir tavuk çiftliği."

Bir bahçe... Poirot'nun gözlerinin önünde Bay Barnes'ın Ea-ling'deki evi belirdi. Onun da bir bahçesi vardı. Düzenli, dört köşe tarhlı bir bahçe. Ölü

kadının oraya gömülmesi pek tuhaf olurdu. Belçikalı kendi kendine, saçmalama, dedi.

Japp, "Eğer kadın ölmediyse," diyordu. "O halde şimdi nerede? O kaybolalı bir ayı geçti. Gazeteler kadının tarifini yayınladılar. Bütün İngiltere de o gazeteleri okuyor..."

"Miss Sainsbury-Seale'i gören olmuş mu?"

"A, tabii. Hemen herkes görmüş onu! Memlekette kaç tane orta yaşlı, silik, zeytin yeşili hırkalı kadın olduğunu bilemezsiniz! Adamlarım sabırla her haberi incelediler. Ama hiçbirinden de bir sonuç çıkmadı. Üstelik gayet saygıdeğer orta yaşlı birkaç kadını da kızdırdılar."

Poirot anlayışla başını salladı.

Japp, "Halbuki bu kadın gerçek adıyla yaşayan bir kimse," dedi. "Yani bazen uydurma bir kişilikle karşılaşırsın. Yani bir kadın gelir ve Miss Spink rolünü oynar. Halbuki aslında Miss Spink diye biri yoktur. Fakat Miss Sainsbury-Seale böyle biri değil. Yani onun bir geçmişi var. Kadının hayatını da çocukluğundan itibaren biliyoruz. Mabelle gayet normal bir hayat sürmüş. Sonra birdenbire...

Ortadan kalbolmuş."

Poirot mırıldandı. "Bunun bir sebebi olmalı."

"Morley'i o vurmadı... Eğer kasdettiğiniz buysa. Miss Sainsbury-Seale çıktıktan sonra Amberiotis, Morley'in yanına gitmiş. Adam hayattaymış yani. Kadının o sabah dişçiden çıktıktan sonra yaptıklarını da inceledik."

Poirot sabırsızlıkla başmüfettişin sözünü kesti. "Ben kadının Morley'i vurduğunu söylemiyorum. O böyle bir şey yapmadı. Fakat yine de..."

Japp, "Eğer Morley konusunda haklıysanız," dedi. "O zaman adam kadına bir şey söyledi demektir. Aslında bu katille ilgili bir ipucu sayılır ama Mabelle bunun farkında bile değil... Evet, eğer böyle olduysa o zaman kadını bilerek isteyerek öldürdüler demektir."

Poirot, "Ama bu büyük bir organizasyon ister," dedi. "Böyle bir şey de Queen Charlotte Sokağı'ndaki sakin bir dişçinin ölümüne hiç uymuyor."

"Reginald Barnes'in anlattığı her şeye inanmayın! Acayip bir adamdır."

Japp ayağa kalktı. Poirot, "Haber gelirse bunu bana hemen bildirin, olur mu?"

dedi.

Başmüfettiş gittikten sonra Belçikalı uzun süre hareketsiz oturdu. Kaşları çatılmıştı. Ona sanki bir şeyi bekliyormuş gibi geliyordu...

Bir hafta sonra akşama doğru beklediği haber geldi.

Telefonda Japp'in sesi gayet haşindi. "Poirot, siz misiniz? Kadını bulduk. Hemen gelmeniz iyi olur. Battersea Park, 45 numara, ikinci kat."

Poirot on beş dakika sonra parka bakan apartmanlardan birinin önünde taksiden iniyordu.

Katın kapısını ona Japp, kendisi açtı. Başmüfettişin yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Gelin... Hoş bir manzara değil bu. Ama herhalde kadını görmek isteyeceksiniz."

Poirot sordu. "Ölmüş mü?" Aslında bu bir soru da değildi.

"Kadının durumunu 'ölümden de kötü' diye tanımlayabiliriz."

Poirot sağdaki kapının arkasından gelen aşina sesleri duyunca başını yana doğru eğdi.

Japp, "Kapıcı o," dedi. "Mutfağın lavabosuna kusuyor. Kadını tanıyıp tanıyamayacağını anlamak için adamı buraya getirdim." Koridordan ilerledi.

Poirot da onun peşinden gidiyordu. Belçikalı yüzünü buruşturmaya başlamıştı.

Japp, "Koku berbat," dedi. "Ama ne bekliyordunuz? Kadın öleli bir aydan fazla olmuş..."

Girdikleri küçük bir sandık odasıydı. Bunun tam ortasında yazın kürklerin konulduğu cinsten büyük bir madeni sandık duruyordu. Kapağı açıktı.

Poirot ilerleyerek sandığın içine baktı.

Önce kadının ayağını gördü. İri süslü tokasıyla eski ayakkabının sardığı ayağını. Belçikalı Miss Sainsbury-Seale'le ilk karşılaştığı zaman da önce onun ayakkabı tokasını fark etmiş olduğunu hatırladı.

Bakışları, yeşil hırkayla etekten yukarıya doğru kaydı. Ve cesedin kafasına erişti.

Belçikalı acayip bir ses çıkardı.

Japp, "Biliyorum," dedi. "Korkunç..."

Kadının yüzü iyice dövülüp ezilmiş, şeklini biçimini kaybetmişti. Tabii etlerde çürümeye başlamıştı. Bu yüzden iki adam odadan çıkarlarken yüzleri adeta yeşilimsiydi.

Japp mırıldandı. "Ne yaparsınız? Günlük işler bunlar. Bizim günlük işlerimiz.

Bizim mesleğin kötü tarafları olduğu muhakkak. Öbür odada konyak var. Biraz içerseniz iyi olur."

Oturma odası modern eşyalarla zarif bir şekilde döşenmişti. Poirot sürahiyi bularak biraz konyak içti. "Hiç de hoş bir manzara değildi o. Şimdi bana her şeyi anlatın, dostum."

Japp, "Bu kat Bayan Albert Chapman'ın," diye cevap verdi. "Anladığıma göre Bayan Chapman kırkını biraz geçmiş, tombulca, şık bir sarışın. Faturalarını zamanında ödüyor. Arada sırada

komşularıyla briç oynuyor. Ama aslında kimseye fazla sokulmuyor. Çocukları yok.

Kocası bir firmanın temsilcisi.

Miss Sainsbury-Seale, kendisiyle konuştuğumuz günü akşamı buraya gelmiş. Yediyi çeyrek sularında. Herhalde otelden doğruca geldi buraya. Kapıcının söylediğine göre Miss Sainsbury-Seale bir kere daha uğramış buraya. Gördüğünüz gibi normal bir şey bu. Dostça bir ziyaret. Kapıcı Miss Sainsbury-Seale'i asansörle bu kata çıkarmış. Onu son gördüğü zaman kadın paspasın üzerinde durmuş kapının zilini çalıyormuş."

Poirot homurdandı. "Bütün bunları hatırlamakta çok gecikmiş."

"Adam midesinden hastaymış. Yerine birini bırakarak hastaneye yatmış. Ancak bir hafta önce bir gazetede 'aranılan ka-dın'ın ilanını görmüş. Karısına, 'Bu ikinci kata, Bayan Chapman'ı görmeye gelen o cadaloza benziyor,' demiş. 'O da yeşil bir şeyler giymişti. Ayakkabılarında da tokalar vardı.' Bir saat kadar sonra kafası biraz daha çalışmış. İsmi de gazetedekine benziyordu... Evet! Miss Bilmem ne Seale'di adı. Ondan sonra polisle karşılaşmama isteğini yenebilmesi için dört gün geçmesi gerekmiş... Aslında biz bu ihbarın da bir faydası olacağını sanmıyorduk. Şimdiye kadar kaç defa boş yere uğraştığımızı bilemezsiniz. Fakat buraya Komiser Beddoes'yu yolladım. Çok zeki bir gençtir o. Beddoes buraya gelir gelmez bu defa hakiki iz üzerinde olduğumuzu sezmiş. Bir kere Bayan Chapman'ı bir aydan beri gören olmamış. Kadın adres bırakmadan kalkıp gitmiş. Bu biraz acayip tabii. Hoş Bay ve Bayan Chapman hakkında öğrenebildiklerimizin hepsi de acayip zaten.

"Beddoes, kapıcının Miss Sainsbury-Seale'in apartmandan ayrıldığını görmediğini öğrenmiş. Bu da acayip bir şey değil tabii. Çünkü kadın merdivenlerden inerek kapıcıya gözükmeden çıkıp gidebilirdi. Fakat sonra kapıcı Beddoes'a Bayan Chap-

man'ın da birdenbire gittiğini açıklamış. Ertesi sabah kapıya büyük bir kâğıt asılmış olduğunu söylemiş. Bunda, 'SÜT İSTEMEZ. NELLİE'YE BENİ

ÇAĞIRDIKLARINI SÖYLEYİN yazılıy-mış. Nellie, Bayan Chapman'm işlerine bakan gündelikçi kadın-mış. Bayan Chapman daha önce de bir iki defa böyle birdenbire kalkıp gimiş

olduğu için hizmetçi bu durumu garip bulmamış. Ama Bayan Chapman'm bavulları aşağıya indirmesi veya taksi bulması için zili çalarak kapıcıyı çağırmaması acayibine gitmiş.

"Her neyse... Beddoes, kata girmeye karar vermiş. Hemen bir araştırma emri çıkarttırdık. Apartman yöneticisinden de anahtar aldık. Banyo dışında fazla ilgi çekecek bir şey bulamadık. Birinin banyoda telaşla üstünü başını temizlemiş

olduğu anlaşılıyordu. Muşambada kan izleri vardı. Yer silindiği zaman bezle köşeler alınmamıştı. Kanlar da oradaydı. Ondan sonra cesedi bulmak kolay oldu.

Bayan Chapman bavullarla gitmiş olamazdı. Yoksa kapıcı bunu bilirdi. Onun için cesedin hâlâ apartmanda olması lazımdı. Çok geçmeden kürk sandığını fark ettik.

Bildiğiniz gibi onlar hava almazlar. Yani tam ceset saklanılacak şeylerdir.

Sandığın anahtarı tuvaletin çekmesindeydi.

"Sandığı açtık... Ve kayıp kadını bulduk."

Poirot sordu. "Ya Bayan Chapman?"

"Evet, Bayan Chapman. Sylvia kimi? (Bayan Chapman'm küçük adı Sylvia). Sylvia ne? Bir tek şey kesin. Kadını Sylvia veya onun arkadaşları öldürdüler ve sandığı koydular."

Poirot başını salladı. "Fakat kadının yüzünü neden ezmişler? Hiç de hoş bir şey değil bu."

"Tabii değil! Bunun sebebine gelince. Sadece bir tahminde bulunabiliriz. Belki katilin kalbi kin doluydu. Veya katil kadının kimliğinin anlaşılmasını istemiyordu."

Poirot kaşlarını çattı. "Ama kadının kimliği saklanmış olmadı ki."

- 93-

"Hayır. Zira biz Mabelle Sainsbury-Seale'in kaybolduğu sırada arkasında nasıl bir kılık olduğunu gayet iyi biliyorduk. Bundan başka kadının çantası da kürk sandığına tıkılmıştı. Çantanın içinde de Mabelle'in oteline yazılmış olan eski bir mektup vardı."

Poirot doğruldu. "Ama mantıksızca şeyler bunlar!"

"Hakikaten öyle. Herhalde katil bir hata yaptı."

"Evet... Belki bir hata yaptı." Poirot yerinden kalktı. "Katı dolaştınız mı?"

"İyice. Ama bize faydası dokunacak bir şey yok."

"Bayan Chapman'ın yatak odasını görmek isterim."

"Gelin öyleyse."

Yatak odasında Bayan Chapman'ın evden alelacele ayrılmış olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Burası derli topluydu. Yalnız eşyalar artık tozlaşmaya başlamışlardı.

Japp, "Hiç parmakizi yok," dedi. "Mutfakta bir iki iz bulduk. Ama herhalde onlar da gündelikçi kadının."

"Öyleyse cinayetten sonra katil her tarafı dikkatle sildi."

"Evet."

Poirot ağır ağır etrafına bakındı. Burası da oturma odası gibi modern eşyalarla döşenmişti. Belçikalı dolaba, elbiselere bir göz attı. Bayan Chapman'ın otuz beş

numara ayakkabı giydiği anlaşılıyordu. Poirot başka bir dolapta bir sürü kürk buldu. Bunlar oraya tıkılıvermişlerdi.

Japp mırıldandı. "Sandıktan çıkan kürkler bunlar."

Poirot başını salladı. Gri bir sincap mantoyu eline almıştı. Takdirle, "Birinci sınıf bir kürk," diye açıkladı. Sonra da banyoya geçti. Buradaki raflar makyaj malzemesi doluydu, iki şişe de saç boyası vardı.

Japp, "Kadının bizim normal platin saçlılardan olmadığı anlaşılıyor," dedi.

Poirot mırıldandı. "Kırk yaşında çok kadının saçları ağarmaya başlar, dostum.

Fakat Bayan Chapman'ın tabiata boyun eğmek niyetinde olmadığı anlaşılıyor."

"Belki de artık değişiklik olması için saçlarını kırmızıya boyadı."

"Acaba?"

Japp bağırdı. "Sizi endişelendiren bir şey var, Poirot. Nedir bu?"

Poirot, "Hakikaten endişeliyim," diye cevap verdi. "Hem de çok endişeliyim.

Çünkü çözülmesi imkânsız bir problemle karşı karşıyayım."

Dişini sıkarak tekrar sandık odasına gitti. Ölü kadının ayağındaki ayakkabıyı kavradı. Bunu bir hayli uğraştıktan sonra zorlukla çıkarabildi. Belçikalı tokayı inceledi. Bu elle, beceriksizce bir şekilde dikilmişti.

Poirot içini çekti. "Ben galiba rüya görüyorum."

Japp merakla, "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu. "Meseleyi daha da zor bir hale sokmaya mı?"

"Evet, iyi bildiniz."

Japp, "Tokalı, rugan bir ayakkabı," dedi. "Bunda ne var?"

Belçikalı içini çekti. "Bir şey yok... Hiçbir şey yok. Ama ben yine de... bir şey anlayamıyorum."

Kapıcı aynı apartmanın en üst katında oturan Bayan Mer-ton'un Bayan Chapman'ın en yakın ahbabı olduğunu açıklamıştı. Bu yüzden Japp'le Poirot o daireye çıktılar.

Bayan Merton, siyah parlak gözlü, konuşkan bir kadındı. Saçlarını pek dikkatle kıvırıp taramıştı. Onu konuşturmak için

baskı yapmalarına lüzum kalmadı. Kadın bu dramatik olaya karışmaya dünden razıydı.

"Sylvia Chapman... Tabii onu çok iyi tanımıyorum... Yani fazla samimi değiliz.

Onunla arada sırada briç oynuyorduk. Bazen de sinemaya ve tabii alışverişe gidiyorduk. Fakat,., ah, söyleyin bana. Ona bir şey olmadı ya?"

Japp böyle bir şey olmadığını söyledi.

"Oh, içim rahat etti. Demin postacı geldi. Katlardan birinde bir ceset bulunduğunu söyledi. Heyecan içindeydi adam. Ama insan her duyduğuna inanmamalı.

Ben inanmam zaten."

Japp bir soru daha sordu.

"Hayır, Bayan Chapman'dan hiç haber almadım. Onunla konuştuğumuz gün ertesi hafta sinemaya gitmeyi kararlaştırmıştık. Bayan Chapman o sırada

bana buradan gideceğinden hiç söz etmedi."

Bayan Merton, ahbabının Miss Sainsbury-Seale'den söz edildiğini de hiç duymamıştı.

"Bize Bay Chapman hakkında bilgi verebilir misiniz, Bay Merton?"

Kadının yüzünde acayip bir ifade belirdi. "O bir firmanın temsilcisiydi sanırım.

Bayan Chapman bana öyle söylemişti. Firması adına Avrupa'da dolaşıyordu. Silah satıyordu galiba."

"Kendisini hiç gördünüz mü?"

"Hayır, hiç görmedim. Adam evde fazla kalamıyordu. Onun için de yolculuktan döndüğü zaman karı koca komşularla pek ilgilenmiyorlardı. Bunda da haklıydılar."

"Bayan Chapman'ın yakın akrabaları veya dostları var mıydı acaba?"

"Dostlarını bilmem. Akrabası olduğunu sanmıyorum. Bana onlardan hiç söz etmedi."

"Hindistan'da bulunmuş muydu?"

-96-

"Böyle bir şeyi bilmiyorum." Bayan Merton durdu. Sonra da birdenbire bağırdı.

"Bana bütün bu soruları neden sorduğunuzu söylemeyecek misiniz? Scotland Yard'dan olduğunuzu biliyorum. Fakat özel bir sebep olmalı."

"Bayan Merton, durumu nasıl olsa öğreneceksiniz. Anlayacağınız Bayan Chapman'ın katında bir ceset bulundu."

"Ahhh..." Bayan Merton'un gözleri iyice büyüdü. "Bir ceset mi? O Bayan Chapman olmasın? Veya bir yabancı?"

Japp, "Ölü erkek değil," dedi. "Kadın."

"Kadın mı?" Bayan Merton daha da şaşırmış gibiydi.

Poirot usulca sordu. "Neden ölünün erkek olduğunu düşündünüz?"

"Ah, bilmem ki... Nedense bu bana daha uygunmuş gibi geldi."

"Fakat neden? Yoksa Bayan Chapman erkek misafirler kabul etmek âdetinde miydi?"

"Hayır! Katiyen!" Bayan Merton öfkelenmişti. "Ben böyle bir şeyi kastetmedim!

Sylvia Chapman hiç de o tip bir kadın değildi. Katiyen! Fakat... sadece... Bay Chapman... yani..." Durakladı.

Poirot, "Madam, bize anlattıklarınızdan çok daha fazla şeyler biliyormuşsunuz gibi geliyor bana," dedi.

Bayan* Merton kararsızca mırıldandı. "Ah... Ne yapacağımı bilmiyorum. Yani...

bana açıklanan bir sırrı söylemek istemem... Tabii Sylvia'nın anlattıklarını hiç kimseye de tekrarlamadım. Sadece güvendiğim bir iki kişiye bundan söz ettim..."

Kadın susarak derin bir nefes aldı.

Japp sordu. "Bayan Chapman size ne anlattı?"

Bayan Merton öne doğru eğilerek sesini alçalttı. "Şey... Sylvia bir gün bunu ağzından kaçırdı. Onunla sinemaya gitmiştik. Film gizli servisle ilgiliydi.

Bayan Chapman, 'Senaryoyu yazanın bu işlerden haberi olmadığı belli,' diye söylendi. İşte ondan bana hakikati açıkladı. Ama tabii bana yemin de ettirdi.

Ya-

ni... Bay Chapman aslında gizli servisteydi. Avrupa'ya o kadar sık gitmesinin sebebi de buydu. Silah firması da sadece bir paravanaydı. Kocasının bu yolculukları Bayan Chapman'ı çok endişelendiriyordu. Zira adam dışardayken ondan mektup alamıyor, kendisi de bir şey yazamıyordu. Tabii bu görev son derecede de tehlikeliydi!"

IV

Merdivenlerden tekrar ikinci kata inerlerken Japp öfkeyle homurdanıyordu. "Casus filmleri, cinsi romanlar, dedektif hikâyeleri! Hepsi birbirine karıştı. Ben galiba çıldırıyorum!"

O zeki genç yani Komiser Beddoes onları bekliyordu. Saygıyla, "Gündelikçi kadından fazla bir şey öğrenemedim, efendim," dedi. "Anlaşıldığına göre Bayan Chapman sık sık hizmetçi değiştiriyormuş. Bu kadın da onun yanında sadece bir iki ay çalışmış. Bayan Chapman'ın iyi bir

hanım olduğunu söylüyor. Radyo dinlemeye çok meraklıymış. Tatlı dilliymiş. Hizmetçi Bay Chapman'ın çapkın bir adam olduğundan emin. Fakat Bayan Chapman'ın bundan hiç şüphelenmediğini söylüyor. Kadına zaman zaman dışardan mektuplar geliyormuş. Almanya'dan birkaç, Amerika'dan iki, italya'dan bir, Rusya'dan bir. Hizmetçinin sevgilisi pul koleksiyonu yapıyormuş. Onun için Bayan Chapman mektuplardaki pulları kadına veriyormuş."

"Bayan Chapman'ın kâğıtları arasında ilgi çekecek bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok, efendim. Fazla bir şey saklamamış o. Sadece bir iki fatura, birkaç makbuz. Hepsi de buradaki dükkânların. Sonra... birkaç eski tiyatro programı, bir iki yemek tarifi ve Zenana Misyonuyla ilgili bir broşür."

"O broşürü buraya kimin getirdiğini tahmin edebiliriz. Bayan Chapman'ın katili andırır bir tarafı yok değil mi? Ama aslında Miss Sainsbury-Seale'i onun öldürmüş olması lazım. Veya hiç olmazsa katilin yardımcısı. O akşam buraya yabancı bir erkek gelmemiş mi?"

"Kapıcı böyle birini hatırlamıyor. Ama aradan zaman geçtiği için gelen kimseleri unutmuş olabilir. Sonra bu pek büyük bir apartman. Gelip giden de çok oluyor.

Kapıcı sadece Miss Sains-bury-Seale'in geldiği günü kesinlikle biliyor. Bunun sebebi de ertesi gün hastaneye yatırılmış olması. Yani sözkonusu olan akşam kendisini çok fena hissediyormuş."

"Diğer dairelerdekiler bir şey duymuşlar mı?"

Genç adam başını salladı. "Hayır. Herhalde herkes radyolarını iyice açmışlardı."

Banyoda ellerini yıkamış olan polis doktoru dışarı çıktı. Neşeyle, "Gördüğüm cesetlerin en iğrenci," dedi. "Yüzdeki yaraların ölümden sonra açılmış

olduklarını kesinlikle söyleyebilirim. Ama otopsiden sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım. Orta yaşlı bir kadınmış ölü. Sağlıklıymış. Saçları ağarmış ama bunları sarıya boyuyormuş. Vücudunda belirli bazı işaretler, benler filan olabilir. Yoksa o zaman kimliğini tespitte güçlük çekeceksiniz. Ah, kadının kim olduğunu biliyor musunuz? İşte bu iyi. Ne? O kadar gürültüye sebep olan kayıp kadın mı bu?... Eh, bildiğiniz gibi ben gazete okumam, sadece bilmecelerini çözerim."

Doktor dışarı çıkarken Japp acı acı, "Ben de meseleyi sağır sultanın bile duyduğunu sanıyordum," diye söylendi.

Poirot yazı masasına yaklaşmıştı. Oradaki kahverengi kaplı küçük adres defterini aldı.

Açık göz Beddoes, "Defterde önemli bir şey yok efendim," diye atıldı.

"Terzilerin, berberlerin telefon numaraları. Diğer isim ve adresleri kaydettim."

Poirot, defterin D harfi kısmını açtı. "Dr. Davis... Dişçi... Bay Morley. Queen Charlotte Sokağı, No. 58." Belçikalının gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Cesedin kesinlikle teşhisinde hiç güçlük çekilmeyecek."

Japp ona merakla baktı. "Poirot... yani... siz..." Belçikalı heyecanla bağırdı.

"Emin olmak istiyorum!"

Georgina Morley, Hertford yakınında küçük bir villaya taşınmıştı. Orada oturuyordu artık. Kadın, Poirot'yu dostça bir tavırla karşıladı. Resmi soruşturmanın kararı yüzünden kardeşinin şerefine leke sürülmüş olmasına çok sinirleniyordu. Poirot'nun da aynı fikirde olduğunun farkındaydı. Bu yüzden Belçikalıya karşı daha yumuşakça davranıyordu.

Georgina Morley, Poirot'nun bütün sorularını cevaplandırdı. Henry Morley'in kâğıtları Miss Nevili tarafından dikkatle toplanmış ve bunlar onun yerini alan dişçiye teslim edilmişti. Morley'in hastalarından bazıları

Reilly'e gelmeye başlamışlardı. Bazıları ise yeni dişçiye alışmışlardı. Bir kısmı ise başkalarına gitmişlerdi.

Miss Morley bütün bu bilgiyi verdikten sonra, "Demek Henry'nin hastası olan o kadını buldunuz?" diye başını salladı. "Miss Sainsbury-Seale'i. O da mı cinayete kurban gitmiş?" Bu 'o da mı' kelimeciklerinin üzerinde meydan okurcasına durmuştu.

Poirot, "Kardeşiniz size Miss Sainsbury-Seale'den hiç söz etmiş miydi?" dedi.

"Hayır. Böyle bir şey hatırlamıyorum. Henry hırçın bir hastası olduğu zaman bana ondan söz ederdi. Veya hastalarından birinin yaptığı bir nükteyi tekrarlardı.

Ama ekseri işinden fazla söz etmezdik. Henry, gün sona erince işini unutmayı tercih ederdi."

"Kardeşinizin hastaları arasında Bayan Chapman adında biri var mıydı?"

"Chapman mı? Henry'nin bana böyle birinden söz ettiğini sanmıyorum. Bu konuda size asıl Miss Nevili yardım edebilir."

"Onunla konuşmayı çok istiyorum. Miss Nevili şimdi nerede?"

"Ramsgate'de bir dişçinin yanında çalışıyor galiba."

"Frank Carter'la daha evlenmedi mi?"

"Hayır. Kızın onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğini de umarım. O genç hiç hoşuma gitmiyor, Mösyö Poirot. Hiç hoşuma gitmiyor. İnsanı rahatsız eden bir tip o.

Ayrıca Frank Carter'ın gayet ahlaksız olduğundan da eminim."

Poirot, "Kardeşinizi o vurmuş olabilir mi?" diye sordu.

Miss Morley ağır ağır, "Ondan böyle bir şey beklenir," dedi. "Frank Carter öfkelendiği zaman kendisine hakim olamayan bir insan. Ama onun Henry'i öldürmesi için bir sebep yoktu. Eline böyle bir fırsat geçtiğini de sanmıyorum. Sonra Henry, Gladys'i Frank Carter'den vaz geçirmeyi başaramamıştı. Kız, nişanlısına çok sadıktı. Ondan ayrılmaya da hiç niyeti yoktu."

"Acaba Frank Carter'a para mı verdiler?"

"Para mı? Kardeşimi öldürmesi için mi? Ne acayip bir fikir bu!"

Aynı anda kapı açılarak siyah saçlı güzel bir kız çay tepsi-siyle içeri girdi. O

tekrar dışarı çıkınca Poirot hemen, "Bu kız Londra'dayken de sizin yanınızda çalışıyordu değil mi?" dedi.

"Agnes mi? Evet. Orta hizmetçisiydi. Aşçıyı savdım. Zaten o da buraya gelmeyi istemiyordu. Artık her işime Agnes bakıyor. Yakında iyi bir aşçı da olacak."

Poirot daha sonra evden ayrılırken Agnes ona şapka ve bastonunu verdi. Sonra da birdenbire, "Beyefendinin ölümü konusunda yeni bir şeyler öğrenildi mi, efendim?" diye sordu.

Poirot dönüp kıza baktı. "Hayır, yeni bir şey öğrenilmedi."

"Herkes beyefendinin ilaç konusunda hata yaptığı için intihar ettiğini mi düşünüyor hâlâ?"

"Evet. Neden sordun?"

Agnes önlüğünü parmaklarının arasında buruşturup duruyordu. Başını çevirmiş

olduğu için Belçikalı yüzünü iyice göremi-yordu onun. Kız, güç duyulur bir sesle, "Şey..." diye mırıldandı. "Hanımefendi aynı fikirde değil."

"Ya sen? Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben mi? A, ben hiçbir şey bilmiyorum ki, efendim. Ben sadece... sadece emin olmak istedim."

Hercule Poirot en müşfik sesiyle, "Bay Morley'in intihar ettiğini kesinlikle bilmek seni rahatlatacak mı?" diye sordu.

Agnes çabucak bağırdı. "Ah, evet, efendim. Hakikaten öyle."

"Belki bunun özel bir sebebi var."

Kız şaşkın şaşkın Belçikalıya baktı. Hafifçe geriledi. "Ben... ben bu mesele hakkında hiçbir şey bilmiyorum, efendim. Ben sadece sordum."

Hercule Poirot bahçe yolundan kapıya giderken, kendi kendisine, ama neden sordu, dedi. Bu sorunun bir cevabı olduğundan emindi. Ama henüz bunun ne olduğunu tahmin edemiyordu.

Fakat Belçikalıya yine de hedefe bir adım daha yaklaşmış gibi geliyordu.

VI

Poirot evine döndüğü zaman umulmadık bir misafirin kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Gözleri her zamanki gibi yine muzip muzip parlayan Bay Barnes Poirot'dan özür diledi. Belçikalının ziyaretine karşılık olarak geldiğini açıkladı.

Poirot ise onu gördüğüne çok sevindiğini söyledi.

Bir süre havadan sudan söz ettiler. Sonra Bay Barnes hafifçe öksürdü. "Sizinle açık konuşacağım, Mösyö Poirot. Buraya sırf merak yüzünden geldim. Sizin o acayip vakayla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmiş olduğunuzdan emindim.

Gazetelerde kayıp Miss Sainsbury-Seale'in bulunmuş olduğunu okudum. Resmi soruşturma yeni delilller bulunması için ertelenmiş. Kadının fazla dozda medinal'den öldüğü açıklanmış."

Poirot, "Bütün bunlar doğru," dedi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Belçikalı sordu. "Siz hiç Albert Chapman adında birinden söz edildiğini duydunuz mu, Bay Barnes?"

"Ah, Miss Sainsbury-Seale'in öldüğü katın sahibesinin kocasından mı? Onun kolay kolay herkes tarafından görülebilen bir adam olmadığı anlaşılıyor."

"Ama herhalde adam hayali bir koca da değil."

Bay Barnes, "Tabii, tabii," diye cevap verdi. "Aslında var. Evet var. Veya vardı. Ben Chapman'ın ölmüş olduğunu duymuştum. Ama tabii bu dedikodulara inanmamak lazım."

"Kimdi o, Bay Barnes?"

"Bunu resmi soruşturmada açıklayacaklarını sanmıyorum. Daha doğrusu ellerinden geldiği takdirde durumu gizleyecekler. O silah firması hikâyesini anlatacaklar."

"O halde adam hakikaten gizli servisteydi?"

"Tabii ya. Ama bunu karısına açıklamamalıydı. Hayır, katiyen açıklamamalıydı.

Hatta evlendikten sonra servisten de ayrılmalıydı. Böyle şey olmaz. Özellikle o hakikaten 'pek gizli' ajanlardandı."

"Albert Chapman da onlardan mıydı?"

"Evet... Q.X.912. O böyle tanınırdı işte. İsim kullanmak doğru sayılmazdı. Ah, Q.X.912'nin pek önemli bir ajan olduğunu iddia etmiyorum. Hayır, hayır. Fakat silik sönük bir insan olduğu

il

için işe yarıyordu. Chapman, başkalarının kolaylıkla yüzünü hatırlayamadıkları tiplerdendi. Avrupa'da bir aşağı bir yukarı dolaşır, kuryelik ederdi."

"O halde adam faydalı birçok şey biliyordu."

Bay Barnes neşeyle, "Belki de hiçbir şey bilmiyordu," diye güldü. "Onun görevi trenlere, uçaklara ve gemilere inip binmek, o yere neden gittiğini izah için uygun bir hikâye anlatmaktı."

"Ve siz onun ölmüş olduğunu duydunuz. Öyle mi?"

Bay Barnes, "Evet, ben öyle duydum," dedi. "Ama her duyduğunuza inanamazsınız.

Ben katiyen inanmam."

Poirot dikkatle Bay Barnes'i süzüyordu. "Peki sizce karısı ne oldu adamın?"

"Bunu katiyen tahmin edemem." Gözlerini iri iri açmış Po-irot'ya bakıyordu. "Siz edebilir misiniz?"

Poirot, "Bir fikrim vardı..." diye başladı. Sonra da durakladı. "Çok karışık bir iş bu."

Bay Barnes anlayışla mırıldandı. "Sizi üzen özel bir şey mi var?"

Hercule Poirot ağır ağır, "Evet," dedi. "Kendi gözlerimle gördüğüm bir şeye inanamıyorum."

VII

Japp, Poirot'nun oturma odasına girerek melon şapkasını hızla masaya attı.

"Allah kahretsin! Nereden aklınıza geldi bu?"

"Japp, dostum, neden söz ettiğinizi anlayamadım."

Başmüfettiş öfkeyle fakat ağır ağır, "Cesedin Miss Sains-bury-Seale'in olmadığını nasıl sezdiniz?"

Poirot'nun yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Cesedin çehresi beni düşündürdü.

Ölünün yüzünü ezmek lüzumunu neden duymuşlardı?"

Japp, "Morley'in bulunduğu yerde bu durumu öğrenebileceğini umarım" dedi.

"Galiba adamı mahsus ortadan kaldırdılar. Onun tanıklık etmesini engellemek için."

"Morley'in kendisinin tanıklık etmesi çok daha iyi olurdu tabii."

"Leatheran da işimize yarayacak. Morley'in yerine geçen dişçi ya.ni. İşinin ehli bir insan. Deliller de kesin."

Ertesi gün gazetelerin manşetleri herkesde heyecan uyandırdı. Bartersea'deki katta bulunan ve Miss Sainsbury-Seale'nin olduğu sanılan ceset kesinlikle teşhis edilmişti. Bayan Albert Chapman'ındı bu.

Oueen Charlotte Sokağı, 58 numarada dişçilik eden Bay Leatheran, dişlerin ve çene kemiğinin durumuna bakarak ölünün Bayan Chapman olduğunu söylemişti. Adamın elinde Bay Morley'in hastalarının kartları vardı. Onların diş durumları bunlara ayrıntılarıyla kaydedilmişti.

Miss Sainsbury-Seale'in elbiseleri cesedin arkasındaydı. Çantası da ölünün yanında. Fakat Miss Sainsbury-Seale'in kendisi neredeydi?

DOKUZ, ON, BESİLİ BİR TAVUK

I

Resmi soruşturmadan çıkarlarken Japp sevinçle, "Fevkalade bir işti bu," dedi.

"Herkes de heyecanlandı."

Poirot sessizce başını salladı.

Japp ekledi. "Durumu önce siz sezdiniz. Ama açıkçası ceset beni de endişelendiriyordu. Neticede hiç kimse bir ölünün

yüzünü ve kafasını boş yere ezip parçalamaz. İğrenç, kanlı bir iştir bu. Katilin bunu göze almasının özel bir sebebi olmalıydı. Bu da ancak ölünün kimliğiyle ilgili olabilirdi tabii. Bunun anlaşılması istenmiyordu. "Başmüfettişin cömertliği üstündeydi. "Ama ben cesedin aslında diğer kadına ait olduğundan o kadar çabucak şüphelenmezdim."

Poirot gülümsedi. "Halbuki iki kadının tarifleri ana hatlar bakımından pek de farklı değildi, dostum. Bayan Chapman, şık, güzel, modaya uygun şekilde giyinen, ustalıkla makyaj yapan bir kadındı. Miss Sainsbury-Seale boyanıyordu ve kılıksızdı. Ama gerçekler ortadaydı halbuki. İki kadın da kırkını geçkindi.

İkisinin de boyu boşu birbirine uyuyordu. İkisinin de saçları ağarmıştı. Ve ikisi de saçlarını sarıya boyuyorlardı."

"Evet, böyle açıkladığınız zaman mesele basitmiş gibi gözüküyor. Ama bir tek şeyi itiraf etmemiz lazım. Güzel Mabelle ikimizi de atlattı. Kadının hakikaten göründüğü gibi bir insan olduğuna yemin edebilirdim."

"Fakat, dostum, o hakikaten göründüğü gibiydi. Onun bütün geçmişini biliyoruz."

"Ama Mabelle'in insan öldürecek tiynette bir kadın olduğunu bilmiyordum. Fakat şimdi durum bunu gösteriyor. Sylvia, Ma-belle'i öldürmedi. Mabelle, Sylvia'yı öldürdü."

Hercule Poirot endişeyle başını salladı. Belçikalı hâlâ Mabelle Sainsbury-Seale'in cinayet işlemiş olduğuna inanamıyor-du. Fakat kulaklarında Bay Bames'ın o ince, alaycı sesi çınlıyordu. "Saygıdeğer insanlara dikkat edin..."

Mabelle Sainsbury-Seale'de son derece saygıdeğer bir kadındı.

Japp kelimelere basa basa, "Bu işin içyüzünü ortaya çıkaracağım, Poirot," dedi.

"O kadın beni yenemez."

Japp ertesi gün telefon etti. Sesi bir acayipti başmüfettişin. "Poirot, size bir haberim var. Bunu duymak ister misiniz? Bu iş yattı, dostum. Bu iş yattı."

"Pardon? Hat bozuk galiba? Ne dediğinizi pek anlayamadım."

"Bu iş burada bitiyor, dostum. Bitiyor. Üzerine soğuk su içelim. Ellerimizi göbeklerimizin üzerinde kenetleyerek pinekleyelim."

Japp'ın sesi müthiş acıydı. Poirot fena halde şaşırdı. "Hangi iş bitiyor, Japp?"

"Bütün bu Allahın belası mesele. Bu soruşturma! Bu inceleme! Her şey!"

"Hâlâ bir şey anlamış değilim."

"O halde dinleyin. Beni dikkatle dinleyin, zira isimleri açık açık söylemem imkânsız. Araştırmalarımızı biliyorsunuz. Bütün memleketi elek elek elediğimizi ve bir balığı yakalamaya çalıştığımızı da."

"Evet, evet, tabii. Şimdi anladım."

"Hah, işte o işe son verildi. Her şey örtbas edilecek. Bu konuda konuşulamayacak bile. Şimdi anladınız mı?"

"Evet, evet. Ama sebep?"

"O baş belası dışişleri bakanlığının emri bu."

"Bu pek garip değil mi?"

"Eh, arada sırada böyle şeyler oluyor."

"Bu adamlar Miss... yani aradığımız balığı neden böyle hoş görüyorlar?"

"Hoş gördükleri yok. Ona aldırmıyorlar da. Fakat işin dağ-dağalanmasından çekiniyorlar. Yani, kadın hakimin karşısına çıkarıldığı takdirde Bayan A.C.

hakkında fazla açıklamalarda bulunabilir, diye düşünüyorlar. Ceset hakkında yani. İşin gizli tutul-

ması istenilen tarafı da bu. Herhalde kadının o lanet olasıca kocası A.C.'yle ilgili. Şimdi anladınız mı?"

"Evet, evet."

"Herhalde adam, Avrupa'da bir yerde, tehlikeli bir durumda. Onu daha zor bir vaziyete düşürmeyi istemiyorlar."

"Aha!"

"Ne öyle mi? Ben de nezle olduğunuzu sandım. Öfkelenmekte çok haklısınız. Ben köpürüyorum. Kadının elini kolunu sallayarak çıkıp gitmesine göz yumacaklar.

İşte beni de çıldırtan bu."

Poirot usulca, "Kadın elini kolunu sallayarak çıkıp gidemeyecek," dedi.

"Size söyledim ya. Elimz kolumuz bağlı artık!"

"Belki sizinkiler bağlı. Ama benimkiler değil."

"Bravo Poirot! Demek soruşturmaya devam edeceksiniz?"

"Tabii... Sonuna kadar. Ölüme kadar."

"Bu sizin ölümünüz olmasın da, dostum. Eğer bu olay başladığı şekilde devam ederse, birinin size postayla zehirli bir örümcek yollaması da yakındır."

Poriot telefonu kapatırken, neden o melodrama yakışacak sözleri söyledim acaba, diye düşündü. Ölüme kadar... Gerçekten pek saçma bir laf bu!

Mektup akşam postasından çıktı. İmza hariç, daktilo makinesinde yazılmıştı bu.

Azizim Mösyö Poirot,

Yarın bir ara bana uğrarsanız çok memnun olurum. Size verecek bir işim olabilir.

Saat yarımda, Chelsea'deki

-108-

evimde görüşmemizi teklif edeceğim. Eğer bu sizin için uygun değilse, lütfen sekreterime telefon edip bir randevu vermenizi rica eder. Size fazla zaman bırakmadığım için özür dilerim.

Alistair Blunt." Saygılar,

Poirot mektubu düzelterek ikinci defa okudu. Aynı anda da telefon çalmaya başladı. Belçikalı ayağa kalkarak ilerledi. Reseptörü kaldırdı. "Alo?"

"Mösyö Hercule Poirot?"

"Evet?"

"Mösyö Poirot ya bir mektup aldınız veya almak üzeresiniz."

"Kiminle konuşuyorum?"

"Bunu bilmeniz şart değil."

"Pekâlâ. Madam, akşam postasından sekiz mektupla üç fatura çıktı."

"O halde hangi mektubu kasdettiğimi anladınız. Mösyö Poirot size teklif edilecek işi kabule yanaşmayın. Böylece akıllıca bir şey yapmış olursunuz."

"Madam, bu konuda ben, kendim karar veririm."

Karşıdaki kadın buz gibi bir sesle, "Sizi uyarıyorum, Mösyö Poirot," dedi.

"Artık işlerimize burnunuzu sokmanıza göz yumacak değiliz. Bu işe karışmayın!"

"Ya karışmakta ısrar edersem?"

"O zaman sizi etkisiz hale sokmak için uygun tedbirleri alacağız."

"Bu bir tehdit, madam!"

"Biz size sadece akıllıca davranmanızı söylüyoruz. Bu sizin iyiliğiniz için."

"Çok merhametlisiniz."

"Olayların gelişmelerine engel olamazsınız. Planlanılan şeylere de. Onun için üzerinize görev olmayan şeylere karışmayın. Anlıyor musunuz?"

"Ah evet, anlıyorum. Ama Bay Morley'in ölümünün benim üzerime görev olduğunu düşünüyorum."

Kadın sert sert, "Morley'in ölümü basit bir olaydı," dedi. "Planlarımıza karıştı o."

"Morley bir insandı, madam. Ve zamanından önce öldü."

"Bizim için hiç önemli değildi."

Poirot yavaşça fakat tehlikeli bir sesle, "İşte bu bakımdan yanılıyorsunuz..."

diye cevap verdi.

"Suç Morley'deydi. Makul bir insan gibi hareket etmeye yanaşmadı."

"Ben de makul bir insan gibi hareket etmeye yanaşmıyorum."

"O halde siz budalanın birisiniz." Telefon kapandı.

Poirot'nun yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Belçikalı bu sesi daha önce de duymuş olduğunu düşünüyordu. Kimin sesiydi bu?

IV

Sabah gazetelerinde heyecan verici bir haber vardı. Başbakan bir akşam önce Dovvning Sokağı 10 numaradan bir arkadaşıyla birlikte çıkarken kendisine ateş

edilmişti. Ancak kurşun hedefini bulmamış, ateş eden adam ise tutuklanmıştı.

Poirot bu haberi okuduktan sonra taksiyle doğru Scotland Yard'a gitti. Onu Japp'ın odasına çıkardılar.

Başmüfettiş arkadaşını büyük bir hararetle karşıladı. "Ah, demek ki gazetedeki o haber buraya koşmanıza sebep oldu.

- 110-

Başbakanın yanındaki arkadaşının kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Kimdi o?"

"Alistair Blunt."

"Sahi mi?"

Japp, "Ve," diye devam etti. "Biz başbakana değil de, Blunt'a ateş edildiğinden de eminiz... Olay sırasında genç bir Amerikalı ufak tefek sakallı bir adamı sıkıca yakalamış. Polise bağırarak, ateş eden adamı tuttuğunu açıklamış. Halbuki o sırada asıl ateş eden adam usulca sıvışıyormuş. Neyse bizim çocuklardan biri onu tutmuş."

Poirot merakla sordu. "O Amerikalı kim?"

"Raikes adında genç bir adam... Ne..." Duraklayarak hayretle Poirot'ya baktı.

"Ne oldu?"

Belçikalı, "Hovvard Raikes, Holborn Palace Oteli'nde mi kalıyor?" diye sordu.

"Evet. Kim... ah, tabii ya! Ben de ismin yabancı gelmediğini düşünüyordum.

Morley'in kendisini vurduğu sabah çıkıp giden hasta." Bir an durdu. "Ne garip...

Dönüp dolaşıp yine aynı konuya geliyoruz. Siz hâlâ o olayla ilgileniyorsunuz değil mi, Poirot?"

Hercule Poirot ciddi bir tavırla cevap verdi. "Evet. Hâlâ ilgileniyorum..."

Gotik Ev'de Poirot'yıı son derece zarif tavırlı, uzun boylu kansız cansız bir adam olan sekreter karşıladı. Belçikalıdan kibarca özür diledi. "Çok üzgünüm, Mösyö Poirot, Bay Blunt da öyle. Onu Dovvning Sokağı'na çağırdılar. Şu... dün akşamki olay yüzünden... Size telefon ettim ama siz çıkmışınız." Genç adam

sözlerine çabucak devam etti. "Bay Blunt, size hafta sonunu Kent'teki köşkünde geçirip geçiremeyeceğinizi sormamı istedi. Exham'da yani. Eğer gelebilecekseniz yarın akşam sizi arabasıyla alacak."

Poirot durakladı.

Genç adam, onu ikna etmek ister gibi, "Bay Blunt sizi görmeyi gerçekten çok istiyor," dedi.

Belçikalı eğildi. "Teşekkür ederim. Daveti kabul ediyorum."

"Ah, işte bu fevkalade. Bay Blunt çok sevinecek. Size altıya çeyrek kala uğrayabilir mi? Bu... Ah, günaydın, Bayan Olivera..."

Jane Olivera'nın annesi içeri girmişti. Son derece şıktı kadın. Güzelce taranmış

saçlarının üzerine zarif bir şapka oturtmuştu. "Ah, Bay Selby, Bay Blunt size o bahçe iskemleleri hakkında talimat verdi mi? Dün gece bu meseleyi

onunla konuşacaktım. Zira bu hafta sonu Kent'e gideceğimizi biliyordum..." Ju-lia Olivera, Poirot'yıı fark ederek durdu.

"Mösyö Poirot, Bayan Olivera'yla tanışıyor muydunuz?"

"Madamla tanışmak zevkine erişmiştim." Poirot yerlere kadar eğildi.

Bayan Julia Olivera dalgın dalgın, "Ah," dedi. "Nasılsınız? Tabii, Bay Selby, Alistair'in işinin başından aşkın olduğunu biliyorum. Bu basit ev işleri ona önemsiz gelebilir ama..."

Becerikli Bay Selby, "Üzülmeyin Bayan Olivera," diye cevap verdi. "Bay Blunt, bana iskemlelerden söz etti. Ben de gereken yere telefon ettim."

"Güzel, içim rahat etti. Bay Selby, şimdi sizden ricam..."

Bayan Olivera gıdaklar gibi konuşmaya devam etti. Poirot ise, o tıpkı bir tavuğa benziyor, diye düşünüyordu. Şöyle besili bir tavuğa. Bayan Olivera, yine gıdaklayarak, haşmetle kapıya doğru ilerledi. İri göğüsleri daha önde gidiyordu.

"Bu hafta sonu biz bize olacağımıza göre..."

Bay Selby öksürdü. "Şey... Mösyö Poirot da bu hafta sonunu bizimle geçirecek."

Bayan Olivera durakladı. Dönerek belirli bir tiksintiyle Po-irot'yu süzdü. "Öyle mi?"

Belçikalı, "Mösyö Blunt beni davet etmek nezaketini gösterdi," dedi.

"Çok tuhaf... Alistair de çok acayip davranıyor. Kusura bakmayın, Mösyö Poirot, fakat Bay Blunt bana biz bize, sakin bir hafta sonu geçirmek istediğini söylemişti de."

Selby kesin bir tavırla, "Bay Blunt, Mösyö Poirot'nun da gelmesini çok istiyor,"

diye cevap verdi.

"Öyle mi? Alistair bana bundan hiç söz etmedi ama."

O sırada Jane eşikte belirdi. Kız sabırsızca, "Anne gelmiyor musun?" dedi. "Öğle yemeği randevumuz tam biri çeyrek geceydi."

"Geliyorum, Jane. Sabırsızlanma öyle."

"Haydi, biraz çabuk ol Allah aşkına! Ah,... merhaba Mösyö Poirot." Genç kız birdenbire hareketsiz kaldı. Somurtkan yüzündeki ifade donmuş gibiydi. Jane'in daha ihtiyatlı bir hali vardı şimdi.

Julia Olivera soğuk soğuk, "Mösyö Poirot da hafta sonunu Exsham'da geçirecekmiş," dedi.

"Ah... anlıyorum."

Jane, annesinin çıkması için yana çekildi. Tam kadının peşinden gideceği sırada birdenbire döndü. "Mösyö Poirot!" Emreder gibi konuşmuştu.

Poirot, kızın yanına gitti. Jane sesini alçaltarak, "Siz de Exs-ham'a geliyor muşsunuz," dedi. "Neden?"

Poirot omzunu silkti. "Beni dayınız davet etti."

Jane, "Ama o bilemez ki..." diye mırıldandı. "Bilemez ki... Dayım sizi ne zaman çağırdı? Ah, bu çok gereksiz..."

"Jane!" Julia Olivera holden sesleniyordu.

Jane alçak sesle fakat heyecanla, "Burada kalın," dedi. "Sakın gelmeyin." Dışarı çıktı.

Poirot onun annesiyle tartıştığını duydu. Bayan Olivera'nın sesi yükselmişti.

Kadın şikâyet eder gibi konuşuyordu. "Kabalıklarına katlanacak değilim, Jane...

İşte karışmaman için tedbir alacağım."

Sekreter, "Yarın altıya doğru sizi alacağız, Mösyö Poirot," dedi. "Uygun mu bu?"

Belçikalı dalgın dalgın başını salladı. Şimdi onda hortlak görmüş bir adam hali vardı. Ama onu sarsan gözlen değil, kulaklarıydı. Fakat kızın konuşması sırasında gece telefondaki sesin kendisine neden tanıdık geldiğini anlamıştı.

Belçikalı sokağa çıkarken başını sallıyordu. "Bayan Julia Olivera? O besili tavuk! İmkânsız! Herhalde kulaklarım beni aldattı. Ama yine de..."

VI

Rolls altıya doğru Poirot'yıı almaya geldi. Arabada sadece Alistair Blunt'la sekreteri vardı. Anlaşılan Bayan Olivera'yla Jane daha önce başka bir arabayla köşke gitmişlerdi. Yolculuk olaysız geçti. Blunt biraz konuştu. O da bahçesi hakkında. Poirot, ölümden kurtulduğu için kendisini kutlayınca da, "Adamın bana ateş ettiğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Zaten doğru dürüst nişan almasını bile bilmiyormuş."

"Sizi birkaç defa daha öldürmeye kalkıştılar sanırım." Blunt'ın gözlerinde hafif, neşeli bir pırıltı belirdi. "Tam melodramlara yakışık şeyler bunlar. Bir süre önce biri bana postayla bomba yolladı... Neyse, bunları bir tarafa bırakalım. Asıl ben

sizin maceralarınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum, Mösyö Poirot. Aslında dedektif romanlarına bayılırım. Bunların içinde gerçek olaylara

benzeyenleri var mı acaba?"

Ondan sonra daha çok Hercule Poirot'nun karıştığı ünlü vakalardan söz ettier.

Alistair Blunt'ın böyle olaylara adeta çocuksu bir ilgi duyduğu anlaşılıyordu.

Fakat Exsham'a varınca Poirot'nun da keyfi biraz kaçar gibi oldu. Zira iri göğüslü Bayan Olivera Belçikalıyı buz gibi bir tavırla karşıladı. Poirot'yu görmemezlikten gelmeye çalışıyor, daha ziyade Blunt ve Selby'le konuşuyordu.

Poirot'yu odasına sekreter çıkardı.

Köşk pek güzeldi. Londra'daki ev gibi sade bir zevkle döşenmişti burası da.

Servis de fevkaladeydi. Hele Fransız yemekleri Poirot'nun büyük takdirini kazandı. Şaraplar da öyle.

Belçikalı hayatından o kadar memnundu ki Bayan Olivera'nın buz gibi tavırlarına, kızının kabalıklarına pek aldırmıyordu. Nedense Jane bu akşam Poirot'ya belirli bir düşmanlıkla bakıyordu.

Blunt bir ara hafif bir merakla etrafına bakınarak, "Kuzin Helen bu akşam bizimle birlikte yemek yemiyor mu?" diye sordu.

Julia Olivera'nın dudakları gerilip inceldi. "Sevgili Helen bahçede çalışarak kendisini fazla yordu sanırım. Ona giyinip buraya gelmek zahmetine katlanmamasını, gidip yatmasını söyledim. O da buna memnun oldu."

"Ya, anlıyorum..." Blunt'ın dalgın ve biraz da şaşırmış gibi bir hali vardı.

"Hafta sonlarının onun için hoş bir değişiklik olduğunu sanıyordum."

Bayan Olivera kesin bir tavırla, "Helen basit bir kadın," dedi. "Erken yatmaktan hoşlanıyor."

Yemekten sonra Poirot salona, kadınların yanına gitti, Blunt geride kalmıştı, sekreteriyle konuşuyordu.

- 115-

Belçikalı, Jane Olivera'nın annesine, Alistair dayı, senin Helen Montressor'u öyle sudan bir sebeple başından atmandan pek hoşlanmadı, dediğini duydu.

Bayan Julia Olivera hemen, "Saçma," diye cevap verdi. "Alistair fazla uysal.

Evet, insanın fakir bir akrabası olabilir. Kadına o kulübeyi de bedava vermiş.

Ama her hafta sonu Helen'i buraya yemeğe çağırması yersiz. Zaten aslında o Alistair'in kuzini değil. Daha uzak bir akrabası. Alistair'i bu şekilde istismar etmemeli."

Jane, "Bence Helen aslında çok gururlu," dedi. "Bahçede de bir hayli çalışıyor."

Bayan Olivera rahat rahat, "Ona da bu yakışır," diye başını salladı. "İskoçlar başlarına buyrukturlar. İnsan da bu yüzden onlara saygı duyar." Koltuğa yerleşti. Hâlâ Poirot'yu görmemezlik-ten geliyordu. "Bana gazeteyi getiriver, şekerim," diye ekledi. "İçinde Lois Van Schuyler'le onun Faslı rehberi hakkında bir yazı var."

Alistair Blunt kapıda belirdi. "Odama gelir misiniz, Mösyö Poirot?"

Alistair Blunt'ın arka bahçeye bakan geniş odası gayet rahattı. Adam Poirot'ya sigara ikram etti. Kendi piposunu da yaktıktan sonra hemen konuya girdi.

"Beni düşündüren birçok şey var. Tabii Sainsbury-Seale denilen kadını kasdediyorum. İlgili makamlar açıklamak istemedikleri bazı sebeplerden dolayı polise kadının artık aranmamasını bildirdiler. Albert Chapman kimdir, ne iş

yapar bilmiyorum. Fakat onun çok önemli bir görevi olduğu, bu mesele yüzünden başının derde girebileceği anlaşılıyor. İşin içyüzünü bilmiyorum. Fakat başbakan sadece işin dağdağaianmasmı istemediklerinden söz etti. Bunu kabul ediyorum.

Onlar böyle düşünüyorlar. Neyin önemli olduğunu da biliyorlar. Fakat polisin eli bağlı artık." Koltu-

ğunda öne doğru eğildi. "Ama ben gerçeği bilmek istiyorum, Mösyö Poirot. Bunu benim namıma öğrenebilecek tek insan da sizsiniz. Resmi kararlar sizi engelleyemez."

"Ne yapmamı istiyorsunuz, Mösyö Blunt?"

"O kadını bulmanızı istiyorum. Miss Sainsbury-Seale'i yani."

"Ölü veya diri?"

Blunt kaşlarını kaldırdı. "Onun ölmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Hercule Poirot bir iki dakika cevap vermedi. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Bana sorarsanız... Tabii benimki sadece bir fikir... Evet, bence kadın öldü."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Poirot hafifçe gülümsedi. "Bir çekmedeki giyilmemiş bir çift çorap yüzünden, dersem herhalde bu sözlerimden bir anlam çıkaramazsınız."

Alistair Blunt merakla Belçikalıya baktı. "Çok garip bir insansınız, Mösyö Poirot."

"Evet, çok garip bir insanım. Yani... mantıklı ve tertipli bir insanım. Bir teoriyi desteklemek için gerçekleri değiştirmekten hoşlanmam, işte bu da

ender görülen bir şeydir."

Alistair Blunt mırıldandı. "Bütün o olayı kafamdan geçiriyorum... Her şeyi ağır ağır düşünüyorum ben. Bütün olaylar çok tuhaf. Yani... dişçinin kendisini vurması, Bayan Chapman denilen o kadını kendi kürk sandığına kapatmaları ve yüzünü ezmeleri! İğrenç bir şey bu! Çok iğrenç! Bana bütün bunların arkasında bir şey gizliymiş gibi geliyor."

Poirot başını salladı.

Blunt, "Biliyor musun," dedi. "Düşündükçe o kadının karımın ahbabı olmadığına daha da inanıyorum. Kadın benimle konuşabilmek için bunu bahane etti. Ama neden?

Eline ne geçti? Ben sadece ufak bir bağışta bulundum. O da kadının cebine girmedi

zaten. Ama buna rağmen yine de o karşılaşma bana önceden planlanmış gibi geliyor. Zaman, şüphe uyandıracak kadar iyi ayarlanmıştı. Ama neden? İşte kendi kendime bunu sorup duruyorum. Neden?"

"Doğru... neden? Bunu ben de kendi kendime soruyorum ve bir cevap bulamıyorum."

"Bu konuda hiçbir fikriniz yok mu?"

Poirot öfkeyle elini salladı. "Benim fikirlerim son derecede çocuksu... Neyse...

Bay Blunt, tekrar dişçiye gittiğiniz o sabahı düşünün, lütfen. Morley'in acayip bulduğunuz bir şey yapmadığından emin misiniz? İpucu olabilecek hiçbir şeyi hatırlamıyor musunuz?"

Alistair Blunt hatırlayabilmek için kaşlarını çattı. Sonra da başını salladı.

"Çok üzgünüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Morley'in bu kadından... Miss Sainsbury-Seale'den söz etmediğinden emin misiniz?"

"Hayır."

"Veya diğer kadından... Bayan Chapman'dan?"

"Hayır, hayır. Morley'le hiçbir kimseden söz etmedik. Güllerden, yağmur yağması gerektiğinden ve tatillerden söz ettik, işte o kadar."

"Siz oradayken odaya giren olmadı mı?"

"Durun bakayım... Hayır, sanmıyorum. Diğer zamanlarda orada genç bir kadın olurdu. Sarı saçlı bir kadın. Fakat o gün yoktu. Ah, şimdi hatırladım. Diğer dişçi bir ara yanımıza geldi. Şu İrlandalı lehçesiyle konuşan adam."

"Ne söyledi?"

"Morley'e bazı sorular sorduktan sonra hemen çıktı. Morley ona biraz sertçe davrandı gibi geldi bana. İrlandalı yanımızda sadece bir dakika kaldı.

"Hatırladığınız bu kadar mı? Başka hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Morley'in hali de gayet normaldi."

Poirot düşünceli bir tavırla, "Onu ben de normal bulmuştum," diye mırıldandı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Belçikalı, "Mösyö, o sabah bekleme odasında genç bir adam vardı," dedi.

"Onu hatırlıyor musunuz?"

Alistair Blunt kaşlarını çattı. "Evet, odada genç bir adam vardı. Bir hayli huzursuzdu. Ama kendisini doğru dürüst hatırlayamıyorum. Onu neden

sordunuz?"

"Kendisini tekrar görseydiniz tanır mıydınız?"

Blunt başını salladı. "Ona pek bakmadım bile."

"Sizinle konuşmaya kalkışmadı mı?"

"Hayır." Blunt merakla dedektife baktı. "Onu neden soruyorsunuz? Kim o adam?"

"Adı Hovvard Raikes." Poirot dikkatle Blunt'ı süzüyordu. Fakat ünlü banker hiçbir tepki göstermedi.

"Bu adı hatırlamam mı lazım? Onunla başka bir yerde mi karşılaşmışım?"

"Onunla karşılaşmış olduğunuzu sanmıyorum. Kendisi yeğeniniz Jane Olivera'nın arkadaşı."

"Ah. Demek Jane'in arkadaşlarından biri?"

"Anladığıma göre annesi bu dostluğu beğenmiyormuş."

Blunt dalgın dalgın, "Jane'in buna aldıracağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Bayan Olivera bu dostluğu o kadar istemiyor ki, kızını bu genç adamdan uzaklaştırmak için Amerika'dan alıp buraya getirmiş."

"Ah!" Blunt'ın yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "Demek o genç bu."

"İşte şimdi ilgilendiniz."

"Yanılmıyorsam hiç de hoşa gitmeyecek bir gençmiş o. Birtakım acayip işlere karışıyormuş."

"Miss Olivera'nın söylediğine göre Hovvard Raikes o gün dişçiden sırf sizi görebilmek için randevu almış."

"Yani beni etkileyip, kendisini tasvip etmemi sağlamak için mi?"

"Hayır... Anladığım kadarı Raikes'in sizi tasvip etmesi gerekiyormuş."

"Şu küstahlığa bakın!"

Poirot gülmemek için kendisini zor tuttu. "Siz, genç adamın nefret ettiği her şeyin temsilcisiymişsiniz."

"Asıl o benim hiç hoşlanmadığım gençlerden. Zamanını göğsünü yumruklayarak, nutuk atmakta geçiriyor. Bir gün bile doğru dürüst çalışmıyor."

Poirot bir an sesini çıkarmadı. "Size kişisel ve terbiyesizce bir soru sorarsam, kusuruma bakmazsınız değil mi?" dedi.

"Sorun, sorun."

"Öldüğünüz takdirde mirasınız kime kalacak?"

Blunt, Belçikalıya hayretle baktı. "Bunu öğrenmeyi neden istiyorsunuz?"

Poirot omzunu silkti. "Bunun olaylarla bir ilgisi olabilir."

"Saçma."

"Belki öyle... Belki de değil."

Alistair Blunt soğuk bir sesle, "Mösyö Poirot," dedi. "Bu melodrama kaçan tavırlar lüzumsuz. Beni öldürmeye kalkışan olmadı ki."

"Kahvaltı masasına konulan bomba... Sokakta patlayan bir tabanca..."

"Haa, onlar... Benim gibi dünya maliyesiyle uğraşan bir insan bazı delilerin, fanatiklerin konusu olabilir..."

"Ya bu deli veya fanatik olmayan birinin işiyse?"

Blunt, Poirot'ya bakakaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Açık konuşalım. Ölümünüzün kime faydası dokunacak?"

- 120-

Blunt birdenbire güldü. "Esas olarak St. Edvvard Hastanesine ve körler enstitüsüne."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bundan başka Julia Olivera'ya belirli bir miktar bırakıyorum. Kızı Jane de buna eşit bir para. Fakat bunu banka idare edecek ve Jane'e sadece gelirini verecek.

Ayrıca hayattaki tek akrabam olan Helen Montressor'a da iyi denilecek bir gelir bırakıyorum. Aslında uzak bir akrabam sayılır. Fakat mali durumu çok bozuk.

Kendisi bu köşkün bahçesindeki bir kulübecikte oturuyor." Blunt bir an durdu, sonra da ekledi. "Bütün bunlar aramızda kalacak, Mösyö Poirot."

"Tabii, mösyö, tabii."

Blunt alayla, "Mösyö Poirot, Julia'nın veya Jane Olivera'nın veya kuzinim Helen Montressor'un beni param için öldürmeye hazırlandıklarını düşünmüyorsunuz ya?"

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum."

Blunt'ın o hafif öfkesi geçti. "Diğer işi üzerinize alacaksınız değil mi?"

"Miss Sainsbury-Seale'in bulunması işini mi? Evet, alacağım."

Blunt heyecanla, "Bravo!" dedi.

Poirot odadan çıkarken dışarda bekleyen uzun boylu kıza çarptı. "Ah, affedersiniz, matmazel."

Jane Olivera ondan biraz uzaklaştı. "Hakkınızda ne düşündüğümü biliyor musunuz?"

"Şey... Matmazel..."

Kız, Poirot'ya cümlesini tamamlaması için zaman bırakmadı. "Siz bir espiyonsunuz. Bir espiyon! Aşağılık, iğrenç, meraklı bir casus! Etrafta dolaşıyor ve mesele çıkarıyorsunuz!"

"Matmazel, emin olun..."

- 121 -

"Sizin neyin peşinde olduğunuzu biliyorum! Demin de ne yalanlar uydurduğunuzu öğrendim! Neden her şeyi olduğu gibi itiraf etmiyorsunuz? Size şu kadarını söyleyeyim; hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz? Hiçbir şey! Çünkü öğrenilecek bir şey

yok! Kimse pek değerli dayıcığımın saçının bir teline bile zarar vermeyecek. O

emniyette. Daima da öyle olacak. Emin, memnun ve zengin. Ve ukala." Bir an durdu. "Sizden tiksiniyorum! Siz aşağılık, küçücük bir casussunuz!" Tatlı, ahenkli sesi iyice kalınlaşmıştı. Kinle titriyordu. Kız, pahalı elbisesinin eteklerini uçurarak döndü ve hızla uzaklaştı.

Hercule Poirot gözlerini iyice açmış, kaşlarını kaldırmıştı. Düşünceli bir tavırla bıyığını sıvazlayıp duruyordu. Sonra dalgın dalgın salona gitti. Bayan Olivera 'pasyans' açıyordu. Poirot içeri girerken başını kaldırarak soğuk bir tavırla onu süzdü. Bir insan ancak bir hamamböceğine böyle bakardı.

Kadın buz gibi bir sesle, "Vale. Kızdan sonra gelecek," dedi.

İliklerine kadar donan Poirot hemen döndü. Acı acı, anlaşılan kimse benden hoşlanmıyor, diye düşünüyordu.

Camlı kapılardan ağır ağır bahçeye çıktı. Sihirli bir geceydi bu. Hava hanımeli kokuyordu. Poirot, memnun bir tavırla derin derin nefes aldı. Bahçe yolundan ilerlemeye başladı. Bir köşeyi döndü. Ve birbirine sarılmış iki kişi telaşla ayrıldılar. Âşıkları yakalamış olduğu anlaşılıyordu. Poirot hemen dönerek uzaklaştı. Burada bile fazla olduğu anlaşılıyordu.

Alistair Blunt'ın penceresinin önünden geçti. Bankacı Bay Selby'e mektup yazdırıyordu.

Hercule Poirot'nun rahat edebileceği bir tek yer vardı. Belçikalı odasına çıktı.

Ve olayın pek acayip bulduğu yönlerini incelemeye başladı.

Ve en sonunda da derin bir hayretle, yoksa ben yaşlanmaya mı başlıyorum, diye düşündü.

ON BİR, ON İKİ, İNSANLAR İNCELEMELİ

I

Hercule Poirot sıkıntılı bir geceden sonra sabahleyin erkenden kalktı. Hava pek güzeldi. Belçikalı bahçeye çıktı yine. Tarhlarda renk renk çiçekler açmıştı.

Poirot, gül bahçesinden geçti. Buradaki tarhların simetrik olması pek hoşuna gitmişti. Belçikalı nihayet etrafı alçak duvarla çevrili sebze bahçesine erişti.

Burada, enli vücutlu, kara kaşlı, kısa siyah saçlı bir kadın vardı. Tvid bir ceketle etek giymiş olan kadın kesin bir tavırla ve belirli bir İskoç lehçesiyle bahçıvan başına talimat veriyordu. Poirot, adamın bu konuşmadan hiç memnun kalmadığını fark etti.

Miss Helen Montressor'un sesindeki gizli alayı da sezen Poirot, çevik adımlarla hemen yan yoldan uzaklaştı.

Onu gören bir bahçıvan telaşla yeri kazmaya başladı. Poirot, herhalde deminden beri küreğe dayanmış, tembel tembel duruyordu, diye düşündü. Genç bir adamdı bu.

Durarak kendisine bakan Belçikalıya arkasını dönmüş, hararetle çalışıyordu.

Poirot dostça bir tavırla, "Günaydın," dedi.

Bahçıvan mırıldandı. "Günaydın, efendim." Ama yine de reği bir tarafa bırakmadı.

Poirot biraz şaşırdı. Bildiğine göre bir bahçıvan çok ça yormuş gibi bir etki yapmak ister ama biri kendisiyle konuşmaya kalkışınca da işi hemen bırakırdı.

Belçikalı kendi kendine, bu biraz acayip, dedi. Orada bir süre durarak bahçıvanı süzdü. Bu omuzlar bana tanıdık mı geliyor? Yoksa artık ben sesleri de, omuz biçimlerini de daima aşina bulmaya mı başladım? Yoksa yaşlanıyor muyum? Poirot düşünceli bir tavırla etrafı duvarla çevrili bahçeden dışarı çıktı. Bir taraftan da dışardaki küçük tepeciği kaplayan ağaçlara bakıyordu.

Bir süre sonra bahçe duvarının üzerinde, tıpkı acayip bir aya benzeyen bir şey gözüktü. Hercule Poirot'nun yumurta biçimi kafasıydı bu. Belçikalı şimdi yeri kazmaktan vazgeçmiş olan ve kolunun yeniyle yüzünün terlerini silen genç bahçıvanın suratını inceliyordu.

Hercule Poirot usulca geri çekilirken, "Çok acayip ve çok ilginç," diye mırıldandı. Ağaçların arasından çıkarak tertemiz elbisesine yapışmış olan dal parçalarını ve yaprakları süpürdü. "Evet, taşrada bir yerde sekreterliğe başlamış olan Frank Car-ter'in Aiistair Blunt'ın köşkünde bahçıvan olarak çalışması hakikaten çok acayip ve çok garipti." Belçikalı eve doğru giderken uzaklardan bir gong sesi geldi.

Poirot yarı yolda evsahibine rastladı. Adam, sebze bahçesinin diğer kapısından çıkmış olan Helen Montressor'la konuşuyordu.

İskoç şivesiyle konuşan kadın sesini iyice yükseltmişti. "Çok iyisin, Aiistair.

Ama bu hafta hiçbir davetini kabul edemeyeceğim. Amerikalı akrabaların yanında olduğu sürece beni hiç çağırma."

Blunt, "Julia biraz patavatsızdır," dedi. "Ama..."

Hemen Montressor, sakin sakin, "O bana karşı çok küstahça davrandı," diye cevap verdi. "Kimsenin küstahlığını çekemem! Hele bir Amerikalı kadınınkini hiç!"

Dönerek uzaklaştı.

Poirot, Blunt'ın yanına gitti. Adamın yüzünde kadın akrabalarıyla başı dertte olan insanlara özgü o utangaç ifade vardı. Sıkıntıyla, "Kadınlar çok şirret oluyorlar," diye mırıldandı. "Günaydın Mösyö Poirot. Hava çok güzel, değil mi?"

Eve doğru yürümeye başladılar. Blunt içini çekti. "Karımı çok arıyorum."

Yemek salonunda banker, Bayan Olivera'ya, "Julia," dedi. "Korkarım Helen'i kırmışsın."

Bayan Olivera öfkeyle, "İskoçyalılar alıngan olurlar zaten," diye homurdandı.

Alistair Blunt'ın yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi.

Hercule Poirot, "Bahçede genç bir bahçıvanla karşılaştım," dedi. "Onu son zamanlarda tuttuğunuzu sanıyorum."

Blunt başını salladı. "Galiba... Evet, evet. Üçüncü bahçıvanım Burton birkaç hafta önce yanımdan ayrıldı. Biz de onun üzerine bu genci tuttuk."

"Onun nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Pek de bilmiyorum. Onu işe bahçıvanbaşı aldı. Galiba biri, bu genci denememizi söylediydi. Kendisini ısrarla tavsiye etti sanırım. Ama buna şaşıyorum şimdi.

Çünkü bahçıvanbaşı onun hiçbir işe yaramadığını söylüyor. Genç adamı, kovmak niyetinde."

"Adı ne onun?"

"Dunning... Veya Sunbury... Böyle bir şey işte."

"Ona ne aylık verdiğinizi sormak küstahlık mı olur acaba?"

"Rica ederim... İki buçuk sterlin sanırım."

"Daha fazla değil mi?"

"Ne münasebet... Ama bundan daha az olabilir."

Poirot mırıldandı. "İşte bu çok garip."

Aiistair Blunt ona merakla baktı.

Fakat tam o sırada gazeteleri hışırdatmakta olan Jane Olivera söze karıştı.

"Derini yüzmek isteyen çok kimse olduğu anlaşılıyor, Aiistair dayı."

"Ah, parlamentodaki görüşmeyi mi okuyordun? O önemli değil... Archerton böyledir. Daima yeldeğirmenlerine saldırmaya kalkar. Maliye konusunda çılgınca fikirleri var. İstediğini yaptığımız takdirde hazine bir haftada tamtakır kalır."

Jane, "Dayı!" diye bağırdı. "Bir kez olsun yeni bir şey dene-sen olmaz mı?"

Ayağa kalkarak camlı kapılardan balkona çıktı.

Aiistair biraz şaşırmıştı. "Jane son zamanlarda çok değişti. Pek acayip fikirleri olduğunu da fark etmeye başlıyorum."

Bayan Olivera atıldı. "Sen Jane'in sözlerine aldırma. Jane, pek aptal bir kız.

Genç kızların nasıl olduklarını biliyorsun. Şunun veya bunun stüdyosundaki bir partiye gidiyorlar. Ondan sonra da evlerine dönerek saçma sapan sözler söylüyorlar."

"Evet ama Jane aslında aklı başında bir kızdı."

"Bu sadece bir moda, Alistair."

"Evet, öyle olduğu anlaşılıyor." Blunt'ın yüzünde hafif bir endişe belirmişti.

Bayan Olivera ayağa kalktı. Poirot gidip, kadına kapıyı açtı. Julia Olivera bir kurumla dışarı çıktı ama kaşları da çatılmıştı.

Alistair Blunt birdenbire, "Bütün bunlar hiç hoşuma gitmiyor," diye açıkladı.

"Herkes böyle saçma sapan laflar ediyor." Birdenbire gülümsedi. "Ben Eskiler'in sonuncusuyum."

Poirot merakla sordu. "Sizi... ortadan kaldırdıkları takdirde ne olur?"

"Ortadan kaldırdıkları takdirde mi? Ne acayip söz bu." Blunt birdenbire ciddileşti. "Anlatayım. Birtakım budalalar pahalı deneylere girişirler. Bu da dengenin, mantığın ve sağlam bütçenin sonu olur... Yani bildiğimiz bu İngiltere ortadan kalkar."

Poirot başını salladı. Birdenbire korkuya kapılmıştı...

Blunt sabah daha sonra tekrar ortaya çıktı. "Mektuplarımı bitirdim. Şimdi, Mösyö Poirot, size bahçemi gezdireceğim."

İki adam birlikte dışarı çıktılar. Blunt heyecanla konuşup duruyordu. Ondan sonra Poirot'ya tek tek bütün çiçekleri gösterdi, onlar hakkında bilgi verdi. En yeni rugan ayakkabılarını giymiş olan Belçikalının ayakları çok geçmeden alev alev yanmaya başladı. Fakat evsahibi hâlâ yürüyor ve ona muhtelif bitkileri işa-

ret ediyordu. Arılar vızıldıyor, yakında bir yerden bahçe makasının şıkırtısı geliyordu. Etraf gayet sakindi.

Blunt en sonuncu tarhın yanında durarak geriye doğru baktı. Bahçe makasının monoton şıkırtısı iyice yakından duyuluyordu artık. Ama bunu kullanan bahçıvanı durdukları yerden göre-miyorlardı.

"Şu manzaraya bakın, Poirot. Hüsnüyusuflar hiç bu yılki kadar güzel olmamışlardı. Şunlar da kadifeler... Renkler çok güzel değil mi?"

Tırrak! Silah sesi sabahın sakinliğini bozdu. Bir şey vızıldayarak havada uçtu.

Alistair Blunt şaşkın şaşkın defnelere doğru döndü. Bunların ortasında bir yerden hafif bir duman yükseliyordu.

Birdenbire öfkeli sesler duyuldu. İki adam boğuşurlarken defneler dalgalandı.

Nihayet bir Amerikalının tiz ve amansız sesi yükseldi.

"Seni yakaladım, Allahın belası katil! At o tabancayı."

İki adam dövüşerek açıklığa çıktılar. O sabah bahçeyi büyük bir hevesle kazan genç bahçıvan kendisinden bir boy daha uzun bir adamın güçlü ellerinden kurtulmak için çırpınıp duruyordu.

Poirot, Amerikalıyı hemen tanıdı. Zaten onun sesini duyar duymaz kim olduğunu tahmin etmişti.

Frank Carter öfkeyle dişlerini gösterdi. "Bırak beni! Ben ateş etmedim! Ateş

eden ben değilim!"

Hovvard Raikes, "Öyle mi?" diye homurdandı. "Herhalde kuşlara nişan alıyordun."

Duraklayarak bankacıyla dedektife baktı. "Bay Alistair Blunt? Bu adam demin size ateş etti. Kendisini suçüstü yakaladım."

Frank Carter haykırdı, "işte bu yalan! Ben defneleri budu-yordum. Bir silah sesi duydum. Sonra tabanca ayaklarımın dibi-

ne düştü. Eğilip aldım... Bu da normaldi. Tam o sırada bu budala üzerime atıldı."

Hovvard Raikes öfkeyle, "Tabanca elindeydi," dedi. "Ve bununla yeni ateş

edilmişti." Kesin bir tavırla silahı Poirot'ya doğru attı. "Bakalım dedektif bu işe ne diyecek? Neyseki seni zamanında yakaladım. O otomatikte daha birkaç kurşun olmalı."

Poirot mırıldandı. "Evet öyle."

Blunt öfkeyle kaşlarını çatmıştı. "Buraya bak. Dunnon... Dunbury... Neydi senin adın?"

Hercule Poirot atıldı. "Bu adamın ismi Frank Carter'dır."

Carter hiddetle ona baktı. "Zaten başından beri bana düşmansın. O pazar günü ağzımdan laf almaya çalıştın. Beni dinle, bu iddialar doğru değil. Ben ona kesinlikle ateş etmedim."

Poirot usulca, "O halde kim etti?" diye sordu. Sonra da ekledi. "Burada bizden başka kimse yok ki."

Jane Olivera bahçe yolundan koşarak geldi. Gözleri korkuyla irileşmişti.

"Hovvard!" diye inledi.

Genç adam neşeyle, "Merhaba, Jane," dedi. "Dayının hayatını kurtardım."

"Ah!" Kız durdu. "Sahi mi?"

"Hakikaten tam zamanında yetiştiniz, Bay., şey..." Blunt durakladı.

"Bu Hovvard Raikes, Alistair dayı. Kendisi benim arkadaşım."

Blunt, Raikes'e baktı bir an. Sonra da gülümsedi. "Ah, demek siz Jane'in erkek arkadaşınız. Size teşekkür etmeliyim."

Bir lokomotif gibi oflayıp puflayan Julia Olivera onlara yaklaştı. Soluk soluğa,

"Bir silah sesi duydum," dedi. "Alistair'e...

A..." Boş gözlerle Hovvard Raikes'e baktı. "Siz! Neden... niçin... ne cüret bu?"

Jane buz gibi bir sesle, "Hovvard, Alistair dayımın hayatını kurtardı, anne,"

diye cevap verdi.

"Ne? Ben... ben..."

"Bu adam Alistair dayımı vurmaya kalkıştı. Hovvard onu yakalayarak tabancayı elinden aldı."

Frank Carter hiddetle, "Hepiniz de yalancısınız!" diye haykırdı. "Hepiniz!"

Bayan Olivera'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Ah..." Kadın ancak birkaç dakika içersinde eski tavırlarını takınmayı başarabildi. Hemen Blunt'a döndü.

"Sevgili Alistair'ciğim, ne korkunç bir şey bu! Çok şükür bir şey olmamış sana.

Ama herhalde müthiş bir şok geçirdin. Ben de... neredeyse bayılacağım... Acaba biraz konyak içebilir miyim?"

Blunt çabucak, "Tabii, tabii," dedi. "Gel eve gidelim." Kadın, adamın koluna girerek ona yaslandı. Bankacı, omzunun üzerinden Poirot'yla Hovvard Raikes'e baktı. "O genci de getirin. Polisi çağırır, onu teslim ederiz."

Frank Carter ağzını açtı ama sesi çıkmıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmiş, dizleri bükülmüştü. Hovvard Raikes merhametsizce onu çekti.

"Yürü bakalım."

Frank Carter boğuk bir sesle, "Yalan bu," diye mırıldandı. Ama hali kimseyi inandıracak gibi değildi.

Hovvard Raikes, Poirot'ya döndü. "Pek ünlü bir dedektifmiş-siniz ama sesiniz hiç çıkmıyor. Neden sağa sola emirler verip duruyorsunuz?"

"Ben düşünüyorum, Bay Raikes."

"Evet, herhalde düşünmeye de ihtiyacınız var. Tabii bu olaydan sonra işinizden olacaksınız. Alistair Blunt şu anda sağ ama bunu da size borçlu değil."

"Bu sizin ikinci iyiliğiniz. Öyle değil mi, Bay Raikes?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Daha dün Bay Blunt'la başbakana ateş ettiğini sandığınız bir adamı yakalayarak sıkıca tutmuşsunuz."

Howard Raikes, "Şey... evet," dedi. "Bunu âdet edinmeye başladım galiba."

Hercule Poirot hatırlattı. "Ama arada bir fark var. Dün sıkıca-yakalayıp, tuttuğunuz adam aslında ateş eden kimse değildi. O zaman bir hata yapmıştınız."

Frank Carter somurtkan bir tavırla, "O şimdi de bir hata yaptı," diye homurdandı.

Howard bağırdı. "Sen sus bakayım."

Hercule Poirot kendi kendine, acaba, dedi.

IV

Akşam yemeği için giyinmiş ve papyon kravatını da simetrik bir şekilde bağlamış

olan Hercule Poirot aynadaki hayaline bakarak kaşlarını çattı.

Hiç memnun değildi. Ama bunun sebebini de bilmiyordu. Kendi kendisine de itiraf ettiği gibi olay meydandaydı. Frank Carter hakikaten suçüstü yakalanmıştı.

Poirot, Frank Carter güvendiğim veya hoşlandığım biri de değil, diye düşündü.

Tam anlamıyla ahlaksızın biri o. Carter kadınların hoşlandıkları o huysuz, genç kabadayılardan. Bu kadınlar da deliller ne kadar açık olursa olsun, sevdikleri gencin suçlu olduğuna bir türlü inanamazlar... Carter'in anlattığı

hikâye de başından sonuna kadar acayip. İnanılacak gibi değil bu. Güya ona gizli servisten ajanlar gelmişler. Ve kendisine fevkalade bir iş teklif etmişler. Buraya bahçıvan olarak girecekmiş. Ve diğer bahçıvanların sözlerini dinleyecek, hareketlerini izleyecekmiş...

- 130-

Carter'ın hikâyesinin hiçbir temeli olmadığı da çabucak meydana çıktı... Hikâye de pek gülünçtü... Tam Carter gibi birinin uyduracağı bir şeydi bu... Ayrıca Carter olay konusunda da bir şey söyleyemedi. Sadece, Tabancayla başka biri ateş

etti,' dedi durdu. Kendisini tuzağa düşürdüklerini, suçu üzerine yıktıklarını haykırdı. Durmadan bunu tekrarladı... Carter'in lehinde söylenebilecek hiçbir şey yok. Sadece Howard Raikes'in iki gün arka arkaya Blunt'a ateş edildiği sırada civarda olması biraz garip bir rastlantı... Ama bu da önemli olmayabilir.

Dovvning Sokağı'nda ateş edenin Hovvard Raikes olmadığı muhakkak. Sonra buraya neden geldiği de belli. Jane'in yakınında olmayı istemiş. Hayır, onun www.netevin.com

hikâyesinin acayip bir tarafı yok. Ama bu olayın Hovvard'a çok faydası oldu.

İnsan hayatını kurtarmış olan bir adamı evinden kovamaz. Mecburen ona dostluk gösterir, kendisini davet eder. Tabii bu durum Bayan Olivera'nın hiç hoşuna gitmedi. Ama kadın da bu konuda bir şey yapamayacağının farkında. Jane'in istenmeyen sevgilisi sonunda kapıdan adımını attı. Geri çekilmek niyetinde de değil!

Poirot o akşam Hovvard Raikes'i merakla süzdü durdu. Genç adam rolünü akıllıca oynuyordu. Fikirlerini katiyen açıklamadı, siyasetten hiç söz açmadı. Yaptığı yolculuklarla ilgili gülünç hikâyeler anlattı.

Poirot ise, artık o bir kurt değil, diye düşünüyordu. Hayır. Kuzu postuna bürünmüş. Ama içi nasıl?

Poirot o gece yatmaya hazırlanırken kapıya vuruldu. Belçikalı, "Buyurunuz," diye seslendi.

Ve Hovvard Raikes içeri girdi.

Genç adam Poirot'nun yüzündeki ifadeyi görünce dayanamayarak güldü. "Beni görünce şaşırdınız değil mi? Bütün akşam sizi göz hapsine aldım. Haliniz hiç hoşuma gitmedi. Pek düşünceliydiniz."

- 131 -

"Bu sizi neden endişelendirsin, dostum?" "Bunu biliyorum ama gerçekten endişelendim. Bazı şeyleri kolay kolay yutmadığınızı düşündüm." "Ee? Sonra?"

"Sizinle açık açık konuşmamın daha doğru olacağına karar verdim. Yani dünkü olay hakkında... O gerçekten uydurma bir şeydi. Lord hazretlerinin Dovvning Sokağı'ndaki evden çıkışını seyrediyordum. John'ın ona ateş ettiğini gördüm.

John'ı tanırım. İyi çocuktur ama fazla heyecanlıdır. Neyse... Hiçbir şey olmadı... O değerli iki ukalanın burunları bile kanamadı... Kurşun çok açığa gitti. Onun üzerine ben numara yapmaya karar verdim. O gürültüde John'un kaçacağını umuyordum. Hemen yanımdaki kılıksız kifayetsiz bir adamı yakaladım.

Ateş edeni tuttum diye bağırdım. O arada John'un sıvıştığını da umuyordum. Ama polisler fazla zekiymiş. Çocuğu hemen yakaladılar. İşte olay böyle oldu.

Anladınız mı?"

Hercule Poirot, "Ya bugün?" dedi.

"O başka. Bugün etrafta John filan yoktu. Sadece Carter vardı orada. Ve o tabancayla da Carter ateş etti. Ona saldırdığım sırada tabanca hâlâ elindeydi.

Herhalde ikinci defa ateş etmeye hazırlanıyordu."

Poirot mırıldandı. "Bay Blunt'ın hayatını kurtarmayı çok istediğiniz anlaşılıyor."

Hovvard güldü. Tebessümü çok şirindi. "Bütün o söylediklerimden sonra bunu biraz garip mi buldunuz? Aslında Blunt'ın vurulması gerekiyor. İnsanlık uğruna lazım bu. Bunu kişisel açıdan söylemiyorum. Neticede Blunt hiç de kötü bir insan sayılmaz, işte ben böyle düşünüyorum. Ama birinin ona ateş ettiğini görünce dayanamayıp işe burnumu soktum, işte bu da insan denilen hayvanın ne kadar mantıksız olduğunu gösteriyor. Ne çılgınca iş değil mi?"

"Teoriyle bunun uygulanması arasında büyük fark vardır." "Bir bakıma öyle."

Yatağın kenarına ilişmiş olan Hovvard ayağa kalktı. Sanki sır verecekmiş gibi rahat bir tavırla gülümsü-yordu. "Gelip bunu size açıklamamın doğru olacağını düşündüm."

Dışarı çıkarak kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Bayan Olivera kesin bir tavırla fakat biraz da ters bir sesle, duyguları açıklamasında amansızca bir şeyler vardı. Hercule "Tanrım beni kötülerden kurtar," diye ilahi söylüyordu. Bu Poirot, kadının 'kötü'den kasdinin pek yakınındaki Hovvard Raikes olduğu sonucuna vardı.

Belçikalı, evsahibi ve ailesiyle birlikte sabahleyin köy kilisesine gitmişti.

Hovvard Raikes hafif alaycı bir tavırla, "Demek siz daima kiliseye gidiyorsunuz, Bay Blunt?" demişti.

Alistair de vuzuhsuz bir şekilde köyde kendisinden bunu beklediklerini, rahibi düşkırıklığına uğratamayacağını söylemişti, ingilizlere özgü bu düşünce genç adamı sadece şaşırtmış, Hercule Poirot'nun ise bıyık altından gülmesine sebep olmuştu.

Bayan Olivera ise diplomatça davranarak, Blunt'la birlikte kiliseye gitmeye karar vermiş, kızına da aynı şeyi yapmasını önermişti.

Korodaki çocuklar tiz seslerle bağırdılar. "Bir yılan gibi dillerini sivrilttiler. Dudaklarının altında engerek zehiri var."

Tenorlar ve baslar, heyecanla şu istekte bulundular. "Tanrım beni Allahsızlardan koru. Hayatımı altüst etmeye yeltenen kötülere karşı beni savun."

Hercule Poirot da titrek bariton sesiyle çekine çekine işe karıştı. "Kibirliler bana tuzak kurdular. İplerden yapılmış bir ağ. Evet, yoluma tuzak kurdular..."

Belçikalının ağzı bir karış açık kaldı.

Poirot her şeyi açıkça görüyordu artık. Düşmek üzere olduğu tuzağı fark etmişti.

Sinsice hazırlanmış bir tuzak... İpierden örülmüş bir ağ... Ayağının tam dibinde bir çukur vardı. Düşmesi için dikkatle kazılmıştı bu.

Hercule Poirot ağzı bir karış açık, gözleri ilerde bir noktaya dikili öyle duruyordu. Cemaat elbiselerini hışırdatarak otururken o hâlâ ayaktaydı. Sonunda Jane Olivera kolunu çekiştirerek, sert sert, "Otursanıza," diye mırıldandı.

Poirot yerine çöktü.

Beyaz sakallı, yaşlı bir rahip, "On beşinci bölüm..." diye açıkladı.

Ama Poirot onun sözlerini duymadı bile.

İyice sersemlemişti. Daha doğrusu gözleri kamaşmış gibiydi. Ayrı ayrı olaylar fırıldak gibi çılgınca dönüyor ve sonra uygun yerlerine

oturuveriyorlardı.

Kaleidoskop gibi bir şeydi bu. Ayakkabı tokaları, büyükçe çoraplar, ezilmiş bir yüz, uşak Alfred'in kitap konusundaki zevki, Bay Amberiotis'in faaliyetleri ve Bay Morley'in oynadığı rol... Bütün bunlar topaç gibi dönüyor, sonra belirli bir şekli tamamlıyorlardı.

Hercule Poirot ilk defa olaya doğru açıdan bakıyordu.

"Çünkü isyan büyücülük gibi günahtır; inatçılık ise puta tapmak ve adeletsizlik gibidir. Çünkü sen Tanrı'nın kelamını reddettin. O da senin krallığını reddediyor." Yaşlı rahip titrek bir sesle ekledi. "Birinci ders burada bitiyor."

Hercule Poirot dua etmek için uykuda gibi ayağa kalktı.

ON ÜÇ, ON DÖRT, KIZLAR FLÖRT EDİVOR

I

"Siz Mösyö Reilly değil misiniz?"

Dirseğinin dibinde biri böyle konuşunca genç İrlandalı irkilerek döndü.

Seyahat acentasında kontuarın önünde biri yanına sokulmuştu. Yumurta biçimi kafalı, pos bıyıklı ufak tefek bir adam.

"Herhalde beni hatırlamadınız?"

"Kendinize karşı haksızlık ediyorsunuz, Mösyö Poirot. Siz kolay kolay unutulabilinecek bir insan değilsiniz." Reilly kontuarın arkasında bekleyen memura döndü.

Poirot mırıldandı. "Tatil için dışarıya mı gidiyorsunuz?"

"Benimki tatil değil... Ya siz, Mösyö Poirot? Artık bu memleketten ayrılmaya karar vermediğinizi umarım."

Hercule Poirot, "Bazen," diye cevap verdi. "Kısa bir süre için vatanıma gidiyorum... Belçika'ya."

Reilly, "Ben daha uzaklara gidiyorum," dedi. "Ben Amerika-yı seçtim." Ekledi.

"Bir daha döneceğimi de sanmıyorum."

"İşte buna üzüldüm, Bay Reilly. Demek muayenehaneyi de bırakıyorsunuz?"

"Muayenehanenin beni bıraktığını söyleseydiniz, bu daha doğru olurdu."

"Sahi mi? İşte bu çok acı."

"Benim buna aldırdığım yok. Geride ödemeden bıraktığım borçları düşündükçe mutluluk duyacağım." Neşeli bir tavırla güldü. "Açıkçası ben para derdi yüzünden kendisini vuracak inşalardan değilim. Bence her şeyi geride bırakarak hayata yeniden başlamak daha doğru olur. İyi bir mesleğim var. Bunda usta olduğumu da söylemeliyim."

Poirot mırıldandı. "Geçenlerde Miss Morley'i gördüm."

"Bu size zevk verdi mi? Hiç sanmıyorum. Ondan daha ekşi suratlı bir kadın olamaz. Ekseri, 'Bu kadın sarhoş olsaydı nasıl bir hal alırdı acaba?' diye düşünürdüm. Ama bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Poirot, "Resmi soruşturmada ortağınız konusunda verilen kararı beğendiniz mi?"

dedi.

Reilly bağırdı. "Katiyen!"

"Bay Morley'in ilaç dozunda hata yapmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Reilly, "Eğer Morley," diye cevap verdi. "Amberiotis'e söyledikleri dozda iğne yaptıysa, zavallı o zaman ya iyice sarhoştu ya da adamı öldürmeye karar vermişti. Ve ben Morley'in içtiğini hiçbir zaman görmedim."

"O halde bu dozun isteyerek verildiğini düşünüyorsunuz."

"Bunu söylemek istemem. Çok ağır bir suçlama olur bu. Açıkçası buna inanmıyorum."

"Bu olayın bir izahı olmalı."

"Orası öyle... Ama bunun ne olduğunu henüz bulabilmiş değilim."

"Bay Morley'i en son ne zaman görmüştünüz?"

"Durun bakayım.. Bu kadar uzun süre sonra tam sorulacak soruyu buldunuz. Bir gece önce sanıyorum... Yediye çeyrek kala."

"Yani onu cinayet günü görmediniz mi?"

Reilly başını salladı. "Görmedim ya."

Poirot ısrar etti. "Emin misiniz?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Fakat hatırladığım kadarı..."

"Mesela siz cinayet günü saat on biri otuz beş geçe, Bay Morley'in yanında bir hastası varken onun odasına gitmediniz mi?"

"Ah, çok haklısınız. Hakikaten gittim. Ismarlayacağım bazı aletlerle ilgili teknik bir şey soracaktım ona. Bana bunun için telefon etmişlerdi. Ama orada sadece bir dakika kaldım. Onun için Morley'in yanına gittiğimi unuttum. O sırada içerde bir hasta vardı."

Poirot başını salladı. "Size daima sormak istediğim bir soru daha vardı.

Hastanız Bay Raikes, randevu saatini beklemeyerek, çıkıp gitmişti. O yarım saatlik boş zamanınızda ne yaptınız?"

"Boş vakit bulduğum zaman yaptığım şeyi. Bardağa içki doldurdum. Söylediğim gibi o sırada beni telefonla aradılar. Ve sonra yukarı koşarak bir dakika Morley'le konuştum."

Poirot, "Bay Barnes çıktıktan sonra, yarımla bir arası hiç hastanız yokmuş,"

dedi. "Sahi o ne zaman çıktı?" "Ah! Yarımda."

"Siz ondan sonra ne yaptınız?" "Aynı şeyi. Bardağıma içki doldurdum yine." "Ve tekrar yukarı çıkıp Morley'i mi gördünüz." Bay Reilly güldü. "Yani yukarı çıkarak onu vurup vurmadığımı mı soruyorsunuz? Size uzun bir süre önce Morley'i vurmadığımı söylemiştim. Ama tabii bu sözümü destekleyecek hiç kimse yok."

Poirot, "Orta hizmetçisi Agnes hakkındaki fikriniz nedir?" diye sordu.

Reilly ona hayretle baktı. "İşte bu pek acayip bir soru."

"Ama bunun cevabını bilmek isterim."

"O halde söyleyeyim. Onun hakkında hiçbir şey düşünmedim, Georgina hizmetçileri sıkı bir kontrolden geçirirdi. Bunda da haklıydı. Kız bir defa olsun yüzüme bakmadı. Bundan da pek zevksiz olduğu anlaşılıyordu."

Poirot mırıldandı. "Bana o kız bir şeyler biliyormuş gibi geliyor." Merakla da Reilly'e bakıyordu.

Genç adam gülerek başını salladı. "Bunu bana sormayın. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Onun için de size yardım edemeyeceğim." Önüne konulmuş olan biletleri toplayarak aldı. Gülerek Poirot'yu selamladıktan sonra acentadan dışarı çıktı.

Poirot düşkırıklığına uğrayan memura Kuzey Baş şehirlerine yapılacak seyahat konusunda henüz kararını vermemiş olduğunu açıkladı.

II

Poirot tekrar Hampstead'e gitti. Miss Sainsbury-Seale'in ahbabı Bayan Adams onu görünce galiba biraz şaşırdı. Scotland Yard başmüfettişi bir bakıma Poirot'ya kefildi ama kadın yine de Belçikalıya 'ufacık tefecik acayip bir yabancı'

gözüyle bakıyordu. Poirot'nun iddialarını da ciddiye almamıştı. Fakat konuşmaya razıydı Bayan Adams. Tabii polisin Miss Sainsbury-Seale'in cesedi bulunan Bayan Chapman'ı öldürmüş olabileceğinden şüphelendiğinden de haberi yoktu.

"Fakat Mabelie'in bu şekilde ortadan kaybolması pek garip bir şey. Mösyö Poirot, ben onun hafızasını kaybetmiş olduğundan eminim."

Belçikalı, "Bu da mümkün," diye cevap verdi. "Ben böyle olaylarla çok karşılaştım."

"Evet... Ben de kuzinlerimden birinin bir arkadaşını hatırlıyorum. Zavallı kadının bir sürü derdi vardı. Hasta annesine de bakıyordu. Sonunda bu hafıza kaybına sebep oldu. Buna 'amnezi' diyorlar sanırım."

Poirot, "Evet," dedi. "Teknik terim bu galiba." Bir an durdu. Sonra da, "Miss Sainsbury-Seale'in Bayan Albert Chapman adında birinden söz ettiğini hiç duydunuz mu?" diye sordu.

"Hayır... Mabelie'in böyle birinden söz ettiğini hiç hatırlamıyorum. Ama herhalde o da bana her ahbabının adını söyleyecek değildi. Bu Bayan Chapman denilen kadın kim? Polis onu kimin öldürdüğünü biliyor mu?"

"O olay hâlâ esrarını koruyor, madam." Poirot anlamlı anlamlı başını salladı.

"Acaba Dişçi Bay Morley'i Miss Sains-bury-Seale'e tavsiye eden bu Bayan Chapman mıydı? Yoksa Morley'i siz mi salık verdiniz."

Bayan Adams, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben aslında Har-ley Sokağı'nda Bay French adında bir dişçiye gidiyorum. Mabel-le bana bir dişçi sorsaydı herhalde ona Bay French'in adını verirdim."

Poirot, "O halde," diye mırıldandı. "Miss Sainsbury-Seale'e Morley'e gitmesini tavsiye eden Bayan Chapman'dı..."

Bayan Adams, "Herhalde öyle olacak," dedi. "Dişçidekiler bunu bilmiyorlar mı?"

Poirot, Miss Nevill'e bunu sormuştu bile. Fakat sekreter bu meseleyi bilmiyordu.

Veya hatırlayamamıştı. Kız, Bayan Chapman'ı hatırlıyorum..." demişti. "Ama açıkçası onun Miss Sains-bury-Seale'den söz ettiğini hiç sanmıyorum... Bu pek garip bir isim. Bayan Chapman kadından söz etseydi, bu ad muhakkak aklımda kalırdı."

Poirot, Bayan Adams'a sorular sormaya devam etti. "Siz Miss Sainsbury-Seale'le ilk defa Hindistan'da tanıştınız sanırım."

"Evet."

"Miss Sainsbury-Seale Hindistan'dayken Bay Alistair Blunt'la veya onun karısıyla tanışmış mıydı? Bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Ah, Mabelie'in onlarla tanıştığını hiç sanmıyorum. Sözünü ettiğiniz o ünlü banker değil mi? Evet, Bay Blunt'la karısı yıllar önce Hindistan'a geldiler ve genel valinin konağında kaldılar. Ama Mabelie'in onlarla karşılaştığını sanmıyorum. Böyle bir şey

olsaydı bundan kesinlikle söz ederdi. Veya onlar hakkında bir şeyler söylerdi."

Bayan Adams hafifçe gülümsedi. "Korkarım insan ekseri önemli kimselerden söz ediyor. Hepimiz de bir bakıma çok züppeyiz."

"Miss Sainsbury-Seale, Blunt'lardan hiç söz etmedi mi? Özellikle Bayan Rebecca Blunt'tan?"

"Hayır, hiçbir zaman."

"Eğer Miss Sainsbury-Seale, Bay Blunt'ın samimi arkadaşı olsaydı siz bunu muhakkak bilirdiniz. Öyle değil mi?"

"Ah, tabii. Mabelle'in öyle kimseleri tanıdığını pek sanmıyorum. Onun arkadaşları alelade kimselerdi... Bizim gibi yani."

Poirot nezaketle, "Aman rica ederim, madam," dedi.

Bayan Adams, Miss Sainsbury-Seale'den söz etmeye devam etti. Fakat sanki Miss Sainsbury-Seale yeni ölmüş gibi bir tavırla konuşuyordu. Mabelle'in bütün iyiliklerini, şefkatini, yorulup bıkmadan hayır kurumlarında çalışmasını, heyecanını ve hevesini hatırlıyordu.

Poirot ise kadını dikkatle dinlemekteydi. Japp'ın da dediği gibi Mabelle Sainsbury-Seale gerçekten iyi bir insandı. Kalkü-ta'da yaşamış, hitabet dersleri vermiş ve hayır işlerinde çalışmıştı. Saygı değer, iyi niyetli, belki biraz titiz ve aptalca bir kadındı. Ama aynı zamanda altın gibi de bir kalbi vardı.

Bayan Adams durmadan anlatıyordu. "Her konuda o kadar hevesli ve heyecanlıydı ki, Mösyö Poirot. İnsanların çok tembel ve uyuşuk olduklarını, yerlerinden zor kımıldadıklarını düşünüyordu. Sonra herkesten bağış toplamak çok güçtü. Bu iş

hayatın pahalılaşması ve vergilerin artması yüzünden her yıl daha da zor bir hal alıyordu. Mabelle bir keresinde bana, 'İnsan paranın ne kadar işe yaradığını gitgide daha iyi anlıyor,' dediydi. 'Parayla insan ne çok iyilik edebilir...

Bunu düşündükçe deli oluyorum. Hani neredeyse para uğruna cinayet bile işleyeceğim.' Bu da

Mabelle'in insanlara yardım etmeye ne kadar düşkün olduğunu göstermiyor mu, Mösyö Poirot?"

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Demek Miss Sainsbury-Seale böyle söyledi?" Sonra da kayıtsızca sordu. "Ne zaman oldu bu konuşma."

"Üç ay kadar önce..."

Poirot evden ayrılarak sokakta ilerlerken son derecede düşünceliydi.

Mabelle Sainsbury-Seale'in karakterini inceliyordu.

"İyi bir kadınmış o... Müşfik ve hevesli... Dürüst ve saygıdeğer... Yani Bay Barnes'in katilin aralarında olduğunu söylediği o guruptan... Miss Sainsbury-Seale, Hindistan'dan gelirken Bay Amberiotis'le aynı gemide yolculuk yapmış.

Ayrıca onun adamla Savoy Oteli'nde öğle yemeği yediği de sanılıyor... Miss Sainsbury-Seale Alistair Blunt'la da karşılaşmış ve adama karısının ahbabı olduğunu söylemiş. Mabelle, iki defa da Bayan Chapman'ın apartmanına gitmiş...

Daha sonra orada bir ölü bulundu. Cesedin arkasında Mabelle Sainbury-Smith'in elbisesi vardı. Çantası da, ölünün kimliğinin rahatlıkla tesbiti için oraya bırakılmıştı. Evet, pek uygun bir rastlantıydı bu!.. Mabelle Sainsbury-Seale, polisle konuştuktan sonra da birdenbire Glen-govvrie Court Oteli'nden ayrıldı...

"Şimdi... benim doğru olduğuna inandığım teori bütün bu olayları içine alıyor mu? Bunları izah edebiliyor mu?"

Poirot, "Evet," dedi. "İçine alıyor ve izah ediyor..."

III

Poirot böyle düşüne düşüne yürüyerek Regent Park'a vardı. Taksiye binerek eve gitmeden önce parkı yürüyerek geçme-

ye karar verdi. Belçikalı, şık rugan ayakkabılarının ayaklarını ne zaman sıkmaya başlayacaklarını dakikası dakikasına bilirdi.

Güzel bir yaz günüydü. Poirot hoşgörüyle flörtçü dadılarla onların sevgililerine baktı. Kızlar kıkır kıkır gülüyor, gezmeye çıkardıkları tombul çocuklar ise dadılarının dalgınlıklarından faydalanarak yaramazlık ediyorlardı.

Köpekler havlayarak koşuyordu.

Küçük oğlan çocuklar havuzda yelkenlilerini yüzdürüyorlardı.

Ve her ağacın altında çiftler, birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı...

Bu sahneden hoş bir şekilde etkilenen Hercule Poirot, "Ah, gençlik, gençlik,"

diye mırıldandı.

Bu küçük Londra'lı kızlar havalıydılar. Eski püskü, veya gösterişli elbiselerini taşımasını iyi biliyorlardı.

Ama ne yazık ki vücutları pek de güzel sayılmazdı. Eskiden hayranların gözlerini parlatan o şehvetli hatlar ve kıvrımlar neredeydi?

Hercule Poirot da öyle bir kadını hatırlıyordu... Bir tek kadını... Ne şahane bir yaratıktı o... Bir Cennet Kuşu... Bir Venüs...

Şimdiki bu güzel kızların arasında Kontes Vera Rossakof'la boy ölçüşebilecek kimse var mı? Tam anlamıyla bir Rus asiliydi. Hem de parmaklarının ucuna kadar.

Poirot ayrıca kadının usta bir hırsız olduğunu da hatırlıyordu... Bu alanda doğuştan büyük yeteneği olan bir kadın.

Poirot içini çekerek hayallerini süsleyen o gösterişli kadını aklından çıkarmaya çalıştı.

Sonra da, Regent Park'ının ağaçları altında flört etmekten hoşlanan dadılarla genç hizmetçi kızlar değil, diye düşündü. Şuradaki elbise Schiaparelli'nin bir eseri... Şu ağacın altında oturuyor. Genç adam da ona iyice sokulmuş... Büyük bir heyecanla yalvarıyor... Kızın hemen razı olmaması gerek... Genç kızın bu-

nu bildiğini, anladığını umarım... Avın verdiği heyecan mümkün olduğu kadar uzatılmalı..."

Poirot şefkatle genç çifti süzerken birdenbire bu iki insanın tanıdık olduklarını fark etti.

Demek Jane Olivera, Amerikalı genç sevgilisiyle buluşmak için Regent's Park'a gelmişti?

Poirot'nun yüzünde kederli ve haşin bir ifade belirdi.

Kısa bir tereddütten sonra çim alanı aşarak genç çifte doğru gitti. Mübalağalı bir hareketle şapkasını çıkardı. "Bonjuar, bonjuar!"

Galiba Jane Olivera onu gördüğüne biraz sevinmişti.

Diğer taraftan.Hovvard Rnikes'in konuşmalarının bu şekilde kesilmesine fena halde sinirlenmiş olduğu anlaşılıyordu. Öfkeyle, "Yine mi siz?" diye homurdandı.

Jane, "Günaydın," Mösyö Poirot," dedi. "En beklenmedik anda insanın karşısına çıkıyorsunuz. Öyle değil mi?"

Raikes hâlâ soğuk soğuk Poirot'yıı süzüyordu. "Hangi taşın altını kaldırırsak sizi görüyoruz."

Poirot endişeyle sordu. "Sizi rahatsız etmiyorum ya?"

Jane Olivera nezaketle, "Ne münasebet," dedi.

Hovvard Raikes hiçbir şey söylemedi.

Poirot gülümsedi. "Seçtiğfrriz yer gerçekten çok güzel."

Bay Raikes, "İdi," dedi. "Pek güzel idi."

Jane bağırdı. "Sus, Hovvard. Senin biraz terbiyeli olman lazım."

Hovvard Raikes burun kıvırdı. "Terbiyenin ne faydası var?"

Jane, "Bunun insana çok yardımının dokunduğunu sen de öğreneceksin," diye cevap verdi. "Aslında ben de terbiyeli sayılmam. Ama bu benim için önemli değil. Çünkü zenginim, oldukça güzel sayılırım ve bir sürü önemli ahbabım var. Son zamanlarda reklamlarda sık sık sözü geçen o kusurlardan hiçbiri de

bende yok. Onun için de terbiyesizliğim büyük bir noksanlık sayılmaz."

Raikes, "Benim gevezelik edecek vaktim yok, Jane," dedi. "En iyisi ben gideyim."

Ayağa kalkarak, soğuk bir tavırla Po-irot'ya selam verdi. Sonra da hızla uzaklaştı.

Jane Olivera elini çenesine dayayarak genç adamın arkasından baktı.

Poirot içini çekti. "Ne yazık ki o atasözü doğru. İnsan flört ederken iki kişi yetiyor. Üçüncü bir kimse ise fazlalık oluyor."

Jane, "Flört?" dedi. "Ne laf!"

"Evet, ama bu doğru kelime değil mi? Genç bir adamın bir kıza evlenme teklif etmeden önce ona ilgi göstermesi, onunla meşgul olması demek değil mi bu? 'Flört eden bir çift' demezler mi?"

"Ahbaplarınızın pek komik sözler söyledikleri anlaşılıyor."

Hercule Poirot usulca, şarkı söyler gibi, "On üç, on dört, kızlar flört ediyor..." diye tekrarladı.

Jane sert bir sesle bağırdı... Evet... Ben de o kalabalıkta bir kişiyim herhalde?..." Birdenbire Poirot'ya döndü. "Sizden özür dilemek istiyordum. Geçen gün bir hata yaptım. Dayıma bilhassa sokulduğunuzu, Exsham'a da Hovvard'ı gözetlemek için geldiğinizi sanıyordum. Ama daha sonra Alistair dayı sizi kendisinin ısrarla davet ettiğini söyledi. Sizden o kayıp kadın konusunu kesinlikle halletmenizi istediğini açıkladı. Şu Miss Sainsbury-Seale konusunu..."

"Evet, öyle."

"O akşam size söylediklerimden ötürü çok utanıyorum. Ama görünüşte insanda bu izlenimi bırakıyordunuz. Yani... sanki Ho-vvard'ın peşine takılmışsınız ve ikimiz birden gözetliyormuşsu-nuz gibi..."

"Öyle de olsa, matmazel... Ben Bay Raikes'in dayınızın hayatını kurtardığına da tanık oldum. O, katilin üzerine atıldı ve onun tekrar ateş etmesine de engel oldu."

"Bazı şeyleri çok garip bir şekilde söylüyorsunuz, Mösyö Poirot. Ciddi misiniz, değil misiniz, bunu hiçbir zaman anlayamıyorum."

Poirot, "Şu anda çok ciddiyim, Miss Olivera," dedi.

"Neden bana öyle bakıyorsunuz?" Jane'in sesi hafifçe titremeye başlamıştı.

"Sanki... sanki... bana çok acıyormuşsunuz gibi bir haliniz var."

"Matmazel, belki de pek yakında yapmak zorunda kalacağım şeyler için üzülüyorum..."

"Eğer öyleyse... Onları yapmayın, olsun bitsin!"

"Ne yazık ki buna mecburum, matmazel."

Genç kız, bir süre Belçikalıyı süzdü. Sonra da, "Siz..." dedi. "Siz... o kadını buldunuz mu?"

Poirot, "Şöyle diyelim," diye cevap verdi. "Ben kadının nerede olduğunu biliyorum."

"Ölmüş mü?"

"Öyle bir şey söyledim mi?"

"O halde hayatta?"

"Böyle bir şey de söylemedim."

Jane Belçikalıya öfkeyle baktı. "Kadın ya sağ ya da ölü," diye bağırdı.

"İkisinden biri olması lazım geldi mi?"

"Aslında bu konu bu kadar basit değil."

"Bana kalırsa siz konuları zorlaştırmaktan ayrı bir zevk alıyorsunuz."

Hercule Poirot, "Evet," diye itiraf etti. "Benim hakkımda böyle söyledikleri olmuştur."

Jane titredi. "Ne acayip değil mi?... Pek güzel, sıcak bir gün bu. Ama nedense birdenbire her tarafım buz gibi kesildi."

"Belki biraz yürüseniz daha iyi olur, matmazel..."

Jane ayağa kalktı. Bir an kararsız bir tavırla durdu. Sonra da birdenbire,

"Hovvard kendisiyle evlenmemi istiyor," dedi. "He-

men. Hiç kimseye haber vermeden. Bana çok zayıf bir insan olduğumu... bu işi ancak bu şekilde başarabileceğimi söylüyor..." Durakladı. Sonra eliyle Poirot'un kolunu yakaladı. Parmakları şaşılacak kadar güçlüydü. "Ne yapmalıyım, Mösyö Poirot?"

"Neden benim fikrimi soruyorsunuz? Size daha yakın olan kimseler var..."

"Annem mi?... O bu evlenmenin sözünün bile edilmesini istemez. Avaz avaz bağırarak, evi başımıza geçirir... Alistair dayı? O fazla ihtiyatlı ve ukala.

'Daha bol bol vaktim var, yavrum,' der. 'Her şeyden önce emin olman gerekir...

Senin sevgilin olan o genç adam da biraz garip... Onun için acele etmesen daha doğru olur..."

Poirot, "Arkadaşlarınız..." diyecek oldu.

"Benim hiç arkadaşım yok ki. Evet, aptallardan meydana gelmiş bir gurupla dolaşıyorum. Onlarla içki içip dansa gidiyorum.... Yavan, tatsız şakalar yapıyorum... Şimdiye kadar tanıdığım, beğendiğim tek insan Hovvard."

"Fakat... yine de... ne yapacağınızı neden bana soruyorsunuz, Miss Olivera?"

Jane, "Çünkü," dedi. "Yüzünüzde pek tuhaf bir ifade var. Sanki bir şeye çok üzülüyormuşsunuz gibi... Sanki... bir şeyler olacağını biliyorsunuz... ve bana acıyorsunuz..." Durdu. Sonra da, "E?" diye bağırdı. "Ne diyorsunuz?"

Hercule Poirot ağır ağır başını salladı.

IV

Poirot evine varınca, uşağı George, "Başmüfettiş Japp sizi bekliyor, efendim,"

dedi.

Belçikalı odaya girerken, Japp mahcup bir tavırla gülümsedi. "İşte ben yine karşınızdayım, dostum. Siz gerçekten fevkala-

desiniz. Bu işleri nasıl başarıyorsunuz? Bütün o fikirleri nasıl buluyorsunuz?"

demeye geldim."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?... A, pardon! Bir şey içer misiniz? Bir şurup?

Veya viski?"

"Viski bana yeter de artar bile."

Japp birkaç dakika sonra viski bardağını kaldırarak, "Daima haklı olan Hercule Poirot'nun şerefine içiyorum," diye mırıldandı.

"Hayır, hayır, mon ami."

"Gayet güzel bir intihar olayıyla karşılaşmıştık. H.P. bunun cinayet olduğunu söyledi... Olayın bir cinayet olmasını istiyordu... Allah kahretsin! Sonunda bunun cinayet olduğu ortaya çıktı."

"Ah? Demek sonunda benim fikrime geldiniz?"

"Hiç kimse benim inatçı olduğumu söyleyemez. Delilleri gör-memezlikten de gelemem. Ama için kötüsü daha önce elimizde hiçbir delil yoktu."

"Şimdi var mı?"

"Evet... Onun için sizden özür dilemeye geldim... Delilleri de gümüş bir tepsj içersinde size takdim edeceğim."

"Sevgili Japp, nefesimi tuttum bekliyorum."

"Pekâlâ... "Dinleyin öyleyse... Frank Carter'in cumartesi günü Blunt'ı vurmaya kalkıştığı tabanca, Morley'i öldüren silahın eşi."

Poirot, başmüfettişe hayretle bakakaldı. "Fakat bu çok garip!"

"Evet... Bu Frank Carter'ın durumunu çok kötüleştiriyor."

"Ama bu delil yine de kesin sayılmaz."

"Hayır. Fakat bu intihar kararını yeniden gözden geçirmemiz için yeterli.

Yabancı bir memleketin malı onlar. Kolay kolay rastlanılan tabancalardan da değil."

Hercule Poirot hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. Kaşları birer hilal halini almıştı.

Nihayet, "Frank Carter mi?" dedi. "Hayır bu imkânsız!"

Japp öfkeyle derin bir nefes aldı. "Neniz var, Poirot? Önce Morley'in öldürüldüğünü, olayın bir intihar olamayacağını söylediniz. Şimdi kalkıp size geldim. Sizinle aynı fikirde olduğumu açıklıyorum. Ama siz ağzınızda bir şeyler geveliyor ve durumu da beğenmiyorsunuz."

"Morley'i Frank Carter'ın öldürmüş olduğuna inanıyor musunuz?"

"Her şey uyuyor. Carter, Morley'e düşmandı. Bunu başından beri biliyorduk zaten.

O sabah Queen Charlotte Sokağı'nda-ki eve geldi. Sonradan da sevgilisine işe girdiğini müjdelemek için uğramış olduğurtu iddia etti. Ama artık Carter'ın o sırada bir işi olmadığını biliyoruz. Carter işe o gün daha sonra girmiş. Bunu şimdi itiraf ediyor. İşte bu... bir numaralı yalan. Carter, on ikiyi yirmi beş

geceden itibaren nerede olduğunu söyleyemiyor. Güya Marylebone yolunda yürüyormuş. İlk ispat edebildiği şey biri beş geçe bir meyhanede içki içmiş

olması. Barmen onun berbat halde olduğunu da söylüyor. Yüzü bembeyazmış, elleri titriyormuş." Hercule Poirot içini çekerek başını salladı. "Bu benim fikirlerime uymuyor," diye mırıldandı.

"Neymiş sizin şu fikirleriniz?"

"Anlattıklarınız beni çok sarstı. Çünkü eğer siz haklıysa-nız..."

Kapı usulca açıldı. George saygılı bir tavırla, "Affedersiniz, efendim," dedi.

"Fakat..."

Uşak daha fazla bir şey söyleyemedi. Miss Glady Nevili onu bir kenara iterek telaşla odaya daldı. Ağlıyordu.

"Ah, Mösyö Poirot..."

Japp telaşla bağırdı. "Şey... Ben gideyim." Adeta koşarcasına çıktı.

Gladys Nevili başmüfettişin arkasından kinle baktı. "İşte o adam... Scotland Yard'ın o iğrenç müfettişi... Zavallı Frank aleyhindeki delilleri o uydurdu."

"Rica ederim, rica ederim, sakin olun."

"Ama müfettiş gerçekten kötülük yaptı. Önce Frank'ın Bay Blunt denilen o adamı vurmaya kalktığını iddia ettiler. Sonra bu da yetmedi. Şimdi de Frank'ı zavallı Bay Morley'i öldürmekle suçluyorlar."

Hercule Poirot öksürdü. "Bay Blunt'a ateş edildiği zaman ben de oradaydım...

Exsham'da yani."

Glady Nevili şaşkın şaşkın mırıldandı. "Frank öyle... öyle çocukça bir şey yaptıysa bile... Frank aslında 'İmparatorluk Gömlekleri'nden... Ellerinde bayraklarla yürüyorlar... Acayip bir selamları da var... Tabii Bay Blunt'ın karısı da adı kötüye çıkmış bir Yahudi kadınıymış sanırım... Bu zavallı

gençleri etkileyip onları heyecanlandırıyorlar... Frank gibi zararsız gençleri... Tabii onlar da, kahramanca bir şey yaptıklarını sanıyorlar..."

Poirot sordu. "Frank Carter'ın savunması bu mu?"

"Ah, hayır, hayır! Frank hiçbir şey yapmadığına, tabancayı da daha önce görmediğine yemin ediyor... Tabii kendisiyle konuşamadım... Buna izin vermediler... Ama Frank bir avukat tuttu... Adam da bana onun anlattıklarını tekrarladı. Frank, kendisini tuzağa düşürdüklerini söylüyor."

Poirot, "Avukatı Frank Carter'in daha akla yakın bir hikâye bulmasını istiyor, herhalde," dedi.

"Avukatlar insana çok zorluk çıkarıyorlar. Hiçbir şeyi açık açık söylemiyorlar.

Ama beni endişelendiren Frank'ı cinayetle suçlamaları. Ah, Mösyö Poirot, Frank'ın Bay Morley'i öldürmediğinden eminim. Kesinlikle... Frank'ın onu öldürmesi için bir sebep yoktu ki."

Poirot sordu. "O sabah dişçiye uğradığı zaman henüz bir işi olmadığını söylüyorlar. Bu doğru mu?"

"Mösyö Poirot, bu o kadar önemli mi yani? İşe sabah girmiş ya da akşam, bu neyi ifade eder ki."

Poirot, "Ama," dedi. "Frank Carter önce size şansının döndüğünü ve işe girdiğini haber vermek için dişçiye uğradığını iddia etmiştir. Artık aslında şansının dönmediği anlaşılıyor. O halde Carter dişçiye neden uğradı?"

"Açıkçası, Mösyö Poirot, zavallıcığın ümidi kırılmış, keyfi kaçmıştı. Size doğrusunu söyleyeyim... Galiba o biraz da içmişti. Zavallı Frank, içkiye pek dayanamaz. O sabahki içki sinirlerini büsbütün bozmuş ve... ve onun aksileşmesine sebep olmuş. Frank kavga etmeye karar vererek, kalkıp

Queen Charlotte So-kağı'ndaki eve gitmiş. Niyeti Bay Morley'den hesap sormakmış.

Anlayacağınız Frank çok hassastır. Bay Morley'in kendisini kötülemesi de onu çok sarsıyordu. Kendi tabiriyle 'Bay Morley'in beni zehirlemesine'de kızıyordu."

"Bu yüzden tam çalışma saatleri sırasında bir olay çıkarmaya karar vermiş, öyle mi?"

"Şey... Evet... Frank böyle düşünmüş sanırım. Tabii kötü bir şey bu... Frank böyle düşünmemeliydi."

Poirot karşısındaki gözleri yaşlı, genç sarışına baktı. "Frank Carter'ın tabancası olduğunu biliyor muydunuz? Daha doğrusu bir çift tabancası?"

"Ah, hayır, Mösyö Poirot. Böyle bir şeyden haberim olmadığına yemin ederim.

Ayrıca bu iddianın da doğru olmadığından da eminim."

Poirot başını hayretle, ağır ağır salladı.

"Ah, Mösyö Poirot, ne olur bize yardım edin! Bizim tarafımızdan olduğunuzu bildiğim takdirde..."

Poirot, "Ben taraf tutmam," dedi. "Ben sadece gerçekten yanayım!"

- 150-

Poirot, kızı başından savdıktan sonra Scotland Yard'ı aradı. Japp henüz dönmemişti. Fakat Komiser Beddoes, nezaketle Belçikalının istediği bütün bilgiyi verdi.

Polis, Frank Carter'ın Exsham'daki saldırıdan önce o tabancaya sahip olduğunu gösterecek bir delil bulamamıştı henüz.

Poirot düşünceli bir tavırla telefonu kapattı. Carter'in lehinde bir noktaydı bu. Ama bundan başkası da yoktu.

Belçikalı, Beddoes'den başka şeyler de öğrenmişti. Frank Carter, Exsham'a bahçıvan olarak girmesi konusunda yine o 'Gizli Servis' hikâyesinde ısrar etmişti. Kendisine önceden para ve bahçıvanlık konusunda başarılı olduğuna dair tavsiye mektubu verilmiş ve gidip Exsham'daki bahçıvanbaşıyia konuşması söylenmişti.

Ona diğer bahçıvanların konuşmalarını dinlemesi, 'kızıl' eylemlileri ayırt etmesi ve kendisinin de böyle düşünceleri olduğunu açıklaması konusunda talimat verilmişti. Frank Carter'la bir kadın konuşmuş, genç adama bu emirleri de yine o vermişti. Kadın 'O..H.56' olarak tanındığını, onu güçlü bir komünist düşmanı olarak servise tavsiye ettiklerini açıklamıştı. Kadın, Carter'la loş bir yerde konuşmuştu. Genç adam onu bir daha gördüğü takdirde tanıyacağını da pek sanmıyordu. Kızıl saçlı, fazla makyajlı bir kadınmış.

Poirot mırıldandı. Yine olay casus romanlarını andıran bir yön almaya başlamıştı.

Belçikalı, olayları Bay Bames'la tartışmayı istiyordu.

Son postadan Poirot'yu daha da sarsan bir şey çıktı.

Ucuz bir zarfın üzerine bozuk bir yazıyla kendi adresi yazılmıştı. Mektubun Hertfordshire'den postaya atıldığı anlaşılıyordu.

Poirot zarfı çabucak açarak mektubu okumaya başladı.

"Sayın Bay Poirot,

Sizi rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayacağınızı umarım. Fakat çok endişeliyim ve ne yapacağımı da bilmiyorum. Polisle hiçbir şekilde karşılaşmak istemiyorum. Belki de önceden bildiklerimi anlatmam gerekiyordu. Ama onlar beyefendinin kendisini vurduğunu söylediler. Ben de Miss Nevill'in sevgilisinin başını derde sokmayı istemedim. Açıkçası bu işi onun yapmış olabileceği bir an

bile aklıma gelmedi. Ama şimdi onun çalıştığı köşkün sahibini vurmaya kalkıştığı için tutuklandığını öğrendim. Onun için belki de kaçığın biri. Bu yüzden benim de bildiklerimi anlatmam iyi olacak. Bu yüzden size mektup yazmayı düşündüm.

Neticede siz hanımefendinin ahbabısınız. Geçen gün de bana öyle ısrarla bir şey olup olmadığını da sordunuzdu. Keşke sizinle o zaman konuşsaydım. Ama bütün bunların polisle karşılaşmama sebep olmayacağını umarım. Bu hiç hoşuma gitmez.

Hele annem buna çok sinirlenir. O çok titizdir.

Saygılarımla. Agnes Flecther."

Poirot mırıldandı. "Bunun bir erkekle ilgisi olduğunu sezmiştim... Ama adamı yanlış tahmin etmişim."

ON BEŞ, ON ALTI, KIZLAR MUTFAKTA I

Poirot, Agnes Fletcher'le konuşmasını Hertforshire'da, biraz harap bir çayhanede yaptı. Zira kız hikâyesini Miss Morley'in sert bakışları altında anlatmayı istememişti.

İlk on beş dakika Agnes'in annesinin ne kadar titiz olduğunu dinlemekle geçti.

Agnes'in babası ise bir meyhaneciydi ama başı o zamana kadar hiçbir zaman polisle derde girmemişti. Çünkü kapanma saatine saniyesi saniyesine riayet ederdi. Hakikaten Glaucestershire'da Little Darlingham kasabasında herkes Agnes'in annesiyle babasına büyük saygı gösterirdi. Fletc-her'lerin sekiz çocuğundan hayatta kalan altısı anne ve babalarını hiçbir zaman üzmemişlerdi.

Şimdi Agnes'in başı polisle herhangi bir şekilde belaya girdiği takdirde, annesi de babası da herhalde utançlarından ölürlerdi. Çünkü, anlattığı gibi,

onlar daima başları dimdik dolaşmaya alışmışlardı. Polisle hiçbir zaman bir ilişkileri de olmamıştı.

Bütün bunlar, türlü süslemelerle birkaç defa tekrarlandıktan sonra, Agnes, buluşmalarına sebep olan konuya biraz yaklaştı.

"Miss Morley'e bir şey söylemek istemedim, efendim. Çünkü o zaman bana bunu daha önce neden açıklamadığımı sorabilirdi. Ama biz aşçıyla konuştuk. Bunun üzerimize görev olmadığına karar verdik. Çünkü gazetelerde beyefendinin ilaç konusunda yanlışlık yaptığını ve bu yüzden kendisini vurduğunu açık açık yazıyorlardı.

Tabancanın da beyefendinin elinde olduğunu belirtiyorlardı. Artık bundan daha açığı da olmazdı. Öyle değil mi, efendim?"

"Peki fikrini ne zaman değiştirmeye başladın?" Poirot ısrarla soru sormak istemiyor, kıza cesaret vererek açıklanacağı vaat edilen o meseleyi anlamaya çalışıyordu.

Agnes hemen cevap verdi. "Gazetede Frank Carter'le ilgili haberi görünce. Miss Nevill'in sevgilisiydi o. Frank Carter'ın bahçıvanlık ettiği yerdeki beye ateş

ettiğini okuyunca, 'Galiba bu adam kaçık,' diye düşündüm. Böyle insanlar olduğunu biliyorum. Onlar herkesin kendilerine düşman olduğunu, onlara eziyet ettiklerini düşünüyorlar. Etraflarını düşmanların sarmış olduğunu

sanıyorlar. Sonunda onları evde tutmak tehlikeli oluyor. Bu hastaları tımarhaneye kapatmak gerekiyor. Frank Carter'ın da böyle olabileceğini düşündüm.

Çünkü Bay Morley'i nasıl çekiştirdiğini hatırlıyordum. Bay Morley'in kendisine düşman olduğunu, onu Miss Nevill'den ayırmaya çalıştığını söylüyordu. Ama tabii Miss Nevili, Frank Carter aleyhinde bir tek kelime bile söylenmesine izin vermiyordu. Emma'yla ben de Miss Nevill'in bu bakımdan haklı olduğunu düşünüyorduk. Çünkü Bay Carter hem hoş bir

adamdı, hem de bir 'centilmen'di. Ama tabii ikimiz de onun Bay Morley'e bir şey yapmış olduğunu sanmıyorduk. Sadece bu durumun biraz acayip olduğunu düşünüyorduk."

"Acayip olan nedir?"

"O sabah oldu bu, efendim... Bay Morley'in kendisini vurduğu sabah. Ben, 'Acaba aşağıya koşup, mektupları çabucak ala-bilirmiyim?' diye düşünüyordum. Postacı gelmişti ama o Alfred olacak gerizekâlı daha mektupları yukarıya çıkarmamıştı.

Tabii Bay veya Miss. Morley'e mektup olduğu takdirde bunları koşa koşa getirirdi. Ama Emma'yla bana bir şey varsa, bunları ancak öğleyin yukarı çıkarmak zahmetine katlanırdı.

"İşte bu yüzden sahanlığa giderek, trabzanın üzerinden aşağıya baktım.

Beyefendinin çalışma saatleri sırasında Miss Morley hole çıkmamızı istemezdi.

Fakat ben Alfred'i bir hastayı beyefendiye götürürken yakalayabileceğimi ümid

ediyordum. O geri döndüğü zaman kendisine seslenecektim." Agnes bir an durarak derin derin nefes aldı. "İşte tam o sırada onu gördüm... Frank Carter'ı yani.

Merdivenlerin ortasındaydı o... Yani bizim merdivenlerin... Beyefendinin katının hemen yukarsında. Orada durmuş bekliyor ve aşağıya bakıyordu... Bu durumu pek pek acayip buldum. Bay Carter sanki bir şeyi dikkatle dinliyordu. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Yarıma geliyordu sanırım, efendim. Onu görünce, 'A, işte Frank Carter,' diye düşündüm. 'Halbuki Miss Nevili bugün izin alıp gitti. Bay Carter düşkırıklığına uğrayacak. Acaba aşağıya inip ona bunu haber versem mi?

Alfred denilen ahmağın bunu unutmuş olduğu belli. Yoksa Frank Carter burada Miss NeviH'i beklemezdi.'

Ben öyle kararsızca dururken Bay Carter birdenbire merdivenlerden inerek koridordan beyefendinin muayenehanesine doğru süzüldü. Ben kendi kendime,

'Beyefendi bu işe kızacak,' dedim. 'Acaba kavga mı çıkacak şimdi? Tam o sırada Emma bana seslenerek nerelerde olduğumu sordu. Onun üzerine tekrar yukarı çıktım. Tabii sonradan beyefendinin kendini vurmuş olduğunu duydum. Çok sarsıldığım için diğer her şeyi unuttum. Ama daha sonra, polis müfettişi evden ayrılınca-Emma'ya, 'Bay Carter'ın bu sabah beyefendinin odasına gittiğini onlara anlatmadım,' dedim. Emma'da, 'Bay Carter beyefendinin odasında mıydı?' diye sordu. Ona durumu anlattım. Emma o zaman, 'Belki de bunu polise anlatman gerekiyor,' dedi. Onun üzerine ben biraz beklememin daha doğru olacağını söyledim. Emma da bana hak verdi. Çünkü ikimiz de Frank Carter'in başını derde sokmayı istemiyorduk. Sonra resmi soruşturmada beyefendinin ilacın dozunda hata yaptığı ve bu yüzden üzülerek canına kıydığı açıklandı. Tabii o zaman artık polise bir şey söylemeye lüzum kalmadığını düşündüm. Ama iki gün önce gazetede çıkan o haberi görünce... Ah, o kadar fena oldum ki! Kendi kendime, 'Eğer Frank Carter herkesin kendisine düşman olduğunu sanan ve rastladıklarını vuran o delilerdense,' dedim. 'O zaman beyefendiyi de o öldürmüş olabilir..." Kız, endişe ve korku dolu gözleriyle fakat ümitle Hercule Poirot'ya baktı.

Belçikalı elinden geldiği kadar onu yatıştırmaya çalıştı. "Durumu bana açıklamakla çok iyi ettin, Agnes."

"Ben de böylece rahatlamış oldum. Anlayacağınız kendi kendime, 'Belki de bunu açıklamam lazım,' deyip duruyordum.

- 155-

Sonra polisle karşılaşmak meselesini ve annemin ne diyeceğini düşündüm. O bizim konumuzda çok titizdir..."

Hercule Poirot telaşla, "Evet, evet," dedi. Belçikalı, o gün için Agnes'in annesini yeteri kadar dinlediğini düşünüyordu.

Hercule Poirot, Scotlad Yard'a giderek Japp'i aradı. Onu başmüfettişin odasına götürdüler. Belçikalı arkadaşına, "Frank Carter'ı görmek istiyorum," dedi.

Japp'a, ona çabucak, yan yan baktı. "Ne oluyor?"

"Bunu istemiyor musunuz?"

Japp'a omzunu silkti. "Ah, ben itiraz edecek değilim. Bunun bir faydası da olmaz. İçişleri bakanının pek sevgili dostu olan kim? Siz. Kabinenin yarısının hayranlığını kazanmış olan kim? Yine siz. Onların karıştıkları rezaletleri örtbas ediyorsunuz."

Poirot bir an, "Herkülün Ahırları" adını verdiği olayı düşündü. Sonra da memnun bir tavırla, "Çok zekice bir şeydi o," diye mırıldandı. "Öyle değil mi? Bunu siz de itiraf etmelisiniz. Bu hayal gücümü gösteriyordu."

"Böyle bir şey sizden başka hiç kimsenin aklına gelmezdi. Poirot, bazen sizin hiçbir şeyden çekinmediğinizi düşündüğüm oluyor doğrusu."

Poirot'nun yüzü birdenbire ciddileşti. "İşte bu doğru değil."

"Pekâlâ, Poirot, pekâlâ. Alınmayın canım. Ben size takılıyordum. Fakat bazan o Allanın cezası hayal gücünüzle çok övünüyorsunuz... Carter'ı görmeyi neden istiyorsunuz? Ona Mor-ley'i hakikaten öldürüp öldürmediğini mi soracaksınız?"

Poirot kesin bir tavırla başını sallayınca Japp hayretle durakladı.

"Evet, dostum, onu görmeyi istememin sebebi bu." "Carter Morley'i öldürdüyse bunu size açıklar mı sanıyorsunuz?"

Başmüfettiş bu sözleri söylerken gülmeye başlamıştı.

Fakat Belçikalı hâlâ ciddi bir tavırla bekliyordu. "Evet... belki bunu bana açıklar."

Japp, onu merakla süzdü. "Biliyor musunuz... sizi uzun bir süreden beri tanıyorum. Biz tanışalı yirmi yıl oldu sanırım... Veya buna yakın bir süre. Ama hâlâ da her zaman ne demek istediğini, maksadınızı anlıyamıyorum. Frank Carter konusunda bazı düşünceleriniz olduğunun farkındayım. Her ne sebeptense onun suçlu olmasını katiyen istemiyorsunuz..."

Hercule Poirot telaşla başını sallıyordu. "Hayır, hayır. İşte bu bakımdan yanılıyorsunuz. Aslında bunun tersi..."

"Bunun sebebinin Carter'in sevgilisi olduğunu sanıyordum... Hani şu sarışın...

Siz bazı bakımlardan çok romantik bir insansınızdır..."

Poirot hemen öfkeleniverdi. "Romantik olan ben değilim! Asıl İngilizlere özgü bir kusur bu! Ancak İngiltere'de genç âşıklar, ölüm döşeğindeki anneler ve kalpleri sevgi dolu çocuklar için hüngür hüngür ağlarlar. Ben sadece mantıklı bir adamım. Eğer Frank Carter katilse, herhalde onun iyi fakat alelade bir kız olan Gladys Nevill'le evlenmesini isteyecek değilim. Tabii Carter asıldığı takdirde kız da onu bir iki yıl sonra unutacak ve başka birini de bulacak."

"O halde neden Carter'in suçlu olduğuna inanmayı istemiyorsunuz?"

"Aksine... Onun suçlu olduğuna inanmayı çok istiyorum." "Galiba sizin anlatmak istediğiniz şu; elinizde oldukça kesin

bir delil var. Bu da Carter'in suçsuzluğunu ispat ediyor. Öyle mi?

O halde bunu neden saklıyorsunuz, Poirot? Bize karşı haksızlık etmemelisiniz."

"Size haksızlık ettiğim yok, tersine. Kısa bir süre sonra size bir isim ve bir adres vereceğim. Bir tanığın isim ve adresini. Bu tanık sizin için çok değerli olacak. Kadının tanıklığı, katilin aleyhindeki delillerin sağlamlaşmasını sağlayacak."

"O halde... Ah! Yine aklımı karıştırdınız. Niçin Carter'i görmeyi bu kadar istiyorsunuz?"

Hercule Poirot, "Kendi kendimi ikna için," dedi.

Ve başka bir şey söylemeye de yanaşmadı.

III

Frank Carter bu beklenmedik ziyaretçisine gizleyemediği bir nefretle baktı. Genç adamın yüzü bembeyazdı. Çok yorgun gibi bir hali vardı. Hâlâ da kabadayılık etmeye çalışmaktaydı. "Demek sen geldin? Aşağılık küçük yabancı! Ne istiyorsun?"

"Seni görmeyi, seninle konuşmayı."

"Eh, işte beni görüyorsun. Ama konuşacak değilim. Yanımda avukatım olmadıkça bir tek kelime bile söyleyecek değilim. Bu benim hakkım değil mi? Buna karşı gelemezsin. Bir tek kelime bile söylemeden avukatımı yanıma çağırmak benim hakkım."

"Tabii hakkın, tabii, istersen onu çağırt. Ama bunu yapmamanı tercih ederim."

"Orası muhakkak. Beni tuzağa düşüreceğini ve ağzımdan aleyhime olacak bazı şeyler alacağını sanıyorsun değil mi?"

"Yapayalnız olduğumuzu unutma."

"Bu biraz garip değil mi? Herhalde polis ahbapların şimdi dışardan bizi dinliyorlar."

"Yanılıyorsun... Bu seninle benim yapacağımız gizli bir konuşma olacak."

-158-

Frank Carter güldü. Yüzünde çirkin, sinsice bir ifade vardı. "Haydi oradan. Beni bu eski yalanla uyutacağını mı sanıyorsun?"

"Agnes Fletcher adındaki kızı tanıyor musun?"

"Bu adı duymadım bile!"

"Belki kızı pek fark etmedin ama onu hatırlayacağından eminim. O Morley'in evinde orta hizmetçisiydi."

"Ee, ne olmuş?"

Hercule Poirot ağır ağır, "Bay Morley'in vurulduğu gün, sabah, Agnes üst katın sahanlığından aşağıya bakmış. Senin merdivende durduğunu fark etmiş. Bekliyor ve etrafı dinliyormuşsun. Sonra kız senin Bay Morley'in odasına gittiğini görmüş. O

sırada saat on ikiyi yirmi altı geçiyormuş."

Frank Carter şiddetle titriyordu. Alnında ter tanecikleri belirmişti. Her zamankinden daha da sinsilik dolu olan gözlerini deli gibi etrafta dolaştırıyordu. Öfkeyle haykırdı. "Yalan bu! Allah kahretsin! İşte bu yalan!

Kıza para verdin... Polis kıza para verdi. Beni gördüğünü söylemesi için tabii."

Poirot, "İddiana göre sen o sırada," dedi. "Evden ayrılmıştın ve Marylebone yolunda ilerliyordun."

"Tabii ya. Kız yalan söylüyor. Beni görmüş olamaz. İğrenç bir komplo bu. Madem beni görmüştü, bunu daha önce neden söylemedi?"

Poirot usulca, "Kız bunu o ara arkadaşı olan aşçıya açıklamış," diye cevap verdi. "Endişelenip, şaşırmışlar. Ne yapmaları lazım geldiğini de bilememişler.

Morley'in intihar ettiğine karar verilince rahatlamışlar. Ve artık bir şey söylemelerine lüzum kalmadığını da düşünmüşler."

"Bunun bir tek kelimesine bile inanmam! Onlara para verildi, ikisi de iğrenç, küçük birer yalancı! Aşağılık..." Carter pis pis küfrediyordu artık.

Hercule Poirot bekledi.

Sonunda Carter sustu. O zaman Belçikalı yine o sakin ve ciddi tavırlarıyla konuşmaya başladı. "Öfke ve budalaca küfürlerin sana hiçbir faydası olmaz. Bu kızlar bildiklerini anlatacaklar. Ve jüri de onlara inanacak. Çünkü onlar doğruyu söyleyecekler. Agnes Fletcher seni hakikaten gördü. Sen o sırada orada, merdivenlerdeydin. Evden ayrılmamıştın. Ve hakikaten Bay Morley'in odasına da girdin." Bir an durdu. Sonra da usulca sordu. "Sonra ne oldu?"

"Yalan bu! Yalan diyorum!"

Poirot kendisini çok yorgun ve yaşlı hissediyordu. Frank Carter'dan hoşlanmıyordu. Aksine -çok tiksiniyordu bu genç adamdan. Poirot'ya göre Carter yalancının, düzenbazın, dolandırıcının ve zorbanın biriydi. Dünya Carter'siz de olabilirdi, Po-irot'nun işe karışmaması yeterli olacaktı. Bu ahlaksız genç yalan söylemekte ısrar edecek ve böylece dünya da hoşa gitmeyen insanların birinden kurtulmuş olacaktı.

Poirot, "Bana doğruyu söylemeni tavsiye ederim," dedi. Durumu gayet iyi anlıyordu. Frank Carter aslında aptaldı. Fakat en iyi ve emin yolun yalanında ısrar etmek olduğunu anlamayacak kadar budala da değildi. On ikiyi yirmi altı geçe Morley'in odasına girdiğini itiraf ettiği an, korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya gelecekti. Çünkü ondan sonra anlatacağı her şeyin yalan olduğu düşünülecekti.

Belçikalı, iyi ya, diye düşündü. Bırakayım yalanlarında ısrar etsin. O zaman benim görevim de sona ermiş olur. Frank Car-ter'ı herhalde Morley'i öldürdüğü için asarlar... Belki aslında katil gerçekten de o. Ayağa kalkıp, şuradan çıkmam yeter."

Frank Carter tekrarladı. "Yalan bu!"

Bir sessizlik oldu. Hercule Poirot ayağa kalkarak, dışarı çıkmadı. Bunu yapmayı çok istiyordu. Ama yine de yerinden kımıl-

damadı. Ona doğru eğildi. Sesinde güçlü kişiliğinin bütün etkisi vardı. "Ben sana yalan söylemiyorum. Senden bana inanmanı istiyorum. Eğer Morley'i öldürmediysen, o zaman kurtuluş yolu bana o sabah olanları açıkça anlatman olur."

Karşısındaki aşağılık, sinsi çehrenin ifadesi değişti. Frank Carter, kararsızlıkla alt dudağını çekiştirdi. Bir sağa bir sola bakıyordu. Dehşet dolu gözleri bir hayvanınkinden farksızdı. En kritik andı bu.

Sonra Frank Carter karşısındaki adamın güçlü kişiliğinin altında eğildi. Boğuk bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım. Eğer bana ihanet edersen, Allah seni kahretsin! Evet, odaya girdim... Merdivenlerden çıkarak, bekledim.

Morley'i yalnız yakalayabileceğim anı kolluyordum. Orada, Morley'in katının yukarsında bekledim. Sonra bir bey dışarı çıkarak, aşağıya indi. Şişman biri.

Ben tam içeriye girmeye karar verdiğim sırada, Morley'in odasından bir bey daha çıktı. O da merdivenlerden indi. Çabuk davranmam lazım geldiğini biliyordum.

Koridordan ilerledim. Ve kapıya vurmadan Morley'in odasına daldım. Onunla kavgaya hazırlanıyordum. İşe burnunu sokuyor, sevgilimi aleyhime döndürmeye çalışıyordu..." Durakladı.

Hercule Poirot, "Evet," dedi. Sesi hâlâ etkili ve otoriterdi. Carter'ın boğuk sesi tizleşti. "Ve Morley orada yatıyordu! Ölmüştü! Doğruyu söylüyorum! Yemin ederim! Resmi soruşturmada açıkladıkları gibi yatıyordu. Önce gözlerime inanamadım. Adamın üzerine eğildim. Ama o ölmüştü. Eli buz gibiydi. Kafasındaki kurşun deliğini de gördüm. Bunun etrafında kan iyice pıhtılaşmış, kapkara kesilmişti." O anı tekrar yaşıyordu anlaşılan. Alnında yine ter taneleri belirmişti. "O zaman başımın belada olduğunu anladım. Kalkıp bu işi benim yaptığımı söyleyeceklerdi. Morley'in eliyle, kapı tokmağından başka hiçbir şeye do-kunmamıştım. Dışarı çıkarken hem iç tokmağı, hem de dışarda-

kini mendilimle sildim. Merdivenlerden mümkün olduğu kadar çabuk aşağıya indim.

Holde kimse yoktu. Ön kapıyı açarak dışarı fırladım. Oradan hızla uzaklaştım.

Berbat haldeydim... Tabii buna şaşmamak da lazım." Sustu. Şimdi korku dolu gözleriyle Hercule Poirot'ya bakıyordu. "İşte gerçek bu. Doğruyu söylediğime yemin ederim... Morley ölmüştü. Bana inanmalısın!"

Poirot ayağa kalktı. Sesi yorgun ve kederliydi. "Sana inanıyorum..." Kapıya doğru gitti.

Frank Carter bağırdı. "Beni asacaklar! Eğer Morley'in odasına girdiğimi öğrenirlerse, beni muhakkak asarlar!"

Belçikalı, "Doğruyu söyleyerek, darağacından kurtuldun," diye cevap verdi.

"Anlayamadım?... Onlar..."

Poirot, Carter'ın sözünü kesti. "Anlattıkların öğrendiğim gerçeği destekliyor.

Artık her şeyi bana bırak."

Odadan çıktı. Hiç de mutlu değildi.

Poirot, Bay Barnes'ın Ealing'deki evine altıyı kırk beş gece erişti. Adamın bunun iyi bir saat olduğunu söylediğini hatırlamıştı.

Bay Barnes bahçesinde çalışıyordu. Selam yerine, "Yağmur , yağması lazım, Mösyö Poirot," dedi. "Buna çok ihtiyacımız var." Düşünceli bir tavırla misafirini süzdü. "Rahatsız gibi bir haliniz var, Mösyö Poirot."

Belçikalı, "Bazan yapmak zorunda olduğum şeyler hiç hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi.

Bay Barnes anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Bilmiyorum."

Poirot dalgın dalgın muntazam çiçek tarhlarına baktı. "Bahçenizi çok iyi planlamışsınız. Nispetler çoz güzel. Bahçe küçük ama fevkalade."

Bay Barnes, "Küçük bir yeriniz olduğu takdirde bundan iyice faydalanmak istersiniz," dedi. "Planda hata yapmamamız gerekir."

Poirot başını salladı.

Barnes sözlerine devam etti. "Sizinkini yakalamışsınız."

"Frank Carter'ı mı kasdediyorsunuz?"

"Evet. Ama açıkçası buna çok şaştım."

"Yani ...bunun özel bir cinayet olmadığını mı düşünüyordunuz?"

"Evet. Açıkçası öyle. Neticede olaya Blunt'la Amberiotis de karışmışlardı. Bu yüzden bunun casusluk veya karşı casuslukla ilgili olduğunu sanıyordum."

"İlk karşılaşmamızda da söylemiştiniz bunu." "Biliyorum. O sırada bundan çok emindim." Poirot ağır ağır, "Ama yanılıyordunuz," dedi. "Öyle değil mi?" "Evet, ama bunu bana hatırlatmayın artık. İşin kötüsü insan her şeye kendi tecrübelerinin açısından bakıyor. Böyle işlere o kadar çok karıştım ki. Herhalde bu yüzden her şeyin altında böyle bir esrarın gizli olduğunu sanıyorum."

Poirot mırıldandı. "Herhalde iskambil kâğıtlarıyla oyun yapan hokkabazları seyrettiğiniz oldu. Adam, seyirciye bir kart uzatır. Bunun adı 'zoraki koz'dur sanırım." "Evet, tabii."

"İşte bu olayda da, böyle yapıldı. Morley'in özel sebeplerden dolayı öldürüldüğünü her düşünüşümde, biri kozu burnuma soktu. Amberiotis, Alistair Blunt, -siyaset, - memleket -" Poirot omzunu silkti. "Size gelince Bay Barnes...

Siz beni herkesten fazla şaşırttınız."

"Ah, Poirot, çok üzgünüm... Ama galiba sözleriniz doğru." "Siz meseleyi anlayacak durumdaydınız. Onun için de sözlerinize inandım."

"Fakat ben de söylediklerime inanıyordum. Tek mazeretim de bu." Barnes durarak içini çekti. "Yani... aslında cinayet özel sebeplerden dolayı işlenmiş. Öyle mi?"

"Tabii ya. Cinayetin sebebini ancak neden sonra anlayabildim. Halbuki bir ara şansım bana gayet iyi de yardım etmişti. Elime bir ipucu geçmişti böylece."

"Neydi bu?"

"Bir konuşmanın sonucu... Aslında yolumu aydınlatacak bir şeydi bu... Ama ben o sırada bunun önemini, anlamını pek kavrayamadım."

Bay Barnes burnunun ucunu düşünceli düşünceli kaşıdı. Küçük bir toprak parçası burnunun yanına yapıştı. Sonra nazik nazik, "Pek esrarlı bir şekilde konuşuyorsunuz," dedi. "Öyle değil mi?"

Hercule Poirot omzunu silkti. "Belki de benimle daha açık konuşmadığınız için alındım..."

"Ben mi?"

"Evet."

"Fakat, aziz dostum, katilin Frank Carter olduğu aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Ben onun Morley'in öldürülmesinden çok önce evden çıkıp gittiğini sanıyordum. Herhalde artık polis onun söylediği saatte Queen Charlotte Sokağı'ndaki muayenehaneden çıkmamış olduğunu biliyor."

Poirot, "Carter, on ikiyi yirmi altı geçe hâlâ evdeymiş," diye cevap verdi. "Ve o katili görmüş..."

"O halde Carter.."

"Ne diyorum? Carter, asıl katili görmüş."

Bay Barnes, "Carter," dedi. "Carter, katilin kim olduğunu anlamış mı? Onu tanımış mı?"

Hercule Poirot ağır ağır başını salladı. "Hayır."

ON DOKUZ, YİRMİ, KIZLAR BEKLİYOR

I

Hercule Poirot ertesi günü tanıdığı bir tiyatro menajeriyle birkaç saat görüştü.

Öğleden sonra Oxford'a gitti. Ondan sonraki gün de taşraya kadar uzandı. Döndüğü zaman epeyce geçti.

Belçikalı, Londra'dan ayrılmadan önce Alistair Blunt'a telefon etmiş ve ondan aynı gece için randevu almıştı.

Poirot, Gotik Ev'e eriştiği zaman saat dokuz buçuktu.

Belçikalıyı kütüphaneye aldılar. Alistair Blunt orada yalnızdı. Misafirinin elini sıkarken ona heyecan ve merakla baktı. "Ee?"

Hercule Poirot ağır ağır başını salladı.

Blunt onu hem şüphe, hem hayranlıkla süzdü. "Kadını buldunuz mu?"

"Evet, evet, buldum." Poirot oturarak içini çekti. Alistair Blunt, "Yorgun musunuz?" diye sordu. "Evet. Yorgunum. Ve size anlatmam lazım gelen şeylerde...

pek hoş değil."

Blunt, "Kadın ölmüş mü?" dedi. Poirot yavaşça, "Bu görüş açınıza bağlı," dedi.

Blunt'ın kaşları çatıldı. "Dostum, bir insan ya sağdır ya da ölü. Miss Sainsbury-Seale'in de öyle olması lazım." "Ah... Ama Miss Sainsbury-Seale kim?"

Alistair Blunt kaşlarını kaldırdı. "Yani-öyle biri yok mu?" "Ah, hayır, hayır.

Öyle biri vardı. Kalküta'da oturuyor, hitabet dersi veriyordu. Hayır işleriyle meşguldü. İngiltere'ye Mahara-nah gemisiyle geldi. Bay Amberiotis de aynı gemideydi. Aynı mevkide yolculuk yapmamalarına rağmen adam kadına bir konuda yardım etti. Miss Sainsbury-Seale'in bavullarıyla ilgili bir

konuda. Adamın, basit konularda iyilikten hoşlandığı anlaşılıyordu. Ve Mösyö Blunt, bazen iyilikten beklenmedik bir şekilde ödenirler. Bay Amberiotis konusunda da öyle oldu. Adam kadınla Londra'da tekrar karşılaştı. Keyfi yerindeydi. Miss Sainsbury-Seale'i öğle yemeğine davet etti. Kadın için beklenmedik bir şeydi bu. Bay Amberiotis için de

beklenmedik bir fırsat. Çünkü adam gizli bir hesap yüzünden kadına iyilik etmemeye kalkışmamıştı. Bu silik sönük, orta yaşlı kadının kendisine adeta bir altın madeni hediye edeceğinden haberi de yoktu. Ama böyle oldu. Fakat kadın bu durumun farkında bile değildi.

Anlayacağınız Miss Sainsbury-Seale aslında zeki bir insan sayılmazdı. İyi niyetli, uysal bir kadındı. Ama kuş beyinliydi."

Blunt, "O halde Chapman denilen kadını Miss Sainsbury-Seale öldürmedi," dedi.

Poirot, "Bunu nasıl açıklayacağımı kestirmek zor," diye mırıldandı. "Ben yine buna, işe karıştığım noktadan başlayacağım. Bu olay bir ayakkabıyla başladı."

Blunt şaşkın şaşkın, "Ayakkabıyla mı?" dedi. Hercule Poirot başını salladı.

"Evet, tokalı bir ayakkabıyla. Dişçiden çıkmıştım. Evin önünde dururken kaldırıma bir taksi yanaştı. Bunun kapısı açılarak, bir kadın inmek için ayağını uzattı. Ben kadınların ayaklarına ve bileklerine dikkat eden bir insanımdır.

Kadının ayağı ve bileği güzeldi. İyi cinsten, pahalı bir çorap giymişti. Ama ayakkabısı hoşuma gitmedi. Bu yeni, parlak, süslü bir tokası olan rugan bir ayakkabıydı. Hiç şık değildi. Katiyen değildi. Ben ayağa bakarken kadın arabadan indi. Ve açıkçası o zaman düşkırıklığına uğradım. Kılıksız, hiç de hoş olmayan, orta yaşlı bir kadın." "Miss Sainsbury-Seale mi?"

"Evet, ta kendisi. O arabadan inerken bir aksilik oldu. Ayakkabısının tokası kapıya takılarak koptu. Tokayı alarak ona ver-

dim. İşte bu kadar. Bu küçük olay böylece sona erdi. Aynı gün daha sonra Başmüfettiş Japp'le birlikte kadınla konuşmaya gittik. (Ha, aklıma gelmişken, o henüz ayakkabısının tokasını da dikmemişti.) Yine aynı gece

Miss Sainsbury-Seale otelinden çıkıp gitti ve kayıplara karıştı. Birinci bölümün sonu bu.

"İkinci bölüm Başmüfettiş Japp'in beni Bayan Chapman'ın apartmanına çağırmasıyla başladı. Katta bir kürk sandığı vardı ve bunun içinde bir ceset bulunmuştu.

Sandık odasına girerek, cesede yaklaştım. İlk gördüğüm şey tokalı eski bir ayakkabı oldu."

"Ee?"

"Ne demek istediğimi anlayamadınız. Ayakkabı eskiydi." Halbuki Miss Sainsbury-Seale, apartmana aynı gün... yani Bay Morley'in öldürüldüğü gün gelmişti.

Sabahleyin ayakkabılar yeniydi. Akşama ise eskimişlerdi. İnsan bir ayakkabıyı bir günde eskitemez. Anlatabiliyor muyum?"

Alistair Blunt, "Herhalde kadının iki çift ayakkabısı olabilirdi," dedi.

"Evet, ama durum böyle değildi. Çünkü Japp'le ben Miss Sainsbury-Seale'in oteldeki odasına çıkmış ve onun eşyalarına bakmıştık. Orada bir çift tokalı ayakkabı yoktu. Kadın, yorucu bir günden sonra akşam sokağa çıkarken eski ayakkabılarını giymiş olabilirdi. Ama böyle olsaydı o zaman yeni ayakkabısı otelde olurdu. Bu acayip bir durumdu. Öyle değil mi?"

Blunt hafifçe güldü. "Bana pek önemli gibi gelmedi." "Önemli değildi tabii. Hiç önemli değildi. Ama insan izah edemediği şeylere sinirlenir. Kürk sandığının yanında durarak ayakkabıya baktım. Toka son zamanlarda elle dikilmişti. O anda şüpheye kapıldığımı itiraf edeyim. Kendi kendimden şüphe ediyordum. 'Hercule Poirot,' diyordum. 'Galiba bu sabah başım dönüyordu. Dünyayı pespembe görüyordum. Bu yüzden eski ayakkabılar bile sana yepyeni gözüküyordu."

"Belki meselenin izahı budur."

"Hayır, değildi. Gözlerim beni aldatmaz! Devam edelim... Ölü kadının cesedini inceledim ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Kadının yüzünü neden bilerek, isteyerek ezip parçalamışlardı?"

Alistair Blunt sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. "Bunu tekrar incelememiz lazım mı? Bildiğimiz..."

Poirot kesin bir tavırla, "Lazım," diye cevap verdi. Sizin, beni gerçeğe götüren yolda adım adım ilerlemenizi sağlamam gerekiyor. Kendi kendime, 'Burada bir terslik var,' dedim. 'Bu ölünün arkasında Miss Sainsbury-Seale'in elbiseleri var... Belki ayakkabılar hariç... Ama neden kadının yüzü tanınmayacak hale sokulmuş? Yoksa aslında bu Miss Sainsbury-Seale'in çehresi değil mi? Ve hemen katın sahibi olan kadın hakkında öğrendiklerimi incelemeye başladım.

'Belki de

ceset aslında Bayan Chapman denilen kadının,' diye düşündüm. Ve hemen kadının yatak odasına gittim. Bayan Chapman'ı hayalimde canlandırmaya çalıştım.

Dış

görünüş"

bakımından

o

Miss

Sainsbury-Seale'den çok farklıydı. Şık,

gösterişli, fazla makyaj yapan bir kadın. Ama ana hatlar pek de birbirlerinden farklı değildi. Fakat arada bir tek fark vardı. Bayan Chapman'ın ayakkabıları otuz beş numaraydı. Miss Sainsbury-Seale'in çoraplarından anladığıma göre onun

ayaklarının otuz yedi olması lazımdı. O halde Bayan Chapman'ın ayakları Miss Sainsbury-Seale'inkinden küçüktü. Tekrar cesedin yanına döndüm. 'Düşündüğüm doğruysa', diyordum. 'Ceset aslında Bayan Chapman'ınsa ve kadına Miss Sainsbury-Seale'in ayakkabıları giydirilmişse, bu pabuçların ölünün ayağına büyük olmaları gerekiyor.' Ayakkabılardan birini kavradım. Ama bu hiç de büyük değildi. Ölünün ayağını sıkıca sarıyordu. O zaman cesedin Miss Sainsbury-Seale'in olması lazımdı. Eğer öyleyse... O halde kadının yüzünü neden tanınmaz

hale sokmuşlardı? Kadının kimliği sandıktaki çanta sayesinde tespit edilmişti.

Halbuki katil bu çantayı kolaylıkla alıp götürebilirdi. Ama böyle yapmamıştı.

"Karmakarışık, içinden çıkılamayacak bir olaydı bu. O ümitsizlik arasında Bayan Chapmen'ın adres defterinden medet umdum. Ölünün kim olduğunu kesinlikle ancak bir dişçi tespit edebilirdi. İşin garibi Bayan Chapman'ın dişçisi de Bay Morley'di. Morley ölmüştü ama ceset yine de teşhis edilebilinirdi. Neticeyi biliyorsunuz. Bay Morley'in yerini alan dişçi, resmi soruşturmada kadının Bayan Chapman olduğunu kesinlikle açıkladı."

Blunt sabırsızca kımıldanıyordu. Fakat Poirot ona aldırmayarak sözlerine devam etti. "Artık psikolojik bir problemle karşı karşıyaydım. Mabelle Sainsbury-Seale nasıl bir kadındı? Bu sorunun iki cevabı vardı. Birinci cevap gayet belirliydi.

Bunu Hindistan'daki bütün hayatı ve ahbaplarının sözleri destekliyordu. Bütün bunlardan kadının hevesli, vicdan sahibi ve biraz da aptal bir insan olduğu anlaşılıyordu. Peki, başka bir Miss Sainsbury-Seale var mıydı? Evet, anlaşılan vardı. Bilinen gizli bir ajanla öğle'yemeği yiyen, sokakta size sokularak karınızın arkadaşı olduğunu iddia eden, bir cinayet işlenmeden kısa bir süre önce dişçinin evinden çıkmış olan Bayan Chapman'ın öldürüldüğü anlaşılan gece onun apartmanına giden ve bütün ingiltere polisinin kendisini aradığını muhakkak ki fark etmiş olmasına rağmen ortadan kaybolan bir Miss Sainsbury-Seale. Bütün bu hareketler, arkadaşlarının tarif ettiği kadının karakterine uyuyor muydu? Pek de uymuyordu. O halde... Miss Sainsbury-Seale göründüğü gibi iyi ve uysal bir kadın değil idiyse, o zaman o soğukkanlı bir katildi. Veya hiç olmazsa caninin yardımcısı.

"Elimde bir ölçü daha vardı. Bence uyanan intibalar. Mabelle Sainsbury-Seale'le ben, kendim de konuşmuştum. O bende nasıl bir etki yapmıştı? İşte

bu, Mösyö Blunt, cevaplandırılması

en zor olan soruydu. Kadının bütün sözleri, hareketleri, jestleri ve konuşması tarif edilen karakterine uyuyordu. Ama bütün bunlar rol yapan zeki bir aktrise de uyardı. Ve neticede Maballe Sainsbury-Seale hayata bir aktris olarak atılmıştı.

Morley'in öldüğü gün dişçiye gitmiş olan Bay Barnes'le yaptığım bir konuşma beni çok etkiledi. O, Morley'le Amberiotis'in ölümlerinin aslında kaza olduğunu, asıl kurbanın sizin olmanız lazım geldiğini heyecanla söylüyordu."

Alistair Blunt, "Yapmayın canım," dedi. "Bu kadarı da fazla artık."

"Öyle mi, Mösyö Blunt? Şu ara sizin... ortadan kalkmanızı isteyen bazı guruplar yok mu?"

Blunt başını salladı. "Ah, evet, bu doğru. Ama Morley'in ölümünün bununla ne ilgisi var?"

Poirot, "Çünkü," dedi. "Bu olayda da... nasıl anlatayım bilmem? Bir bolluk, bir cömertlik, bir lükstük var. Masraf önemli değil... İnsanların hayatı önemli değil. Evet, bu pervasızlık ve bol para harcama büyük bir cinayete işaret ediyor."

"Morley'in hayatı yüzünden kendisini öldürdüğüne inanmıyor musunuz?"

"Buna hiçbir zaman inanmadım. Bir an bile. Hayır, Morley bir cinayete kurban gitti. Amberiotis ve tanınamayan bir kadın da öyle. Neden? Çok önemli bir menfaat uğruna sanırım. Barnes, birinin Morley'e veya ortağına sizi ortadan kaldırması için para teklif ettiğini düşünüyordu."

Alistair Blunt sert sert, "Saçma," dedi.

"Belki, ama hakikaten saçma mı? Biri bir kimseyi öldürmek istiyor, diyelim. Ama kurbanı durumu biliyor, onun için de hızırlık-lı. Kendisine sokulmak da kolay değil. Kurbanı öldürebilmek için ona şüphesini

uyandırmadan yaklaşmak lazım. Ve bir insan ancak dişçi sandalyesinde oturarken böyle bir şüpheye kapılmaz."

"Şey... Bu doğru herhalde. Ben bu konuya bu açıdan bakmamıştım."

"Bu. Doğru. Ben bunu anlar anlamaz ilk defa gerçeği de sezer gibi oldum."

"Demek Barnes'in teorisini kabul ettiniz?... Sahi, Barnes kim?"

"Barnes, Reilly'nin on ikide gördüğü hastaydı. İçişleri bakanlığından emekli ve Raling'de oturuyor. Silik sönük, ufak tefek bir adam. Ama onun teorisini kabul ettiğimi söylerken yanılıyorsunuz. Etmedim. Sadece bunun dayandığı prensibi beğendim." "Ne demek istiyorsunuz?"

Hercule Poirot, "Bütün bu macera boyunca beni şaşırttılar. Bazen bilmeyerek.

Bazen bilerek, belirli bir maksatla. Başlangıcından beri bana bunun 'kamuyla ilgili bir cinayet olduğunu zorla kabul ettirmeye çalıştılar. Yani Mösyö Blunt, kamuyla ilginiz bakımından asıl kurban sizdiniz. Bir bankacı, mali deha ve törelerin destekçisi olarak siz!

"Ama halkın gözü önündeki her insanın özel bir hayatı da vardır. İşte benim hatam bu oldu; ben özel hayatı unuttum. Aslında Morley'in öldürülmesi için özel sebepler vardı. Mesela Frank Carter'in öfkesi...

"Sizi öldürmeyi istemeleri için de özel sebepler olabilirdi... Öldüğünüz zaman servete konacak akrabalarınız vardı. Sizden... kamunun bildiği bir kimse değil, bir erkek olarak nefret eden veya sizi seven birtakım insanlar vardı.

"Böylece 'zoraki koz' adını verdiğim olaya geliyoruz. Frank Carter'in size saldırmasına. Bu saldırı hakiki idiyse, o zaman bu siyasi bir cinayetti. Ama bu olay başka şekilde izah edilebilinir miydi? Evet, edilebilinirdi. Fidanların

arasında ikinci bir adam daha vardı. Koşup Carter'i yakalayan kimse. O, size kolaylıkla ateş etmiş ve sonra tabancayı Carter'in ayağının dibine atmış

olabilirdi. Ve Carter o zaman muhakkak ki hiç düşünmeden tabancayı yerden alarak ve böylece elinde silahla yakalanacaktı. "Hovvard Raikes'i düşündüm. Moriey'in öldüğü sabah o da dişçideydi. Raikes, size ve temsil ettiğiniz her şeye fena halde düşmandı. Ama Raikes'in başka bir yönü daha vardı. Raikes, yeğeninizle evlenecekti belki de. Yeğeniniz ise siz ölünce bol gelire kavuşacaktı.

"Aslında bütün bunlar özel bir cinayet miydi? Özel bir çıkar, özel bir tatmin için işlenmiş bir cinayet? Neden ben bunun siyasi bir cinayet olduğunu düşünmüştüm? Çünkü bu fikir kafama sokulmuş, zoraki bir koz gibi önüme atılmıştı.

"İşte bunu düşünürken gerçeği ilk defa sezer gibi oldum. O sırada kilisedeydim, ilahi okunuyordu. Bunda iplerle hazırlanan bir tuzaktan söz ediliyordu.

"Bir tuzak? Benim için hazırlanmış bir tuzak? Evet, bu olabilirdi... Öyleyse kim hazırlamıştı bu tuzağı? Bunu ancak bir tek kişi başarmış olabilirdi?... Ama o zaman da bu durumdan bir anlam çıkmıyordu... Fakat... yoksa çıkıyor muydu? Ben olaya ters taraftan mı bakıyordum? Para önemli değildi... Tabii ya! İnsan hayatına pervasızca önem verilmiyordu... Evet. Çünkü suçlu müthiş bir kumar oynuyordu. Büyük bir kazanç sağlamak niyetindeydi.

"Fakat bu yeni, acayip fikrim doğru olduğu takdirde, bunun yardımıyla her-olayın izah edilmesi lazımdı. Mesela Miss Sains-bury-Seale'in çift karakterli olması.

Tokalı ayakkabının esrarı. Ve bu şu soruyu da cevaplandırmalıydı: 'Miss Saisnbury şimdi nerede?'

"Eh... Bu fikrim bütün bunları izah edip, cevaplandırmakla kalmadı, daha başka şeyleri de sağladı... Mesela bana Miss Sa-insbury-Seale'in olayın

başlangıcı, ortası ve sonu olduğunu da gösterdi. İki Mabelle Sainsbury-Seale vardı.

Arkadaşlarının öv-

düğü iyi, uysal, aptalca kadın. Ve diğer Miss Sainsbury-Seale. İki cinayete karışan, yalanlar uyduran ve seralı bir şekilde ortadan kaybolan o kadın.

"Unutmayın... apartmanın kapıcısı Miss Sainsbury-Seale'in Bayan Chapman'a daha önce bir kere daha geldiğini söylemişti. "Ben şöyle düşündüm o zaman: Miss Sainsbury-Seale, o apartmana bir defa girmişti. Kapıcının gördüğü ilk sefer. Ve kadın bir daha oradan çıkmadı. Oun yerini diğer Miss Sainsbury-Seale aldı. Bu ikinci Mabelle Sainsbury-Seale aynı tipte elbiseler giydi. Tokalı rugan ayakkabıları yeniydi. Zira diğerleri ayağına çok büyük gelmişti. Kadın Russel meydanındaki otele günün en

kalabalık zamanında gitti. Artık ölmüş olan

asıl

Miss Sainsbury-Seale'in eşyalarını topladı, hesabını ödedi. Ondan sonra da

Glengovvrie Court Oteli'ne yerleşti. Unutmayın, Mabelle Sainsbury-Seale'in arkadaşları kadını o günden sonra hiç görmediler. İkinci kadın otelde bir hafta Mabelle rolü oynadı. Onun elbiselerini giydi, onun sesini taklid ederek konuştu.

Ama kadın daha küçük numara gece ayakkabıları almak zorunda da kaldı. Ve sonra ortadan kayboldu. Onu en son Moriey'in öldürüldüğü günün akşamı Bayan Chapman'ın apartmanına girerken gördüler."

Alistair Blunt, "Yani," dedi. "O katta bulunan yine de Mabelle Sainsbury-Seale'in cesedi miydi?"

"Tabii ya! Bu gayet zekice hazırlanmış bir çifte blöftü. O ezilmiş yüzü görünce polis kadının kimliğinden şüphe edecekti."

"Fakat diş kartları?"

"Ah, işte şimdi onlara geliyoruz. Tanıklık eden asıl dişçi değildi, Morley ölmüştü. Kendi yaptığı tedavi konusunda konuşamazdı artık. Aslında adam dişlere daha ilk bakışında ölü kadının kim olduğunu anlardı. Resmi soruşturmada delil olarak kartlar gösterildi. Dişlerinin durumunun ve yapılan tedavinin yazıldığı

I,1

kartlar. Ve bunlar doğru değildi. Unutmayın ki, iki kadın da Mor-ley'in hastasıydılar. Onun için kartlardaki isimleri değiştirivermek her şeyi halletmişti. Yani Miss Sainsbury-Seale'inkinin yerine Bayan Chapman'ınki geçirilmişti." Poirot ekledi. "Bana kadının ölmüş olup olmadığını sorduğunuz zaman size, 'Bu görüş açısına bağlı,' dedim. Şimdi ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım. Çünkü... Miss Sainsbury-Seale dediğiniz zaman hangi kadını kastediyorsunuz? Glengovvrie Court Oteli'nden çıkıp kaybolan kadını mı? Yoksa asıl Mabelle Sainsbury-Seale'i mi?"

Alistair Blunt, "Sizin ünlü bir dedektif olduğunuzu biliyorum, Mösyö Poirot,"

dedi. "Onun için de bu çok garip teorinizi destekleyecek bazı bilgileriniz olduğunu kabul ediyorum. Hakikaten sizinki aslında sadece bir teori, işte o kadar. Ben sadece olayın akla sığmayacak kadar garip olduğunun farkındayım.

Böyle bir şey olmaz. Zira siz Mabelle Sainsbury-Seale'in bilhassa öldürüldüğünü ve Morley'in de cesedi teşhis etmemesi için ortadan kaldırıldığını söylüyorsunuz. Sebep? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum. O kadıncağız gayet zararsız, orta yaşlı bir insanmış. Bir sürü arkadaşı varmış. Ve hiç düşmanı yokmuş. Onu öldürmek için neden böyle karmakarışık bir plan yapmışlar."

"Neden mi? Evet, en önemli soru bu. Neden? Dediğiniz gibi Mabelle Sainsbury-Seale bir sineğe bile zarar veremeyecek, uysal bir kadındı. O

halde onu neden öyle vahşicesine öldürdüler? Eh, şimdi size ne düşündüğümü anlatacağım."

"Evet?"

Hercule Poirot öne doğru eğildi. "Mabelle Sainsbury-Seale, gördüğü çehreleri bir daha unutmadığı, hafızası bu bakımdan güçlü olduğu için öldürüldü."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Hercule Poirot "Çifte karakteri ayırdık," diye cevap verdi. "Bunlardan biri Hindistan'dan gelen o zararsız kadın. Fakat bu

iki rolün arasında kalan bir olay var. Bay Morley'in evinin kapısının önünde sizinle konuşan hangi Mabelle Sainsbury-Seale'di. Bildiğiniz gibi o karınızın en samimi arkadaşı olduğunu iddia etti. Arkadaşları bunun doğru olmadığını düşündüler. Yani bu iddianın yalan olması ihtimali vardı. Onun için şöyle diyebiliriz: 'Bu bir yalandı. Asıl Miss Sainsbury-Seale yalan söylemezdi.' O

halde bu yalanı o sahtekâr belirli bir maksatla söylemişti."

Alistair Blunt başını salladı. "Evet, iyi muhakeme yürüttünüz. Ama açıkçası bu yalanın sebebini henüz anlamış da değilim."

Poirot, "Ah, pardon," dedi. "Önce buna diğer açıdan bakalım. Dişçinin evinin önünde konuşan asıl Miss Sainsbury-Seale'di. O yalan söylemezdi. O halde iddiası doğruydu."

"Evet, buna bu gözle de bakılabilinir. Ama bu da olacak gibi değil..."

"Tabii olacak gibi değil! Fakat ikinci faraziyeyi, kabul edersek, o zaman bu hikâye de doğru sayılır. O halde Miss Sains-bury-Smith karınızı gerçekten tanıyordu. Onunla samimiydi. O halde... Karınız Miss Sainsbury-Seale'in ahbap olabileceği tipte, o ayarda bir kadındı. Hindistan'da oturan bir

İngiliz... bir misyoner... veya daha da gerilere gidelim... bir aktris. O halde... Re-becca

Arnholt değildi bu... Mösyö Blunt, şimdi özel hayat ve siyasi hayat deyimleriyle neyi kasdettiğimi her halde anlıyorsunuz? Siz büyük bir bankacısınız. Ama aynı zamanda siz çok zengin bir kadınla evlenmiş olan bir adamsınız. Onunla evlenmeden önce de firmanın önemsiz ortaklarından biriydiniz. Ox-ford'dan da kısa bir süre önce mezun olmuştunuz.

"Anlıyorsunuz değil mi? Artık hadiselere uygun açıdan bakıyordum. Masraf hiç önemli değildi. Tabii... sizin için paranın sözü mü olurdu? İnsan hayatına önem vermiyordunuz. Evet, uzun bir zamandan beri bir diktatör gibiydiniz. Ve bir diktatör kendi ha-

yatına gereğinden fazla önem verir. Başkalarınınkini ise önemsemez."

Alistair Blunt, "Ne demek istiyorsunuz, Mösyö Poirot?" diye mırıldandı.

Poirot usulca, "Şunu, Mösyö Blunt," dedi. "Siz Rebecca Arn-holt'la evlendiğiniz zaman bekâr değildiniz aslında. Daha önce başka biriyle evlenmiştiniz. Servet değil ama elde edeceğiniz güç gözlerinizi kamaştırdı. Bu yüzden evli olduğunuzu sakladınız. Ve Rebecca Arnholt'la da asıl karınızın üzerine evlendiniz. Asıl karınız da bu duruma razı oldu."

"Bu asıl karım dediğiniz de kimdi?"

"O apartmanda Bayan Albert Chapman adıyla oturuyordu. Orası çok uygun bir yerdi.

Burdan beş dakika uzaklıktaydı. Hakiki bir gizli ajanın ismini aldınız. Böylece karınızın sizin gizli serviste çalıştığına dair olan imalarını desteklemiş

olacaktınız. Planınızı fevkalade bir şekilde uyguladınız. Hiç kimse durumdan şüphelenmedi. Ama gerçek yine de ortadaydı. Rebecca Arnholt'la yaptığınız evlilik geçerli değildi. Bunca yıl sonra tehlikeli bir

durumla karşılaşabileceğiniz aklınıza bile gelmiyordu. Yıldırım birdenbire düştü. Hem de orta yaşlı, iç sıkıcı bir kadın kılığında. O hemen hemen yirmi yıl sonra sizi...

arkadaşının kocasını tanıdı. Kader onu İngiltere'ye geri göndermişti. Kader onu dişçinin evinin önünde karşınıza çıkardı. Kader, yeğeninizin kadının size söylediklerini duymasına sebep oldu. Aksi takdirde ben durumu hiçbir zaman sezemeyecektim."

"O olayı size ben, kendim anlattım, azizim Poirot."

"Hayır. Bu olayı anlatmakta yeğeniniz ısrar etti. Siz itiraz edemezsiniz. O

zaman kız şüphelenebilirdi. O karşılaşmadan sonra sizin bakımınızdan bir aksilik daha oldu. Mabelle Sainsbury-Seale, Amberiotis'le tekrar karşılaşarak onunla öğle yemeği yedi. Ve bunca yıl sonra arkadaşının kocasıyla karşılaş-

tığını anlattı durdu. Tabii biraz yaşlanmış, ama hemen hemen hiç değişmemiş

diyebilirim...' Bu benim tahminim. Ama olayın böyle olduğundan da eminim.

Mabelle Sainsbury-Smith'in, arkadaşının evlendiği adamın aslında perde arkasından dünya maliyesini yöneten p kimse olduğunu bir an için bile fark ettiğini sanmıyorum. Neticede Blunt adı pek ender duyulan bir isim değil. Ama unutmayın ki Amberiotis yalnız casus değil, aynı zamanda da bir şantajcıydı. Ve şantajcıların burnu sırlar kokusunda çok hassastır. Amberiotis düşündü. Bu Bay Blunt'ın kim olduğunu öğrenmek kolaydı. Ondan sonra da herhalde size telefon etti veya mektup yazdı... Ah, evet, siz Amberiotis için bir altın madeniydiniz."

Poirot bir an durdu. Sonra "Tecrübeli ve usta bir şantajcıyla bir tek şekilde başa çıkılabilinir," diye devam etti. "Onu susturmak suretiyle. Bana

yanlışlıkla söylendiği gibi, 'Blunt ortadan kalkmalıdır.' meselesi değildi bu. Aksine bu,

'Amberiotis ortadan kalkmalıdır,' kampanyasıydı. Ama bunun cevabı da aynıydı.

Bir insanı kolaylıkla onu gafil avlayarak öldürebilirsiniz. Ve bir insan dişçi iskemlesinde kendisini kolaylıkla savunacak durumda da değildir." Poirot yine durakladı. Dudaklarında hafif bir tebessüm uçuştu." Olayın içyüzü işin başlangıcında açıklandı. Uşak Alfred, 'Saat On Biri Kırk Beşte Ölüm,' adında bir kitap okuyordu. Bunu bir işaret olarak almalıydık. Zira Morley aslında o sıralarda öldürülmüştü. Tam odadan çıkacağınız sırada Morley'i vurdunuz. Sonra zile bastınız ve muslukları açarak dışarı fırladınız. Zamanı iyi ayarlamıştınız. Tam Alfred'in sahte Mabel Sainsbury-Smith'i asansöre götürdüğü sırada siz de merdivenlerden indiniz. Ön kapıyı açtınız. Hatta belki de dışarı bile çıktınız. Fakat asansör kapısı kapandığı ve bu yukarı çıkmaya başladığı sırada tekrar içeri süzüldünüz. Ve merdivenlerden yukarı çıktınız.

"Ben dişçiye yaptığım ziyaretler sırasında Alfred'in yukarıya bir hasta çıkardığı zaman ne yaptığını öğrendim. Çocuk kapıya

vurarak bunu açıyor. Sonra da hastanın içeri girmesi için yana çekiliyordu.

Tabii o sırada içerde su akıyordu. Böylece Alfred, Mor-ley'in ellerini yıkadığını sandı. Ama aslında dişçiyi göremiyordu.

"Alfred yine asansöre binerek aşağıya iner inmez, siz de muayene odasına koştunuz. Suç ortağınızla birlikte cesedi yerden kaldırıp yandaki odaya taşıdınız. Orada çabucak dosyaları aradınız. Ve Bayan Chapman'la Miss

Sainsbury-Seale'in kartlarını ustalıkla değiştirdiniz. Beyaz dişçi gömleğinizi giydiniz.

Belki karınız... asıl karınız yüzünüze biraz makyaj da yaptı. Ama aslında fazla bir değişikliğe lüzum yoktu. Bu Amberiotis'in Morley'e ilk gelişiydi. Sizinle hiç karşılaşmamıştı. Resminiz ise gazetelerde pek ender çıkıyordu. Zaten Amberiotis neden şüphelenecek-ti? Bir şantajcı dişçisinden korkmaz ki. Sonra sahte Miss Sains-bury-Seale merdivenden indi. Zil çaldı ve Alfred Amberiotis'i yukarı çıkardı. Adam içeri girdiği zaman dişçi kapının arkasında muslukta ellerini yıkıyordu. Amberiotis'i iskemleye oturttunuz. Adam ağrıyan dişini gösterdi. Siz o alışılagelmiş sözleri tekrarladınız. Diş etini dondurmanın iyi olacağını söylediniz. Procain'le adrenalin oradaydı. Adamı öldürecek kadar büyük bir dozu diş etine zerk ettiniz. Böylece adam tedavi sırasında sizin dişçi olmadığınızı da fark etmedi.

"Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Amberiotis evden ayrıldı. Siz Morley'in cesedini tekrar muayenehaneye sokarak yere yatırdınız. Fakat ölüyü tek başınıza sürüklediğiniz için halıda biraz iz kaldı. Tabancayı silerek Morley'in eline sıkıştırdınız. Kapının tokmağını da şildiniz. Bunda en son izin parmakizlerinizin kalmış olması şüphe uyandırabilirdi. Kullandığınız bütün aletler sterlize makinesine atılmıştı. Uygun bir anda odadan çıkarak merdivenlerden indiniz. Ve evden ayrıldınız. Tek tehlikeli an da buydu.

"Sizin için her şey yolunda olmalıydı. Güveninizi tehdit eden iki kişi de ölmüştü. Üçüncü bir insan da ölmüştü tabii. Morley.

Ama size göre bu kaçınılamayacak bir şeydi. Her şey gayet kolaylıkla izah edildi. Morley, Amberiotis'e fazla dozda ilaç vermiş ve bu hatasını anlayarak intihar etmişti.

"Ama ne yazık ki o sırada ben sahneye çıkmıştım. Şüpheleniyordum. Her şey umduğunuz gibi kolaylıkla gelişmiyordu artık. Onun için kendinize ikinci bir savunma hattı hazırlamanız gerekiyordu. Hatta gerekirse cinayeti üzerine yıkacak birini bile bulmanız lazımdı. Morley'in evi hakkında ayrıntılı bilgi edinmiştiniz zaten. O Frank Carter denilen genç adam işinize yarardı. Suç ortağınız esrarlı bir şekilde Carter'i bahçıvan olarak tuttu.

Sonradan Carter bu gülünç hikâyeyi anlattığı zaman kendisine kimse inanmayacaktı. Uygun zamanda kürk sandığındaki ceset ortaya çıkacaktı. Önce bunun Miss Sainsbury-Seale olduğu sa-nılacaktı. Sonra dişçi tanıklık edecekti. Büyük heyecan uyanacaktı o zaman!

Beki bu lüzumsuz bir şaşırtmaca gibi gözüküyordu ama aslında gerekliydi. İngiliz polisinin kayıp Bayan Chap-man'ı aramasını istemiyordunuz. Hayır, Bayan Chapman'ın ölmesi ve polisin Mabelle Sainsbury-Seale'i araması doğru olacaktı.

Zira onu hiçbir zaman bulamayacaklardı nasıl olsa. Ayrıca, nüfuzlu bir insan olduğunuz için soruşturmayı yarıda kestirebilirdiniz de.

"Bunu da yaptınız. Fakat benim ne yaptığımı da bilmeniz lazımdı. Beni çağırtarak benden kayıp kadını bulmamı istediniz. Ve devamlı şekilde önüme o 'zoraki koz'u atmaya devam ettiniz. Suç ortağınız bana telefon ederek melodrama kaçan bir ihtarda bulundu. Aynı fikri uyguluyordu. Casusluk... Siyasi cinayet... Karınız hakikaten usta ve zeki bir aktris. Fakat bir insan sesini değiştireceği zaman ekseri başka birinin konuşmasını taklid eder. Karınız da Bayan Olivera'nın sesini taklid etti. Bunun beni bir hayli şaşırttığını söylemeliyim.

"Sonra beni Exsham'a götürdünüz. Ve son perde hazırlandı. Defnelerin arasına bir tabanca gizlendi. Fidanları biçen bir in-

san farkına varmadan tabancanın patlamasına kolaylıkla sebep olabilirdi. Tabanca Carter'in ayağının ucuna düştü. Şaşıran adam bunu yerden aldı. Artık başka neye lüzum vardı? Adam suçüstü yakalanmıştı. Elindeki Morley'i öldüren tabancanın

eşiydi. Ve üstelik budala gülünç bir hikâye de anlatıyordu... Ve bu tuzak Hercule Poirot için hazırlanmıştı."

Alistair Blunt koltuğunda hafifçe kımıldandı. Yüzü ciddi ve biraz da kederliydi.

"Beni yanlış anlamayın, Mösyö Poirot. Bütün bunların ne kadarını tahmin? Ve hikâyenin ne kadarını biliyorsunuz?"

Poirot, "Elimde bir evlenme kaydı var," dedi. "Oxford yakınlarında kıyılmış bu nikâh. Martin Alistair Blunt'la Gerda Grant böylece evlenmişler... Frank Carter, ikiyi yirmi beş geçe iki adamın Morley'in odasından çıktıklarını görmüş.

Bunlardan ilki şiş-manmış. Amberiotis yani ikincisi ise sizdiniz. Frank Carter sizi tanımamış. Zira yukardan bakıyormuş."

"Ne kadar da açık sözlüsünüz!"

"Carter ondan sonra Morley'in muayenehanesine girmiş ve adamın cesedini bulmuş.

Ölünün elleri soğukmuş. Yaranın etrafında da kan pıhtılaşmış. Bundan da Morley'in bir süre önce ölmüş olduğu anlaşılıyor tabii. Onun için Ambertiotis'e bakan Mor-ley olamazdı. Bu adam Morley'in katiliydi."

"Başka?"

"Evet. Helen Montressor bugün akşamüzeri tutuklandı."

Alistair Blunt şiddetle irkildi. Sonra da hareketsiz kaldı. "İşte... şimdi mahvolduk."

Hercule Poirot, "Evet," dedi. "Uzaktan akrabanız olan gerçek Helen Montressor yedi yıl önce Kanada'da ölmüş. Siz bunu sakladınız ve bu durumdan faydalandınız."

Alistair Blunt gülümsedi. Tabii bir tavırla, hatta çocuksu bir neşeyle konuşmaya başladı. "Bütün bunlar karım Gerda'yı çok

eğlendiriyordu. Durumu iyice anlamanızı istiyorum. Gerçekten çok zekisiniz.

Gerda'yla aileme haber vermeden evlendim. O sırada sahneye çıkıyordu o.

Bizimkiler ise geri kafalıydılar. Ve ben de bizim firmaya yeni giriyordum.

Karımla bu evliliği gizlemeye karar verdik. O sahneye çıkmaya devam etti.

Mabelle Sains-bury-Seale de o guruptaydı. Bizim evli olduğumuzu da biliyordu.

Sonra Mabelle bir gurupla turneye çıkarak İngiltere'den ayrıldı. Gerda'ya Hindistan'dan bir iki defa mektup yazdı. Ondan sonra sesi sedası kesildi.

Mabelle Hindistan'da bir Hindu'yla ilişki kurmuştu. Zaten aptal ve saf bir kızdı.

"Rebecca'yla karşılaşmamı ve evliliğimi size iyice anlatabilmeyi isterdim. Gerda durumu anlıyordu. Bunu ancak şu şekilde izah edebilirim; krallık gibi bir şeydi bu. Elime bir kraliçeyle evlenmek ve onun kocası olarak hareket etmek fırsatı geçmişti. Hatta kral olmak fırsatı. Gerda'yla olan evliliğimizi 'morganatik bir izdivaç' sayıyordum. Onu başımdan atmayı da istediğim yoktu. Ona âşıktım. Her şey gayet yolunda gitti. Rebecca'dan hoşlanıyordum. Mali alanda bir dahiydi o.

Benim kafam da onunki kadar iyiydi. Çalışma hayatımızda onunla fevkalade bir çift teşkil ediyorduk. Son derece heyecan verici bir şeydi bu. Rebecca fevkalade bir dost ve arkadaştı. Onu mutlu ettiğimi de sanıyorum. Rebecca öldüğü zaman çok üzüldüm. Ama işin garibi Gerda'yla gizli gizli buluşmanın verdiği o heyecana ikimiz de alışmıştık. Bir sürü zekice oyunumuz vardı. Doğuştan aktristi Gerda.

Repertuarında altı, yedi karakter vardı. Bayan Albert Chap-man bunlardan sadece biriydi. Paris'te Amerikalı bir dul kılığına giriyordu. İş için gittiğim zaman onunla Paris'te buluşuyorduk. Gerda, ressam kılığında resim yapmak için Norveç'e gidiyordu. Bense balık avlamaya. Daha sonra da Gerda'yı kuzinim olarak tanıttım.

Yani Helen Montressor adıyla. İkimiz için de çok eğlenceli bir şeydi bu. Ve galiba aşkımızı da canlı tutan bu oldu. Re-

becca öldükten sonra resmen evlenebilirdik. Ama bunu istemedik. Bu hayatım Gerda'yı sıkacaktı. Tabii geçmişle ilgili bazı şeyler de ortaya çıkabilirdi. Ama bence aynı şekilde devam etmemizin sebebi bu esrarlı oyunlardan hoşlanmamızdı."

Blunt sustu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi değişmiş, sertleşmişti. "Ve sonra o Allahın belası ahmak kadın her şeyi altüst etti. Bunca yıl sonra beni tanıdı o! Ve gidip bunu Amberiotis'e söyledi. Bir şey yapmamız lazımdı. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Anlamanız lazım! Ben sadece bencilcesine kendimi düşünmüyordum. Rezil olduğum, mahva sürüklendiğim takdirde memleketim de sarsılacaktı. İngiltere için elimden geleni yapmıştım. Mösyö Poirot. Maliyesini

düzeltmiştim. Hiç borcumuz yoktu artık. Ben aslında paraya önem vermem. Güçlü olmak hoşuma gider. İnsanları yönetmeye bayılırım. Ama bir müstebit de değilim.

Ve bu memleketin bana ihtiyacı var, Mösyö Poirot. Bu kadar uğraşıp didinmeden sonra o sırıtkan, şişko şantajcı her şeyi altüst edecekti. Bir şey yapılması lazımdı. Gerda'da anlıyordu bunu. Sainsbury-Seale denilen kadına acıyorduk ama başka çare de yoktu. Onu susturmamız gerekiyordu. Mabelle'in dilini tutması imkânsızdı. Gerda gidip onu gördü, kadını çaya davet etti. Mabelle'e Bayan Chapman'ın katına çıkmasını, bu ara orada kaldığını söyledi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Mabelle de kalkıp geldi. Hiç azap çekmedi o. Medinal çayına karıştırılmıştı. Bu insana ıstırap vermiyor. Yüzü sonradan ezildi. Mide bulandırıcı bir işti bu ama biz başka çare olmadığını düşünüyorduk. Bayan Chapman tamamıyla ortadan kaybolacaktı. 'Kuzinim' Helen'e oturması için bir kulübe vermiştim. Gerda'yla bir süre sonra resmen evlenmeye karar verdik. Ama önce Amberiotis'i ortadan kaldırmamız lazımdı. Her şey gayet güzel oldu. Adam benim dişçi olmadığımdan şüphelenmedi bile. Ben de aletleri oldukça ustalıkla kullandım. Ama tabii adamın dişini oymayı göze alamadım. İğneden sonra

Amberiotis ne yaptığımı fark bile etmedi. Herhalde bu da daha iyi oldu."

Poirot sordu. "Tabancalar?"

"Aslında Amerika'da yanımda çalışan bir sekreterindi o. Silahları Avrupa'da bir yerden almıştı. Yanımdan ayrılırken tabancaları almayı unuttu."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Alistair Blunt, "Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?" dedi.

Poirot adama baktı. "Morley?"

Alistair Blunt kısaca, "Ona üzüldüm," dedi.

Belçikalı mırıldandı. "Evet... Anlıyorum..."

Daha uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Blunt, "Ee, Mösyö Poirot?" dedi. "Şimdi ne olacak?"

Belçikalı, "Helen Montressor tutuklandı bile," diye cevap verdi.

"Ve şimdi sıra bende... Öyle mi?" "Evet, ben de bunu kasdediyordum." Blunt usulca, "Ama hiç de memnun değilsiniz," dedi. "Hayır, hiç değilim."

Alistair Blunt, "Üç kişiyi öldürdüm," diye açıkladı. Onun için de herhalde asılmam gerekir. Ama savunmamı duydunuz." "Nedir bu?"

"Ben bütün kalbim ve ruhumla bu memlekete lazım olduğuma inanıyorum."

Poirot onayladı. "Evet... Olabilir."

"Benimle aynı fikirdesiniz, değil mi?"

"Evet, aynı fikirdeyim. Bence önemli olan şeylerin temsilcisisiniz. Denge, akıl, dürüstlük."

Alistair Blunt usulca mırıldandı. "Teşekkür ederim." Ekledi. "Evet, şimdi ne olacak?"

"Yani... soruşturmayı bırakıp çekilmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ya karınız?"

"Bir hayli nüfuzum var benim. Gerda'yı başka biriyle karıştırmış olduklarını iddia ederiz."

"Ya reddedersem?"

Alistair Blunt kısaca, "O zaman yandım demektir," diye cevap verdi. Bir an durdu. "Her şey sizin elinizde, Poirot. Ama size şunu söylemeliyim. Kendi canımı düşündüğüm yok. Bu dünyanın bana ihtiyacı var. Neden biliyor musunuz? Çünkü ben dürüst bir insanım. Aklım başımda. Kendi çıkarımı da kollamıyorum."

Poirot başını salladı. İşin garibi bütün bunlara inanıyordu. "Evet, bir tarafta bu var. Uygun yere gelmiş, uygun bir insansınız. Ama diğer tarafı da unutmamalı.

Üç kişi öldü."

"Evet ama onları şöyle bir düşünün. Mabelle Sainsbury-Seale. Onun kuş beyinli bir kadın olduğunu, siz, kendiniz söylediniz! Amberiotis... bir casus ve şantajcı."

"Ya Morley?"

"Size daha önce de söyledim. Morley'e üzüldüm. O iyi bir insan ve usta bir dişçiydi. Ama neticede başka bir sürü dişçi daha var."

Poirot, "Evet," dedi. "Başka bir sürü dişçi daha var. Ya Frank Carter? Onu da ölüme yollayacak ve hiç pişmanlık duymayacaktınız sanırım?"

Blunt bağırdı. "Ona hiç acımayın. Carter ahlaksızın biri. Aşağılık bir insan."

Poirot başını salladı. "Ama yine de insan."

"Ah, neticede hepimiz de insanız..."

"Evet, hepimiz de insanız. İşte siz bunu unuttunuz, Mösyö Blunt. Mabelle Sainsbury-Seale'in aptal bir kadın olduğunu söylediniz. Amberiotis'in ise kötü bir adam. Frank Carter ahlaksızın

biriydi. Ve Morley... Morley ise sadece bir dişçiydi ve dünyada daha bir sürü dişçi var. İşte görüş ayrılığımız burada, Mösyö Blunt. Benim için o dört insanın hayatı da sizinki kadar değerli."

"Yanılıyorsunuz."

"Hayır, yanılmıyorum. Dürüst ve azimli bir insansınız aslında. Yana doğru bir adım attınız. Görünüşte bu sizi etkilemedi. Kamu hayatınızda yine eskisi gibi davranmaya devam ettiniz. Dürüst, güvenilir bir insan. Fakat içinizdeki o güç hırsı gitgide arttı. Sonunda da dört insanı kurban ettiniz ve onların önemli olmadığını da düşündünüz."

"Poirot, bir milletin güven ve mutluluğunun bana dayandığının farkında değil misiniz?"

"Beni milletler ilgilendirmiyor, mösyö. Beni özel kişilerin hayatları ilgilendiriyor. Yaşamak onların da hakkı." Ayağa kalktı.

Alistair Blunt, "Demek cevabınız bu," diye mırıldandı.

Hercule Poirot yorgun bir sesle, "Evet... Cevabım bu," dedi.

İlerleyerek kapıyı açtı. İki adam içeri girdi.

Poirot, bir genç kızın kendisini beklediği yere gitti. Rengi uçmuş, yüz hatları gerilmiş olan Jane Olivera şöminenin önünde duruyordu. Howard Raikes de yanındaydı. Jane, "Ee?" dedi.

Poirot usulca, "Her şey sona erdi," diye cevap verdi. Raikes haşin bir sesle bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz?" Poirot, "Bay Alistair Blunt'ı cinayet suçuyla tutukladılar." Raikes, "Ben onun sizi parayla satın alacağını sanıyordum," diye mırıldandı.

Jane, "Hayır," dedi. "Bu benim aklıma bile gelmedi." Poirot içini çekti.

"Gençsiniz... Gelecek sizi bekliyor. Hürriyet ve merhamete daima önem verin...

Sizden bütün istediğim bu..."

ON DOKUZ, YİRMİ, TABAĞIM BOŞALDI

Hercule Poirot tenha sokaklardan evine doğru gidiyordu. Bir gölge ona katıldı.

Bay Barnes, "Ee?" dedi.

Belçikalı omzunu silkerek ellerini açtı.

Barnes, "Nasıl bir tavır takındı o?" diye sordu.

"Her şeyi itiraf etti. Ama öyle davranmakta haklı olduğunu söyledi. Memleketin ona ihtiyacı olduğundan söz etti."

Bay Barnes, "Orası öyle," dedi. Bir iki dakika sonra ekledi. "Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

"Evet, aynı fikirdeyim."

"O halde..."

Hercule Poirot, "Bu bakımdan yanılmış olabilirim," dedi.

Bay Barnes bağırdı. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Hakikaten memleketin ona ihtiyacı olduğunu düşünmekle yanılmış olabiliriz."

Biraz yürüdüler.

Sonra Barnes merakla sordu. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Çünkü sen Tanrı'nın kelamını reddettin. O da senin krallığını reddediyor."

Bay Barnes başını salladı. "Hımmım... Anlıyorum. Kutsal Ki-tap'tan bu... Evet, bu meseleye bu gözle bakabiliriz."

Biraz daha ilerlediler.

Sonra Barnes, "Ben buradan metroya bineceğim," diye açıkladı. "İyi geceler, Poirot." Durakladı. "Biliyor musunuz, size söylemem gereken bir şey var."

"Evet, dostum?"

"Bunu size borçlu olduğumu düşünüyorum. İstemeden sizi şaşırttım. Anlayacağınız şu Albert Chapman, Q.X.912 mesele-www.netevin.com

si.

"Evet?"

"Albert Chapman benim. İşte olayla ilgilenmemin bir sebebi de buydu. Zira evli olmadığımı biliyordum." Gülerek hızla uzaklaştı.

Poirot hareketsiz duruyordu. Sonra gözlerini açarak kaşlarını kaldırdı. Kendi kendine, on dokuz, yirmi, dedi. Tabağım boşaldı...

Ve evine gitti.